ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Έτος 10ον

1933

Αρ. 500

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΓΟΡΑΖΩ !!
ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ. ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιολίθους πάσης ἀξίας, παντὸς εἴδους, ὡρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια, παντὸς εἴδους παράσημα - Νομίσματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοῖνιξ, Εἰκόνες βυζαντινές, παλαιὰ Ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια), κομπολόγια καὶ πίπες, κεχριμπάρια καὶ Γιοῦσερ, παντὸς εἴδους Κοράλλια, μὲ ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις μᾶς πωλήση τὸ χρυσοῦν του ὡρολόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικελένια κάσσα.

Λόγῳ ρεκλάμας ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΩ ὡρολόγια ἠγγυημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δρ. διὰ πᾶσαν βλάβην. Ἔχω τοὺς καλυτέρους τεχνίτας.

Κατασκευάζω καὶ πωλῶ καλλιτεχνικὰ κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ πλατίνης εἰς πολὺ εὐθηνὰς τιμάς.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας προτοῦ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ·
Ὡρολογοποιὸς - Χρυσοχόος
56—ΑΘΗΝΑΣ—56

Βάψατε τὰ περσινά Σας φορέματα μὲ Βαφὰς
ARTI
καὶ θὰ γίνουν καινούργια καὶ μοδέρνα. Πωλοῦνται στὰ ἐμπορικὰ καὶ φαρμακεῖα.

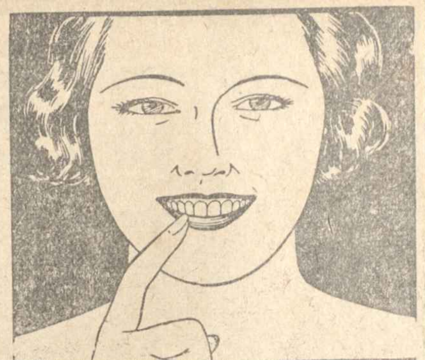

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΑΝΩΦΕΛΑ
Καὶ ἂν ἀκόμη ὕστερα ἀπὸ πολλὰ ἔτη τὰ δόντια σας εἶνε κίτρινα καὶ ἀποχρωματισμένα, ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ θὰ τὰ ἐπαναφέρη εἰς τὴν φυσικήν των στιλπνότητα καὶ ὡραιότητα.
Ἕνα ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ δὶς τῆς ἡμέρας ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας ἀρκεῖ.
Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὰ ἀπαίσια κηλιδώματα ἐξαλείφονται τὸ στόμα ἐξυγιαίνεται, τὰ οὖλα δυναμώνουν καὶ ἀρωματίζεται ἡ ἀναπνοή.
KOLYNOS
Ἡ Οἰκονομικωτέρα ὀδοντόκρεμα, διότι ἓν σωληνάριον διαρκεῖ 67 ἡμέρας.
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

"ΜΥΡΑΝΤΑ„
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΙΪΑΣ
ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2
Χημικὸς
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΜΕ ΒΑΣΙΝ ΤΟ:

ΚΑΤΩΡΘΩΘΗ Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ:
ΚΡΕΜΑΣ & ΠΟΥΔΡΑ
ΑΝΕΥ ΟΜΟΙΑΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Κρέμα ὑπ' ἀριθ. 1 διὰ λιπαρὰν ἐπιδερμίδα.
Κρέμα ὑπ' ἀριθμὸν 2 διὰ ξηρὰν ἐπιδερμίδα.
ΔΙ' ΑΥΤΩΝ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΑΙ ΕΝΤΟΣ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΡΩΝ ἐξάλειψις φωτιτίδων, πανάδων, μπιμπικιῶν, ἡλιοκαμάτων μορροιῶν κλπ.

Σφίγγονται καὶ συγκρατοῦνται οἱ ἱστοί. Ἐξαφανίζονται φα ἐπίπεδα καὶ ἀποκαθίσταται ὅ,τι συμβάλλει εἰς τὴν διάρ κεῖαν καὶ ἁρμονικὴν φωτοσκίασιν (Χαρακτηριστικὸν γνώρισμα γενείας). Ἐξαλείφονται τὰ ἀνεπιθύμητα ἀποτυπώματα τῶν φωτοχημικῶν ἀντιδράσεων καὶ τῶν ψυχικῶν συγκινήσεων. τὸ δέρμα τρυφερὸν καὶ διαφανές. Ἐξαίρονται οἱ φυσικοὶ καὶ ἐξαφανίζονται τὰ ἀρρωστημένα χρώματα ποὺ εἶνε ἐχθρὸς τογενείας.

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΑ ΒΑΣΙΝ ΤΟ ΦΩΤΟΖΕΝΙΟΥΜ ΦΕΡΟΥΝ ΤΟ ΟΝΟΜΑ:
ΦΩΤΟΖΕΝΙΟΥ
Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΓΕΝΙΚΕΥΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ.

„INSTITUT DE BEAUTE PORTAT
Ἀποστέλλονται κατ' οἶκον Μασὲζ ἢ Μασὲρ πεπειραμένοι διδασκαλίαν τῆς καλυτέρας ἐφαρμογῆς τοῦ ΦΩΤΟΖΕΝΙΟΥΜ ἄν. Πολυτελεῖς βιογραφίαι ἐπίσης ἐπὶ αἰτήσει ἀποστέλλονται
ΤΙΜΗ ΚΡΕΜΑΣ : ΔΟΧΕΙΑ δρ. 30, 40, 75 καὶ 115.
ΤΙΜΗ ΠΟΥΔΡΑΣ : Δρ. 40 καὶ 70.
Ἀπευθύνεσθε: Α. Χ. ΞΥΔΗΝ
Σατωβριάνδου 21 — Ἀθῆναι

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ
Ε. Ἀρβανίτης
Ἐγγυώμεθα ὅτι τὰ μεταξωτὰ τοῦ Καταστήματός μας εἶνε ἀπὸ καθαρὰν ζωϊκὴν μέταξαν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΕΩΣ ἔχομεν δὲ συλλογὴν ἐξ ὅλων τῶν ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.
Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
Ἑρμοῦ 3. Πλατεῖα Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 37 - Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

Ἀπαραίτητον ἀπὸ θε βιβλιοθήκην εἶνε γυμνασιάρχου κ. Π. λου ὑπὸ τὸν τίτλον ΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝ νιστῶμεν ἰδιαιτέρως γνώστας μας.

Ο ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ (Πίναξ τοῦ Λ. Καρριὲ)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΡΜΑΝ ΣΟΥΝΤΕΡΜΑΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΜΟΝΤΕΛΟΥ

Ὅταν ὁ γέρο - Τζενάπεκ πέθανε, ἡ μοναχοκόρη του, ἡ Λίλλυ, κατάλαβε πῶς τελείωσαν πειὰ γι' αὐτὴν ἡ μέρες τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς. Ὁ πατέρας της, ὅσο ζοῦσε, τῆς ἐξασφάλιζε μὲ τὴν ἐργασία του κάθε ἄνεσι στὴ ζωή της καὶ δὲν τῆς εἶχε ἀφήσει καμμιὰ κληρονομία. Μένοντας μόνη στὸν κόσμο, χωρὶς κανέναν πόρο, χωρὶς οἰκογένεια, ἡ Λίλλυ ἀποφάσισε νὰ φύγη ἀπὸ τὴ μικρὴ πόλι ποὺ γεννήθηκε καὶ νὰ πάη στὸ Βερολῖνο νὰ βρῆ μιὰ θειά της, τὴν Κα Ρασμοῦσσεν, ἡ ὁποία διατηροῦσε ἐκεῖ ἕνα μικρὸ παλαιοβιβλιοπωλεῖο.

Ἡ θειά της, ποὺ δὲν εἶχε κι' αὐτὴ κανένα στὸν κόσμο, δέχτηκε τὴ Λίλλυ καὶ τὴν ἐπῆρε νὰ τὴ βοηθάη στὸ μικρό της κατάστημα. Στὸ παλαιοβιβλιοπωλεῖο αὐτὸ σύχναζαν ποιητές, συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχνες ποὺ πήγαιναν καὶ φυλλομετροῦσαν τὰ βιβλία. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ μπῆκε στὸ παλαιοβιβλιοπωλεῖο ἡ Λίλλυ, ἡ πελατεία του μεγάλωσε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς σκοροφαγωμένες καὶ σκονισμένες ὠμορφιὲς τῶν παληῶν βιβλίων, ὑπῆρχε τώρα ἐκεῖ καὶ μιὰ ζωντανὴ ὠμορφιά ! Ἕνας μάλιστα νέος περνοῦσε ἐκεῖ ὧρες ὁλόκληρες κάθε μέρα. Λεγόταν Βάλντωβ κ' ἤτανε ἕνας γλύπτης, ποὺ δὲν εἶχεν ἄλλο ἰδανικὸ στὴ ζωή του ἀπὸ τὴν Τέχνη καὶ τὴν Ὠμορφιά.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἡ θειά της εἶχε βγῆ ἔξω, ὁ Βάλντωβ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήση ἰδιαιτέρως στὴ Λίλλυ.

—Δεσποινίς, τῆς εἶπε, ἀντιπροσωπεύετε γιὰ μένα τὸ ἰδανικὸ τῆς Ὠμορφιᾶς καὶ τῆς Τέχνης. Θέλετε νὰ σᾶς κάμω τὸ ἄγαλμά σας ; Θἆναι ἀριστούργημα, θὰ δοξάση καὶ μένα καὶ σᾶς...

— Τὸ ἄγαλμά μου ; Γιὰ νὰ ἰδοῦμε !.. Κάμετέ το...

— Μὰ πρέπει νὰ ποζάρετε.

— Ἀδύνατον ! Δὲ μπορῶ ν' ἀφήνω τὸ μαγαζί.

—Καλά, τὴν ἡμέρα. Τὸ βράδυ δὲν μπορεῖτε ;

— Δὲν θὰ μ' ἀφήση ἡ θειά μου νὰ βγῶ ἔξω.

—Ἐλᾶτε κρυφά, ἡ θειά σας θὰ κοιμᾶται.

— Θὰ μ' ἀντιληφθῆ...

— Ἅμα θέλετε σεῖς, δεσποινίς, ὅλα γίνονται...

Ἡ Λίλλυ δὲν ἀπάντησε οὔτε ναί, οὔτε ὄχι. Μὰ τῆς ἄρεσε κι' αὐτῆς ὁ Βάλντωβ κι' ἀποφάσισε νὰ πάη στὸ ἀτελιέ του. Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κάθε νύχτα, ὅταν ἡ θειά της κοιμόταν, ἔβγαινε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιό της, κατέβαινε πατῶντας στὰ νύχια τὴ σκάλα κ' ἐπήγαινε στὸ ἀτελιὲ τοῦ νέου, ποὺ ἦταν στὸν ἴδιο δρόμο. Πόζαριζε ἐκεῖ κι' ὁ Βάλντωβ ἐδούλευε μ' ἕναν ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμό. Πότε-πότε σήκωνε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταζε μὲ θαυμασμὸ τὸ μοντέλο του, ποὺ τὸ λάτρευε. Καὶ κρυφὰ ἀπὸ τὴν Κα Ρασμοῦσσεν, κρυφὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, στὸ ἀτελιὲ τοῦ γλύπτου, πλέχτηκε ἕνα εἰδύλλιο, ποὺ φαινόταν πῶς δὲν θὰ τελείωνε ποτέ.

Ἡ Λίλλυ περνοῦσε τώρα ὅλες τὶς βραδειές της στὸ ἀτελιὲ τοῦ Βάλντωβ. Ἐκεῖ κάποιο βράδυ γνώρισε ἕναν πάμπλουτο φιλότεχνο, τὸ βαρῶνο φὸν Μέρτζμπαχ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν ἐργασία τοῦ ἀγάλματος, γιατὶ ἤθελε νὰ τὸ ἀγοράση. Τοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσι ἡ ὠμορφιὰ τῆς Λίλλυ, τὴν ἄφησε νὰ καταλάβη — ἡ γυναῖκες δὲ γελιοῦνται ποτὲ σ' αὐτὰ — πῶς τοῦ ἄρεσε, μὰ δὲν ἔτυχε ἐκ μέρους τῆς Λίλλυ καμμιᾶς ἐνθαρρύνσεως.

Τότε, τυφλωμένος ἀπὸ τὸ πάθος ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὴ Λίλλυ, δὲν δίστασε νὰ καταφύγη σὲ μέσα ταπεινὰ καὶ πρόστυχα.

Κι' ἕν ἀπόγευμα, μιλῶντας μὲ τὸ Βάλντωβ, ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγουν μερικοὶ ὑπαινιγμοὶ γιὰ τὴ Λίλλυ. Ὁ Βάλντωβ τότε τὸν ἐπίεσε νὰ ἐξηγηθῆ καλύτερα καὶ ὁ βαρῶνος τὸν ἐβεβαίωσε ψέμματα πὼς ἡ Λίλλυ εἶχε γίνει φίλη του. Καὶ βλέποντας τὴν ἀπελπισία τοῦ νέου, τοῦ εἶπε τάχα μ' ἐνδιαφέρον :

—Φτωχέ μου νέε, ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος. Τί μπορεῖτε νὰ προσφέρετε ἐσεῖς στὴ Λίλλυ ; Εἶνε μιὰ νέα ποὺ ἀγαπάει τὴν πολυτέλεια, τὴ μεγάλη ζωή. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀξίζει ὅ,τι κι' ἂν ποθήση. Μένοντας μαζύ σας, θὰ σέρνεται στὸ ἀτελιὲ καὶ τὰ κέντρα καὶ σεῖς—μὴν κυττᾶτε τώρα—θὰ θυσιάσετε τὸ ταλέντο σας, τὸ μέλλον σας, σ' ἕνα αἴσθημα, πού, ὅπως καὶ νἆναι, δὲν θὰ διαρκέση αἰώνια. Μὰ ἡ πίκρα του δὲν θὰ σᾶς ἀφήση νὰ δημιουργήσετε... Ἀφοσιωθῆτε στὴν Τέχνη !

Ὁ Βάλντωβ κλείστηκε τότε στὸ ἀτελιέ του μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη πίκρα καὶ θυμό. Τὸ βράδυ, χωρὶς καμμιὰν ἐξήγησι, ἔκλεισε τὴν πόρτα κατάμουτρα στὴ Λίλλυ, λέγοντάς της μόνο πὼς ἦταν ἀνάξια γιὰ τὴν ἀγάπη του.

* * *

Ὁ βαρῶνος ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ πολιορκῆ στενώτερα τὴ Λίλλυ. Ἦταν τόσο λυπημένη, τόσο ἀπελπισμένη, ἔνοιωθε τόσο μόνο τὸν ἑαυτό της στὸν κόσμο... Κι' ὁ βαρῶνος τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν παντρευτῆ.

Μὴ βρίσκοντας τὴ Λίλλυ, ἀφοσιώθηκε στὸ ἄγαλμά της

Ἡ Λίλλυ, στὴν ἀπελπισία της, δέχτηκε.

Ὁ βαρῶνος τὴν ἐπῆρε στὸν πύργο του κ' ἐκεῖ ἀπὸ ἕνα ταπεινὸ κορίτσι, τὴν ἔκαμε μιὰ μεγάλη ἀριστοκράτισσα. Τῆς ἐπῆρε δασκάλες, τὴν ἐμόρφωσε, κι' ὅταν ἡ χρυσαλλίδα ἔγινε πεταλούδα, τὴν παρουσίασε στὸν κόσμο.

Ἐκάλεσε στὸ μέγαρό του ὅλην τὴν ἀριστοκρατία, ποὺ ἔμεινε μαγεμένη μὲ τὴν ὠμορφιά, τοὺς τρόπους, τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴ μόρφωσι τῆς Λίλλυ. Μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ὁ βαρῶνος εἶχε καλέσει καὶ τὸ Βάλντωβ.

Ἅμα τὸν εἶδεν ἡ Λίλλυ ἔνοιωσε μιὰ βαθειὰ θλίψι, ἡ ὁποία δὲν ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀντίληψι τοῦ βαρώνου. Αὐτὸ τὸν ἔκανε ἔξω φρενῶν καί, καθὼς ἦταν πιωμένος, διηγήθηκε μπροστὰ στὴ Λίλλυ καὶ τὸ Βάλντωβ τὴν ἀπάτη, στὴν ὁποίαν κατέφυγε γιὰ ν' ἀποσπάση ἀπὸ τὸν καλλιτέχνη τὴ Λίλλυ.

— Ἀντὶ νὰ πάρω τὸ ἄγαλμα, εἶπε, γελῶντας, ἐπῆρα τὸ μοντέλο...

— Αὐτὸ ἦταν ἀτιμία ! φώναξε ἡ Λίλλυ.

Καί, μέσα στὴ γενικὴ κατάπληξι τῶν καλεσμένων, ἔβγαλε τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου, τὸ πέταξε στὰ μοῦτρα τοῦ βαρώνου κ' ἔφυγεν ἀπὸ τὸ μέγαρο τρέχοντας.

* * *

Γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ ὁ Βάλντωβ, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν κατώρθωσε νὰ ξαναβρῆ τὰ ἴχνη της. Τὴν περίμενε στὸ ἀτελιέ του, μὰ ἐκείνη δὲν φαινόταν. Ἀπελπισμένος, νοιώθοντας τύψεις γιατὶ μὲ τόση ἐλαφρότητα ἐπίστεψε τότε τὸ βαρῶνο κ' ἔδιωξε τὴ Λίλλυ, χωρὶς κἂν νὰ ἐξετάση ἂν ὅ,τι ἔμαθε ἦταν ἀλήθεια, ἔνοιωθε μέσα του νὰ ξαναζῆ ὁ παληός του ἔρωτας. Μὴ βρίσκοντας τὴ Λίλλυ, ἀφοσιώθηκε στὸ ἄγαλμά της, ποὺ τὸ εἶχε ἀφήσει μισοτελειωμένο τότε. Τὸ ἐτελείωσε, λέπτυνε τὶς γραμμές του, τοὔδωσε μιὰν ἔκφρασι μελαγχολίας καὶ πόνου, ἐξιδανίκευσε τὴ μορφή. Ἦτανε μιὰ Λίλλυ ἰδανική, ὡραία, εὐγενική, ἀθώα, ὅπως τὴν εἶχε γνωρίσει κι' ὅπως τὴν εἶχε κατόπιν πλάσει μὲ τὴ φαντασία του.

Ἡ Λίλλυ, φεύγοντας ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ βαρώνου, βρέθηκε στὴν ἴδια ἀπελπισία, ὅπως τὴν ἐποχὴ ποὺ πέθανε ὁ πατέρας της, ἀφήνοντάς την ἔρημη στὸν κόσμο. Ἡ ἀπελπισία της μάλιστα ἦταν πιὸ μεγάλη τώρα, γιατ' εἶχε χτυπηθῆ ἀπὸ τὴν ταπεινότητα τοῦ κόσμου. Γιὰ νὰ ξεχάση, ἄρχισε νὰ συχνάζη στὰ καμπαρέ. Μὲ τὴν ὠμορφιά της καὶ τὴ χάρι της γρήγορα ἀναδείχτηκε μέσα στὸν κόσμο τοῦ γλεντιοῦ. Ἔγινε μιὰ βασίλισσα τῆς μόδας. Μὰ μέσα της εἶχε σπάσει κάθε αἰσθηματικὴ χορδή, δὲν πίστευε στὸν ἔρωτα, δὲν πίστευε σὲ τίποτε. Παραδόθηκε σ' ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς καταχρήσεις. Ξενύχτια, πιοτά, ναρκωτικά, παραλυσία... Μὰ ἡ ἀνία δὲν τὴν ἄφηνε. Διετηρεῖτο ὤμορφη πάντα, μὰ ἡ γραμμές της εἶχαν χάσει τὴν προτερινὴ λεπτότητα, ἀπὸ τὴν ἔκφρασί της ἔλειπε ἡ δροσερὴ ἐκείνη ἀθωότης, ποὺ εἶχε ἄλλοτε...

Μιὰ βραδειά, οἱ φίλοι τοῦ Βάλντωβ ποὺ τοὺς ἀνησυχοῦσε ἡ μελαγχολία του, τὸν ἐπῆραν νὰ τὸν διασκεδάσουν. Ἀργὰ ἐπῆγαν σ' ἕνα καμπαρέ. Μὰ μόλις μπῆκαν μέσα, ὁ Βάλντωβ ἀντίκρυσε τὴ Λίλλυ. τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ ἔτρεξε κοντά της.

—Λίλλυ ! Ἐδῶ ; Κ' ἐγὼ σὲ περίμενα νὰ γυρίσης στὸ ἀτελιέ, στ φωλίτσα μας ! Ἔλα, πᾶμε νὰ ξαναρχίσουμε τὴν ὤμορφη καὶ ζωὴ σὰν πρῶτα...

—Βάλντωβ, ἔσβυσε μέσα μου κάθε αἴσθημα.

—Μὴν τὸ λὲς αὐτό, Λίλλυ. Σ' ἀγαπῶ πάντα καὶ σὺ στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς σου διατηρεῖς, σὰν σπίθα κάτω ἀπὸ στάχτη, τὸ παληό σου αἴσθημα. Ἔλα ! Τόσον καιρὸ ἔζησα μὲ τὴ θύμησί σου. Τελείωσα τὸ ἄγαλμά σου. Πᾶμε νὰ τὸ ἰδῆς...

Ἡ Λίλλυ σήκωσε τοὺς ὤμους της. Τὸν ἀκολούθησεν ὅμως, γιατὶ ὑπόφερε ἀπὸ πλῆξι καὶ τῆς γεννήθηκε καὶ κάποια περιέργεια. Μὰ ὅσο ἐβγῆκαν ἀπὸ κεῖ μέσα, στὸ δρόμο, ὅσο ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸ καμπαρέ, ἔνοιωθε νὰ μεγαλώνη μέσα της μιὰ ἐλπίδα.

«Ποιὸς ξέρει ! σκεφτόταν. Μπορεῖ μέσα στὶς στάχτες τῆς καρδιᾶς μου νὰ βρίσκεται καμμιὰ σπίθα καὶ νὰ ξανανάψη τὸ αἴσθημα».

Ὅταν ἐμπῆκε μέσα στὸ ἀτελιὲ κ' εἶδε τὸ ἄγαλμά της, ὅπως τὸ εἶχε τελειώσει ὁ Βάλντωβ, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸν ἔρωτά του, ἔπεσε σ' ἕνα καναπὲ καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς. Εἶδε πόση διαφορὰ ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ ἑαυτοῦ της ὅπως ἦταν τώρα καὶ τοῦ ἀγάλματος. Ἔκλαιγε, γιατὶ ἔνοιωθε πόσο δύσκολο θἆταν νὰ ξαναγίνη ὅ,τι ἦταν πρῶτα, τὸ ἰδανικὸ τῆς Ὠμορφιᾶς καὶ τῆς Τέχνης. Μὰ ἄρχισε νὰ πιστεύη στὸ θαῦμα, ἄρχισε νὰ ἐλπίζη πὼς στὸν ἔρωτα, στὴν ἁγνὴ ἀγάπη τοῦ Βάλντωβ θἄβρισκε πάλι τὴν εὐτυχία.

Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή, μέσ' ἀπὸ ἕναν καθρέφτη, ἀντελήφθη τὸ βλέμμα τοῦ νέου ποὺ ἔκανε σύγκρισι μεταξὺ τοῦ ἀγάλματος, μεταξὺ τῆς Λίλλυ ὅπως τὴν εἶχε ἐξιδανικεύσει στὸ μάρμαρο καὶ τῆς γυναίκας ποὺ ἔφερεν ἀπὸ τὸ καμπαρέ, τῆς Λίλλυ ὅπως τὴν εἶχε καταντήσει ἡ ζωή. Καὶ μὲ τρόμο ἐδιάβασεν ἡ Λίλλυ στὴν ἔκφρασι τοῦ νέου τὴν ἀπογοήτευσι ἀπὸ τὴ σύγκρισιν αὐτή.

Σηκώθηκε τότε μὲ ὁρμή, ἅρπαξε ἕνα σφυρὶ καὶ μὲ μανία ἄρχισε νὰ χτυπάη τὸ ἄγαλμα, ὥς ὅτου τὸ ἔκανε κομμάτια...

Κι' ἀμέσως σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητη...

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΠΟΛΚΑ

Τὴν πόλκα τὴν ἐπενόησε καὶ τὴν πρωτοχόρεψε μιὰ ἄσημη χορεύτρια, ἡ Ἄννα Στέζακ, ἡ ὁποία ζοῦσε μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἀποτραβηγμένη στὸ Κονοτόπυ μὲ τὰ παιδιά της καὶ τὰ ἐγγόνια της.

Μιὰ μέρα, τὸ 1830, χόρευε αὐτοσχέδιους χοροὺς σ' ἕνα ἰταλικὸ ἐπαρχιακὸ θέατρο, ὅταν πέρασε ἀπὸ κεῖ ὁ χοροδιδάσκαλος Ἰωσὴφ Νερούδ, ὁ ὁποῖος τόσο γοητεύθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοσχέδιο χορὸ τῆς Ἄννας, ὥστε τὴν παρεκάλεσε νὰ τοῦ διδάξη τὰ βήματά του.

Τὴν ἄλλη Κυριακή, ὁ Νεροὺδ, εὑρισκόμενος στὸ χοροδιδασκαλεῖο του, ἐδίδαξε στοὺς μαθητάς του τὸ νέο χορό, ὁ ὁποῖος, χάρις στὴν πρωτοτυπία του καὶ στοὺς ὡραίους ρυθμούς του, δὲν ἄργησε νὰ διαδοθῆ εὐρύτατα.

Ἀργότερα τελειοποιήθηκε κι' ἔγινε χορὸς τῆς μόδας ποὺ ξετρέλλαινε τοὺς νέους καὶ τὶς νέες τῶν σαλονιῶν.

«Πόλκα» στὴ διάλεκτο τῆς Βοημίας σημαίνει «μισό», ἐπειδὴ οἱ βηματισμοὶ τοῦ νέου χοροῦ ἦσαν μισοί.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Ζ.

Μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες ὡραῖες, ποὺ ἔχει ἔκφρασι, ἐναλλαγές, κίνησι, στὴ φυσιογνωμία της. Συνήθως ἡ ὡραῖες εἶνε τυπικὲς κι' ἀνέκφραστες ἡ φυσιογνωμίες των καὶ τὸ παίρνει κανεὶς ἀπόφασι, μιὰ καὶ συμβάλλουν σὲ διακόσμησι. Ἀλλὰ ἡ ἀνωτέρω νεωτάτη καὶ ἐκλεκτὴ κυρία ἔχει ὠμορφιὰ δαιμονίας χάριτος. Εἰς αὐτὸ συμβάλλει ἡ ζωηρότης τῶν μαγευτικῶν ματιῶν της, ποὺ ἐναλλάσσουν σ' ἔκφρασι ἐντονώτατη καὶ θελκτικότατη, συγχρόνως δὲ ἡ συμπαθητικότης ποὺ τὴν διακρίνει, ὥστε ν' ἀποδίδεται ἡ ἐντύπωσις τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς προσοχῆς. Ἀντιθέτως μὲ τὶς περισσότερες κοσμικὲς κυρίες, γιὰ τὶς ὁποῖες μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἔχουν ψυχρότητα ἀπὸ ἐπίδρασιν Μεδούσης. Ἡ σιλουέττα της σπανίας συμμετρικότητος καὶ χάριτος. Ἐπιδερμίδα μαργαριταρένια καὶ σὲ χρῶμα μπροῦντζινο. Θαυμαστῆς μαεστρίας χορεύτρια. Ἡ χαριτωμένη κοσμικὴ κυρία εἶνε περιζήτητη στὶς πιὸ ἐκλεκτὲς δεξιώσεις καὶ κοσμικὲς συγκεντρώσεις, στὶς ὁποῖες ἡ παρουσία της εἶνε ἕνα σπάνιο στολίδι.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Δεξίωσις τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ντερμπλαί, πρὸς τιμὴν τῆς παρεπιδημούσης κομψοτάτης Παριζιάνας κ. Λεπετιέ, ἥτις ἔφερε θαυμάσιο σύνολο «πρύν».

—Παρίσταντο κ. καὶ κ. Λεφόν, κομψοτάτη μὲ τουαλέττα γκρὶ-μπλέ, κ. καὶ κ. Δαμασκηνοῦ, κ. καὶ κ. Καλλιγᾶ, μπλὲ νουὶ κομψὴ τουαλέττα, κ. καὶ κ. Ἀργυροπούλου, κ. καὶ δίδες Φορέστη, ἡ μία μὲ σὰξ καὶ ἡ ἄλλη κόκκινα, κ. καὶ κ. Ἐμπειρίκου, ἡ δίδες Ἐμπειρίκου, χαριτωμένες καὶ ἰδιότυπες, ἡ μία μὲ «κλοκὲ» μπλὲ σὲ δυὸ τόνους καὶ τὸκ μαύρη, ἡ ἄλλη πράσινο - βερονὲζ καὶ καστόρινο καπέλλο πολὺ σίκ.

—Ἀρκετὰ τραπέζια μπρίτζ. Στὸ κομψότατο πλαίσιο τῶν αἰθουσῶν ἀπεδεικνύοντο ἡ τουαλέττες τῶν δίδων Ν. Νικολαΐδη, μὲ μπλὲ λαβὰντ χαριτωμένο φόρεμα, Ρίτσου, ἐμπριμὲ μαῦρο καὶ ἀσημένιο λαμὲ διακοσμητικὸ φόρεμα, Μικὲτ Ζαφειροπούλου, μπλὲ - ναττιέ, Γεωργιάδη, ρὸζ-τὲ ὡραιότατο φόρεμα.

—Θαῦμα κομψότητος ἡ δὶς Ἑλένη Ζερλέντη, μὲ τουαλέττα θαυμασία Παριζιάνικη μαρρόν, μὲ ἐσάρπα κόκκινη - λάκας.

—Ἐπίσης παρευρίσκοντο κ. καὶ κ. Ζερλέντη, δὶς Ζερλέντη, μὲ βὲρ - ὀλὶβ τουαλέττα σὲ γραμμὴ ἐξαισία, κ. καὶ κ. Χαρισιάδη, κ. καὶ κ. Μεταξᾶ, κ. καὶ κ. Λυκιαρδοπούλου, κομψοτάτη ἐμφάνισις, φέρουσα μπλὲ - νουὶ τουαλέττα καὶ μαντὼ συντονισμένο, μὲ ρενὰρ ἀρζαντὲ καπέλλο βελούδινο.

—Κ. καὶ κ. Μελᾶ, οἱ κ. κ. Φορέστης, Λυκιαρδόπουλος, Γεωργιάδης, Ἀργυρόπουλος, Διαμαντόπουλος, Λεπετιέ, Μεταξᾶς κλπ.

—«Τουρνουὰ ντὲ μπρὶτζ» παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ν. Νικολαΐδη.

—Εἰς τοὺς νικητὰς προσεφέρθησαν θαυμάσια καλλιτεχνήματα. Ἡ κ. Ἀλὲξ Ρόστοβιτς καὶ ἡ κ. Δημ. Σκαναβῆ ἐξαίσιες «Μινιατύρ». Ὁ κ. Κωνστ. Νικολαΐδης — ἐκ Τεργέστης — καὶ ἡ δὶς Ἑλένη Ζερλέντη θαυμάσια πουδριέρα καὶ ἕνα πολύτιμο ἀναπτῆρα.

—Στὸ ὡραῖο «χὼλλ» ἐπηκολούθησε χορὸς ζωηρότατος. Τουαλέττες πολὺ σίκ, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μερικὲς ἀπὸ τὶς τελευταῖες τῆς δίδος Ἑλένης Ζερλέντη, ἀπὸ θαυμάσιο λεπτότατο βελοῦδο σὲ χρῶμα μαρρὸν - γκρενά, σὲ «κοὺπ» νέα, ποὺ θὰ ἔχουν τ' ἀπογευματινὰ φορέματα, πολὺ μακρυά, ὅπως τὰ βραδυνά.

—Παρευρίσκοντο : κ. καὶ κ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σούτσου, κ. καὶ κ. Ἐμπειρίκου, κ. καὶ κ. Ζερλέντη, ἡ κ. καὶ ἡ δὶς Φορέστη, χαριτωμένη ἐμφάνισις, μὲ τουαλέττα μπλὲ - πὲτρ πολὺ σίκ, οἱ κ. κ. Σκαναβῆς, Ζερλέντης, Ντὲ - Νανσαί, Διαμαντόπουλος, Ἀργυρόπουλος, κλπ.

—Διάκοσμος σπιτιοῦ ἐκτάκτως καλλιτεχνικός.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς διάφορα παλαιὰ βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε : «Μπουκέτο», Λέκκα 7, Ἀθήνας.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ

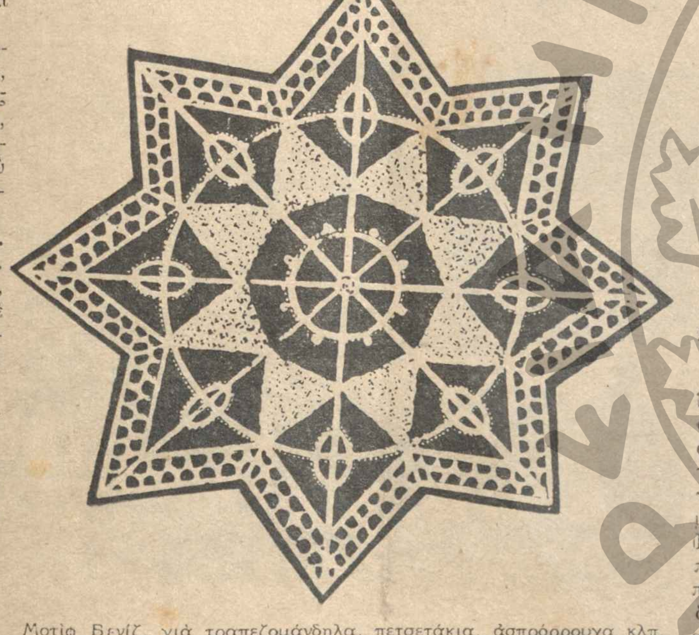
Μοτὶφ Βενίζ, γιὰ τραπεζομάνδηλα, πετσετάκια, ἀσπρόρρουχα κλπ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Φοιτήτριαν Σ. — Νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν ἑξῆς πομάδα :

Farine de froment	2 parties
Miel	1 »
Vinaigre	1 »

Θέλμαν, Δράμαν. — Πρῶτα θὰ κάνετε ἐλαφρὸ μασὰζ μὲ ἐλάχιστο βούτυρο τοῦ κακάο, τὸ ὁποῖο θὰ βρῆτε στὸ φαρμακεῖο, καὶ κατόπιν θὰ βάλετε τὶς ζεστὲς κομπρέσσες. Τὸ μασὰζ θὰ τὸ κάνετε κάθε βράδυ ἐπὶ τρία - τέσσερα λεπτά. Τὶς κομπρέσσες θὰ τὶς ἀλλάζετε μόλις χλιαραίνουν.

Μιὰν ἀπελπισμένην.—Πρῶτα ἀπ' ὅλα θ' ἀφήσετε τὴν ἐπιδερμίδα σας νὰ ξεκουραστῆ καὶ θὰ τὴν ἀλείφετε μόνο τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα μὲ κροκὸ αὐγοῦ, ἀνακατεμένο μὲ λίγο λάδι καὶ λεμόνι. Ἐξακολουθήσατέ το ἐπὶ ἕνα μῆνα τακτικὰ καὶ μοῦ ξαναγράφετε.

Νοικοκυράν, Ἐνταῦθα. — Γιὰ νὰ μὴ ξεβάφουν τὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα κατὰ τὸ πλύσιμο, νὰ ρίχνετε μέσα στὸ νερὸ ἁλάτι τῆς κουζίνας, μὲ ἀναλογία 125 γραμμάρια ἁλάτι σὲ 4 λίτρες κρύο νερό. Ἀφήνετε τὰ ὑφάσματα νὰ μείνουν ἐπὶ μισὴ ὥρα μέσα στὸ ἁλατισμένο νερό.

Γλυφαδιώτισσαν.—Νὰ τρῶτε ἄφθονη καὶ δυναμωτικὴ τροφὴ καὶ πρὸ πάντων ὄσπρια, ἂν ἐννοεῖται ἔχετε γερὸ στομάχι. Ν' ἀποφεύγετε κάθε δυνατὴ συγκίνησι καὶ νὰ φροντίσετε νὰ δυναμώσετε τὸ νευρικό σας σύστημα. Ἀλείφετε δὲ τὰ μαλλιά σας μὲ καλῆς ποιότητος δαφνόλαδο καὶ λούζετέ τα συχνὰ μὲ νερὸ ἀπὸ καρυδόφυλλα.

Πονεμένην Ξανθούλαν. — Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει ριζικὸ μέσον θεραπείας γιὰ τὴν ὑπερτρίχωσι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἠλεκτρισμό. Μπορεῖτε ν' ἀποταθῆτε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστὰ Ἰνστιτοῦτα καλλονῆς τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀλίνην, Ἐνταῦθα. — Τὰ σκωτσέζικα θὰ φορεθοῦν πολὺ κατὰ τὴν ντεμὶ - σαιζον. Θὰ ἰδοῦμε πολλὰ ἀξεσουὰρ σκωτσέζικα, δηλαδὴ καπέλλα, ζῶνες, ἐσάρπες, τσάντες καὶ πολλὰ φορεματάκια καμωμένα ἀπὸ ὕφασμα ἁπλὸ καὶ σκωτσέζικο ἐνκρυστέ. Θὰ εἶνε πολὺ τῆς μόδας ἐπίσης τὸ φθινόπωρο καὶ τὸ μπλὲ - μαρέν, τὸ καφέ, τὸ σκοῦρο πράσινο, τὸ κόκκινο καὶ τὸ χρυσαφί.

Φρου̃ - Φρου̃, Ἐνταῦθα. — Τὸ παρθενικὸ γάλα θὰ τὸ μεταχειρίζεστε μὲ λίγο βαμπάκι, χωρὶς νὰ προσθέτετε νερό. Ἡ ἀποστειρωμένη βαζελίνη μεγαλώνει τὶς βλεφαρίδες. Φαίνεται ὅτι πάσχετε ἀπὸ ἀναιμία. Ἀποταθῆτε στὸν γιατρό σας, γιὰ νὰ σᾶς δώση ἕνα εἰδικὸ δυναμωτικὸ φάρμακο, τὸ ὁποῖο θὰ σᾶς ξαναδώση τὸ ρόδινο χρῶμα σας. Δοκιμᾶστε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν ἀλοιφὴ γιὰ τὶς φακίδες. Ἀποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε τὸν ἥλιο.

Τούλαν, Ἐνταῦθα.—Γιὰ τὸ δέρμα σας, σᾶς συνιστῶ τὴν κρέμα μὲ τὸ ἐλαιόλαδο, τῆς ὁποίας τὴν συνταγὴ θὰ βρῆτε σὲ προηγούμενα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου». Ἐπίσης πρὶν πουδραρισθῆτε, νὰ βρέχετε τὸ πρόσωπό σας μὲ λίγο παρθενικὸ γάλα. Τὸ περιστροφικὸ μασὰζ στὸ στῆθος καὶ γύρω ἀπὸ τὸ στῆθος, μέχρι τῆς μασχάλης, εἶνε πολὺ ὠφέλιμο, πρὸ πάντων γιὰ τὴ δική σας περίπτωσι.

Ζανίν, Παλαιὸν Φάληρον.—Ὅπως ἔχω πῆ ἐπανειλημμένως, τὸ μόνο ριζικὸ μέσον ἀποψιλώσεως εἶνε ὁ ἠλεκτρισμός, ἀλλὰ κοστίζει ἀρκετά. Δοκιμᾶστε γιὰ τὸ χνοῦδι τῶν χεριῶν σας τὸ μῖγμα μὲ τὴν ζάχαρι καὶ τὸ λεμόνι. Λυώνετε ζάχαρι σὲ χυμὸ λεμονιοῦ — στὴ φωτιὰ — καὶ κολλᾶτε τὴν ζύμη, ἡ ὁποία θὰ σχηματισθῆ, στὸ τριχωτὸ δέρμα. Καθὼς θ' ἀφαιρῆτε δὲ τὴν ζύμη ἀπὸ τὸ δέρμα σας, θὰ βγαίνη καὶ τὸ τρίχωμα.

Ρίκα Α., Χανιά.—Ν' ἀλείφετε τὰ σημάδια, ἐπὶ κάμποσον καιρό, μὲ λίγη γλυκερίνη καὶ κατόπιν πρωῒ καὶ βράδυ μὲ τὸ ἑξῆς μῖγμα :

Alcool	15 gr.
Benjoin	5 »
Baume de judée	5 gouttes

Παίρνετε ἀπὸ τὸ παραπάνω ὑγρὸ 10 σταγόνες, τὶς ὁποῖες λυώνετε μέσα σ' ἕνα κουτάλι γεμάτο ζεματιστὸ νερὸ καὶ μ' αὐτὸ κάνετε τὶς ἐπαλείψεις.

Μαρίαν Ζεφύρου, Κάϊρον. — Πολὺ θὰ φορεθοῦν κατὰ τὴν ντεμὶ-σαιζὸν τὰ σκωτσέζικα φορέματα κι' ἐπανωφόρια. Ἀλλὰ θὰ εἶστε ἀρκετὰ ἐν τάξει ἀπέναντι τῆς μόδας, ἂν γαρνίρετε ἁπλῶς τὸ φόρεμά σας ἢ τὸ ταγιέρ σας μὲ μιὰ γραβάτα ἢ μὲ μιὰ ἐσάρπα ἢ καὶ μ' ἕνα μόνο φιόγκο ἀπὸ σκωτσέζικο ὕφασμα. Καθὼς φαίνεται, τὰ φθινοπωρινὰ καπέλλα θὰ ἔχουν καλόττες ὑψηλὲς ντραπὲ ἢ ἐργασμένες μὲ νερβύρ. Τὸ βελοῦδο θὰ εἶνε καὶ πάλι πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Πρὸ ἐνενῆντα περίπου χρόνων, σ' ἕνα μεγάλο ἀγρόκτημα τοῦ Τεξάς, ζοῦν ὁ πάμπλουτος Ἱσπανὸς ἄποικος δὸν Αὐγουστῖνος, ὁ γαμπρός του δὸν Φάβιος, ἰδιοκτήτης ἀνεξαντλήτων χρυσωρυχείων στὴ θρυλικὴ «Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ», ὁ ἄφθαστος στὴν ἀνδρεία καὶ στὴν καλωσύνη κυνηγὸς Βουαροζέ, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλα τὰ ἑξῆντα του χρόνια, διατηρεῖ τὴ νεανική του ἀνθηρότητα, καὶ ἡ ὡραιοτάτη καὶ τολμηροτάτη Ροζάριο ἡ κόρη τοῦ δὸν Φάβιου. Ὁ Φάβιος, μαζὺ μὲ τὸ γενναῖο σύντροφό του Πέπε, λείπει ἀπὸ μέρες στὴν «Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ», ὅπου ἔχει πάει γιὰ νὰ ἐποπτεύσῃ στὴν ἀποστολὴ ἑνὸς φορτίου χρυσαφιοῦ. Μὰ ὁ καιρὸς περνάει καὶ ἡ ἀποστολή, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἐπιστρέψει στὸ μεταξύ, δὲν φαίνεται πουθενά. Ἡ Ροζάριο, ὁ δὸν Αὐγουστῖνος κι' ὁ Βουαροζὲ ἀνησυχοῦν τρομερὰ γιὰ τὴν τύχη τοῦ Φάβιου καὶ τῶν συντρόφων του. Τέλος, φτάνει στὴν ἀγροικία ὁ Πέπε, ὁ ὁποῖος τοὺς διηγεῖται ὅτι ὁ πατέρας τῆς Ροζάριο κι' οἱ σύντροφοί του βρίσκονται ἀποκλεισμένοι ἀπὸ στίφη Ἐρυθροδέρμων στὴν «Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ». Ἀμέσως ὁ Βουαροζὲ ὀργανώνει μιὰ μεγάλη ἀποστολή, γιὰ νὰ πάῃ νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ. Στὴν ἀποστολὴ αὐτὴ συμμετέχει, παρὰ τὴν θέλησι τοῦ παπποῦ της, κι' ἡ γενναία Ροζάριο, μαζὺ μὲ τὸν νέο Ἰνδὸ Βαχιτάχ, ὁ ὁποῖος τῆς εἶνε ἀφοσιωμένος, γιατί τοῦ ἔσωσε κάποτε τὴ ζωή. Μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἰνδῶν ποὺ ἐπετέθησαν κατὰ τῆς «Κοιλάδος τοῦ Χρυσοῦ», εἶνε κι' ὁ τρομερὸς λήσταρχος Οὐ' Σακάμε, τὸν ὁποῖον παρουσιάζει στὸ κεφάλαιο αὐτὸ ὁ μυθιστοριογράφος.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ πιὸ βαθειὰ γαλήνη βασίλευε κατὰ τὶς πρῶτες πρωϊνὲς ὧρες στὴν κατασκήνωσι. Ὅλες ἡ κραυγὲς τῶν ζώων μακρυὰ εἶχαν σωπάσει. Μονάχα τὸ τρίξιμο κανενὸς κλαδιοῦ ἢ τὸ κόασμα κανενὸς βατράχου διέκοπτε κάθε τόσο τὴ σιωπή.

Αὐτὴ ἡ φαινομενικὴ γαλήνη, αὐτὴ ἡ σιωπή, βάσταξε τρεῖς- τέσσερες ὧρες. Ἔξαφνα ἀντήχησαν τότε καὶ πάλι, σὰν μιὰ ἀπαίσια συναυλία, τὰ οὐρλιάσματα τῶν λύκων καὶ τὰ σφυρίγματα τῶν νυχτοπουλιῶν.

Ἡ φωνὲς αὐτὲς ποὺ φανέρωναν τοὺς κινδύνους, ποὺ ἔκρυβε μέσα στὸ σκοτάδι της ἡ νύχτα, παρατάθηκαν ἐπὶ μερικὲς στιγμές, ξυπνῶντας τοὺς κοιμισμένους ἀνθρώπους.

Συγχρόνως τὰ ζῶα καὶ τὰ μουλάρια τέντωσαν τρομαγμένα τ' αὐτιά τους. Ἔπειτα, μὲ τὰ ρουθούνια διεσταλμένα, ἀνασαίνοντας τὶς ἀναθυμιάσεις ποὺ ἔφερνε ὁ ἄνεμος, ταράχτηκαν σύγκορμα κι' ἄρχισαν νὰ χρεμετίζουν, κυριευμένα ἀπὸ ἕνα ἀνεξήγητο καὶ ξαφνικὸ τρόμο.

Μεταξὺ τῶν πιὸ κρισίμων γεγονότων ποὺ μποροῦν νὰ συμβοῦν σ' ἕνα καραβάνι, τὸ ὁποῖο βρίσκεται στὴν ἔρημο, εἶνε καὶ ἡ ἐσταμπίντα—λέξις ἱσπανικὴ ποὺ σημαίνει κούρσα τρελλή, μανιασμένη. Συχνά, χωρὶς καμμιὰ φανερὴ ἀφορμή, τὰ ἄλογα καὶ τ' ἄλλα ζῶα ἑνὸς καραβανιοῦ, κυριεύονται, ἀνάμεσα στὶς ἐρημιές, ἀπὸ ἕνα φοβερὸ πανικό, ὁ ὁποῖος προκαλεῖ τὶς μεγαλείτερες καταστροφές. Φτάνουν, τὶς περισσότερες φορές, μερικὲς κραυγὲς ἀγρίων θηρίων γιὰ νὰ σκορπίσουν ἀμέσως ἕνα τρελλὸ τρόμο, ὁ ὁποῖος, μεταδιδόμενος ἀπὸ τὰ ζῶα στοὺς ἀνθρώπους, δημιουργεῖ τὴ μεγαλείτερη σύγχυσι.

Ὁ Βουαροζέ, καταλαβαίνοντας τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ, ἔδωσε τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου, φωνάζοντας :

—Ὅλοι ὄρθιοι ! Ἐσταμπίντα !.... Ἐσταμπίντα !....

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ καραβανιοῦ, τοὺς ὁποίους εἶχαν ξυπνήσει κιόλας οἱ χρεμετισμοὶ τῶν ἀλόγων, βρισκόντουσαν στὸ πόδι κ' ἔτρεχαν στὰ ζῶα γιὰ νὰ τὰ δέσουν στερεώτερα.

Ὡστόσο δὲν τὰ κατάφεραν νὰ συγκρατήσουν ὅλα τὰ ζῶα. Μερικὰ ἀπ' αὐτά, σπάζοντας τὰ χαλινάρια τους, ἄρχισαν νὰ διαγράφουν μεγάλους κύκλους καλπάζοντας. Ἔπειτα, μὴν ἀκούγοντας πειὰ τὶς κραυγὲς τῶν κυρίων τους, διέσχισαν τὴν κατασκήνωσι μὲ μιὰ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, κάνοντας νὰ τρέμῃ τὸ ἔδαφος κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους, κι' ἀνατρέποντας τὰ πάντα στὸ πέρασμά τους.

Τέλος, μὲ κίνδυνο νὰ τσακιστοῦν ἀπάνω στὰ κάρρα ποὺ ἔζωναν τὴν κατασκήνωσι, ὥρμησαν πρὸς τὴν ἀπέραντη πεδιάδα, ὅπου κ' ἐξαφανίστηκαν.

Καμμιὰ ἀνθρώπινη δύναμις δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ συγκρατήσῃ στὴν τρομερὴ ὁρμή τους.

Τὸ καραβάνι τὸ ἀποτελοῦσαν κάρρα, συρόμενα ἀπὸ πολυάριθμα βώδια...

Μπρὸς στὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς του, ὁ Βουαροζὲ κύτταζε, ἀνήσυ μὰ ὄχι καὶ τρομαγμένος, αὐτὴ τὴ σκηνὴ τῆς ἀπερίγραπτης συγχύ ποὺ τὴ φώτιζε τὸ χλωμὸ φεγγάρι.

Ὡστόσο, ἕνα ἀπ' τ' ἄλογα ποὺ εἶχαν ξεφύγει, δὲν εἶχε κατορθώ σει ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς συντρόφους του στὴν ἐξοχή. Μὲ τὴ χαίτη ἀνορθωμένη, μὲ ρουθούνια ποὺ ἄχνιζαν, μὲ μάτια βλοσυρὰ καὶ φ γερά, ἀφοῦ διέγραψε πολλοὺς κύκλους μέσα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κα σκηνώσεως, τραβοῦσε τώρα κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, χρεμετίζοντας λύσσα.

Μὰ μπρὸς στὸ δρόμο του ὑπῆρχε ἡ σκηνὴ τῆς Ροζάριο καὶ τὸ μα σμένο ζῶο, περνῶντας ἀπ' αὐτή, θὰ τὴν ποδοπατοῦσε χωρὶς ἄλ σκοτώνοντας καὶ τὴ νέα κόρη.

Ὁ Βουαροζέ, μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ ἔρριξε, ἀντελήφθη ἀμέσως τ κίνδυνο. Μὰ ἦταν πολὺ μακρυὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ προλάβῃ τὸ κό.. Μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας ξέφυγε τότε ἀπ' τὸ πλατύ του στῆθος.

Μὰ τὸν τρομερὸ κίνδυνο, ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν, τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ ὁ Βαχιτάχ, ποὺ τὸ τρυφερὸ αἴσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης του πρὸς νέα κόρη, τὸν εἶχε κάνει νὰ τρέξῃ κοντὰ στὴ σκηνὴ τῆς Ροζάριο τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἐσταμπίντας.

Τὴ στιγμὴ λοιπὸν ποὺ τὸ ξεφρενιασμένο ζῶο βρισκόταν σ' ἀπό λίγων βημάτων ἀπὸ τὴ σκηνὴ ποὺ στέγαζε τὴν κόρη τοῦ δὸν Φάβ ὁ νεαρὸς Ἰνδὸς ἔκανε ἕνα πήδημα τίγρεως καὶ βρέθηκε ἀνάμεσα τὴ σκηνὴ καὶ τὸ ἀφρισμένο ζῶο.

Μὲ μάτια γεμάτα φλόγες, κρατῶντας στὸ ἀνορθωμένο χέρι ἕνα βαρὺ κεφαλοθραύστη, ὁ Βαχιτὰχ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρομερή, ράνθρωπη...

Ἂν τὸ ζῶο δὲν σταματοῦσε μπρὸς στὸ ζωντανὸ ἐμπόδιο νορθωνόταν μπροστά του, θ' ἀνέτρεπε τὸν Ἰνδὸ καὶ θὰ τὸν ποδοπατ θὰ τὸν ἔλυωνε...

Μὰ ἡ στάσι τοῦ Βαχιτὰχ ἦταν τόσο ἀποφασιστική, ἡ χειρο του τόσο ἐπιβλητική, ἡ κραυγή του τόσο τρομερή, ὥστε τὸ ζῶο, νοντας ξαφνικὰ πρὸς τὰ πίσω, λοξοδρόμησε καί, κυριευμένο ἀπ τρόμο, ἔφυγε πρὸς τὰ κάρρα ποὺ ἔζωναν τὴν κατασκήνωσι καὶ τ ποῖα, αὐτὴ τὴ φορά, διέσχισε σὰν βέλος...

Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Μετὰ τὸ νυχτερινὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο, τὸ καραβάνι, μόλις ξημέ ξανάρχισε τὴν πορεία του, ἐγκαταλείποντας στὸν τόπο τῆς κατα νώσεως δυὸ κάρρα, τῶν ὁποίων τὰ ἄλογα εἶχαν φύγει...

Μονάχα αὐτὲς τὶς ζημίες προκάλεσε ἡ ἐσταμπίντα, γιατί, ἐκ θαύματος, βρῆκαν τ' ἄλλα ζῶα ποὺ εἶχαν φύγει συγκεντρωμένα μερικῶν μιλλίων ἀπόστασι ἀπ' τὴν κατασκήνωσι.

Ὅπως ἦταν φυσικό, τὸ γεγ αὐτὸ ἀποτελοῦσε τώρα θέμα συ τήσεως ὅλων καὶ καθένας ἐξέ σχετικῶς τὶς κρίσεις του.

— Ἦταν ἕνα καταχθόνιο τέ χνασμα τῶν Ἰνδῶν ! ἔλεγε ὁ Πέ πε.

—Ναί, ἔκανε μὲ βεβαιότητα ὁ Βαχιτάχ. Μιμήθηκαν τὰ οὐρλι άσματα τῶν λύκων γιὰ νὰ προκα λέσουν τὴν ἐσταμπίντα. Μὰ ἂν ἡ κραυγές τους ξεγέλασαν τὰ αὐτιὰ τῶν ζώων, δὲν ξεγέλασαν καὶ τὰ αὐτιὰ ἑνὸς Κομάγχη, ὅπως ἐγώ...

Τότε ὁ Βουαροζέ, μὲ ἔκφρ γεμάτη ἀνησυχία, ἐπρόσθεσε αὐτός :

—Ὥστε αὐτοὶ οἱ παληάνθρωποι ἀνακάλυψαν τὰ ἴχνη μας, παρ' ὅ λα τὰ μέτρα ποὺ ἔλαβα γιὰ νὰ κρυφτοῦμε ἀπ' αὐτούς. Ὥστε εἶ νε ἐνδεχόμενο νὰ τοὺς συνα σουμε στὸ δρόμο μας ; Θὰ νὰ τοὺς ἀποφύγουμε πρὶν φτά με στὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυ

γιατὶ κάθε συμπλοκὴ μαζύ τους εἶνε φυσικὸ νὰ ἐξασθενήσῃ τὶς δυνάμεις μας.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἄρχισαν τώρα νὰ συσκέπτωνται καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισαν ὅπως ὁ Βαχιτὰχ μαζὺ μὲ δυὸ κυνηγοὺς κ' ἕναν ἄλλο Κομάγχη σύντροφό του, ἀποσπαστοῦν ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπον καραβάνι, πηγαίνοντας νὰ ἐξερευνήσουν τὸ ἔδαφος μπροστά.

Οἱ ἑφτὰ αὐτοὶ ἰχνηλάται ξεκίνησαν ἀμέσως, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἄνδρες τῆς ἀποστολῆς συνέχιζαν τὴν πορεία τους, διπλασιάζοντας τὶς προφυλάξεις τους.

Τὸ μέρος τῶν λειμώνων ποὺ διέσχιζαν τώρα ἦταν μιὰ ἀπέραντη κοιλάς, τὴν ὁποίαν πότιζαν τὰ νερὰ τοῦ Μπράζος, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους ποταμοὺς τοῦ Τεξάς. Τὸ ἔδαφος ὑγρό, γεμάτο βάλτους, ἔμοιαζε μ' ἕναν ἀπέραντο ὠκεανὸ βλαστήσεως. Στὸ βάθος, μιὰ μακρυὰ ὀροσειρὰ ἔφραζε τὸν ὁρίζοντα.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχαν ξεκινήσει ἀπ' τὸ ὑποστατικὸ τοῦ Λας—Ἄγκας, ἡ Ροζάριο, παρ' ὅλη τὴν εὔνοια τοῦ πατρός της, δὲν χόρταινε νὰ θαυμάζῃ τὰ μεγαλοπρεπῆ τοπεῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνοῦσαν καὶ τὰ ὁποῖα τῆς θύμιζαν τὶς ἱστορίες ποὺ τῆς διηγόταν ὁ Βουαροζέ, ἡ ἰδέα τῶν κινδύνων ποὺ διέτρεχε δὲν τὴν τρόμαζε καθόλου.

Ἀπάνω στὸ ἄλογό της τώρα, προχωροῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τὸ Βουαροζὲ καὶ τὸν Πέπε, ποὺ λάβαιναν γι' αὐτὴν ἐντελῶς πατρικὲς φροντίδες.

Ἔξαφνα, ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε μακρυά. Ἡ Ροζάριο ἔνοιωσε ἕνα ρῖγος καί, πλησιάζοντας τὸ Βουαροζέ, τοῦ ἔρριξε ἕνα ἐρωτηματικὸ βλέμμα.

—Ἀγνοῶ τὴ σημασία αὐτοῦ τοῦ πυροβολισμοῦ, ἀπάντησε ὁ τελευταῖος. Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἐχθρὸς εἶνε κοντά...

Σὲ λίγο νέοι πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν.

— Μήπως ὁ Βαχιτὰχ συναντήθηκε μὲ τίποτε Ἰνδούς ; ρώτησε ἡ Ροζάριο μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία

— Πιθανόν, ἀφοῦ οὔτε αὐτός, οὔτε οἱ σύντροφοί του ξαναγύρισαν ἀκόμα, εἶπε ὁ Βουαροζέ.

— Ἐξ ἄλλου, ἐπρόσθεσε ὁ Πέπε, αὐτὸ θὰ τὸ μάθουμε σὲ λίγο, γιατὶ οἱ πυροβολισμοὶ ἀκούγονται ἀπὸ τὸ μέρος, πρὸς τὸ ὁποῖο βαδίζουμε.

Καὶ τὸ καραβάνι ἐπετάχυνε τὴν πορεία του.

Μὰ κανένας καινούργιος πυροβολισμὸς δὲν ἀκουγότανε πειά...

Τὰ ἄλογα ἐξαφανίστηκαν μέσα στὴν ἀπέραντη πεδιάδα

Ἔξαφνα ὅμως ὁ Πέπε, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε ἐπὶ κεφαλῆς, ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγή. Εἶχε δῆ σωριασμένα στὸ ἔδαφος τρία πτώματα, κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα, φρικωδῶς ἀκρωτηριασμένα καὶ μὲ τὰ κρανία τους γδαρμένα.

Ἦσαν τὰ πτώματα τῶν δυὸ κυνηγῶν καὶ τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς ποὺ εἶχαν φύγει μαζὺ μὲ τὸν Βαχιτάχ.

Ὅπως φαινόταν, οἱ δυστυχισμένοι εἶχαν πουλήσει ἀκριβὰ τὴ ζωή τους. Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς κυνηγοὺς εἶχε τὸ κορμί του τρυπημένο, ἀπὸ χτυπήματα λόγχης. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο, ἡ σπασμένη κάννη μιᾶς καραμπίνας, ποὺ τὸ χέρι του ἔσφιγγε ἀκόμα μὲ δύναμι, ἔδειχνε πῶς εἶχε ἀντισταθῆ ὡς τὴν τελευταία του στιγμή. Τὸ θέαμα, ποὺ παρουσίαζε ὁ τρίτος, ἦταν πραγματικὰ φρικιαστικό : Οἱ Ἰνδοὶ τοῦ εἶχαν ξερριζώσει τὴν καρδιὰ ἀπ' τὸ στῆθος του.

Μὰ τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Βαχιτὰχ κι' ὁ ἐπιζῶν σύντροφός του ;

Αὐτὸ ἀναρωτήθηκαν ὁ Βουαροζὲ κι' ὁ Πέπε ὅταν εἶδαν ὅτι ὁ γενναῖος Ἰνδὸς δὲν ἦταν μεταξὺ τῶν θυμάτων.

Ἐνταφίασαν ὡστόσο τὰ πτώματα καὶ ἡ πορεία ἐξακολούθησε, χωρὶς αὐτὸ τὸ λυπηρὸ ἐπεισόδιο νὰ θλίψῃ πολὺ τοὺς ἄνδρες τῆς ἀποστολῆς, γιατὶ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν συνηθισμένοι σὲ τέτοια γεγονότα κ' εἶχαν τὴν καρδιά τους μπρούντζινη.

Ὁ Βουαροζέ, ἡ Ροζάριο κι' ὁ Πέπε, οἱ ὁποῖοι ἤξεραν τὴ γενναιότητα καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ Βαχιτάχ, δὲν ἀνησύχησαν πολὺ γιὰ τὴν τύχη του. Ἦσαν σχεδὸν βέβαιοι ὅτι εἶχε κατωρθώσει νὰ σωθῇ.

Ἔπειτ' ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ δυσκολίες, γιατί τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ δρόμου ἦταν σχεδὸν ἀδιάβατο γιὰ τὰ κάρρα, ἔφτασαν κατὰ τὸ βράδυ στὴν ἄκρη τῆς Κοιλάδος.

Ἐκεῖ, ἄρχιζε ἕνα πυκνὸ δάσος. Ἔκαναν σταθμὸ σ' αὐτὸ τὸ μέρος κι' ἔστειλαν μερικοὺς ἄνδρες νὰ ἐξερευνήσουν μὲ προσοχὴ τὰ περίχωρα.

Ἡ κατασκήνωσις κόντευε πειὰ νὰ τελειώσῃ, ὅταν ἕνας ἀπ' τοὺς σκοποὺς ἀνάγγειλε τὴν ἄφιξι δυὸ καβαλλάρηδων, τοὺς ὁποίους ἀναγνώρισε ἀμέσως : Ἦταν ὁ Βαχιτὰχ κι' ὁ ἐπιζῶν Κομάγχης.

Ὁ Βουαροζέ, ὁ Πέπε κι' ἡ Ροζάριο ἔνοιωσαν μιὰ βαθειὰ χαρά, βλέποντας τὸ γενναῖο Ἰνδὸ νὰ ἐπιστρέφῃ σῶος καὶ ὑγιής.

Οἱ δυὸ Ἰνδοὶ ἦσαν γεμάτοι σκόνη καὶ φαινόντουσαν, ὅπως καὶ τ' ἄλογά τους, συντετριμμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι.

Τὸ φλογισμένο πρόσωπο τοῦ Βαχιτάχ, τὰ μάτια του ποὺ ἔλαμπαν, φανέρωναν ὅτι ἔφερνε σπουδαῖα νέα.

—Ὁ πατέρας μου καὶ οἱ πολεμισταί του ἂς μένουν ἄγρυπνοι ! εἶπε στὸν Βουαροζέ. Ὁ κίνδυνος εἶνε πολὺ κοντά !...

—Ἆ ! ἔκανε ὁ Βουαροζὲ μὲ γαλήνη.

—Μήπως πρόκειται νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν οἱ Ἰνδοί ; ρώτησε ὁ Πέπε, ὁ ὁποῖος εἶχε τρέξει κοντὰ στοὺς δυὸ φίλους του. Καράμπα ! Δὲν θὰ μὲ δυσαρεστοῦσε καθόλου αὐτό, γιατὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς μας, ἡ πορεία μας εἶνε πολὺ μονότονη καὶ πλήττω ! Καὶ πόσος εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐχθρῶν ποὺ μᾶς ἀκολουθοῦν ;

—Ὁ Οὐ 'Σακάμε, ἐπικεφαλῆς ἑκατὸν πολεμιστῶν, βρίσκεται στὰ ἴχνη μας ! εἶπε ὁ Βαχιτάχ.

Ἀμέσως ὁ Πέπε ἔγινε σοβαρὸς κι' ὁ Βουαροζὲ ἀνασκίρτησε χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀκούγοντας τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ ὄνομα. Πῶς, ὑπὸ ποῖες συνθῆκες, ὁ τρομερὸς Ἰνδὸς ἀρχηγὸς εἶχε κατωρθώσει ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τους ;

Ὅταν ὁ Βαχιτὰχ ἔφαγε μερικὲς τροφές, γιατὶ ἦταν ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἄρχισε νὰ διηγῆται τὶς περιπέτειές του.

Ἐγκαταλείποντας τὸ καραβάνι γιὰ νὰ κάνουν ἀναγνώρισι τοῦ ἐδάφους, ὁ Βαχιτὰχ κ' οἱ σύντροφοί του εἶχαν ἐξετάσει προσεχτικὰ τὸ δρόμο, χωρὶς ν' ἀνακαλύψουν στὴν ἀρχὴ τίποτε τὸ ὕποπτο. Μὰ σὲ λίγο βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα Ἰνδῶν πολεμιστῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἦταν ἴσος μὲ τὸ δικό τους κ' οἱ ὁποῖοι καβαλλίκευαν εὔρωστα ἄλογα καὶ ἦσαν ὡπλισμένοι μὲ καραμπίνες. Βλέποντας τὸ Βαχιτὰχ καὶ τοὺς λευκοὺς συντρόφους του, πῆραν ὕφος ἐχθρικὸ καὶ τὰ μάτια τους πετάξαν ἀπειλητικὲς λάμψεις. Ὡστόσο, ὁ Βαχιτὰχ θέλησε ν' ἀπευθύνῃ μερικὲς ἐρωτήσεις σ' αὐτοὺς τοὺς Ἰνδούς. Οἱ λευκοὶ σύντροφοί του, ἀκούγοντας τὶς ἀπαντήσεις τους ποὺ εἶχαν προκλητικὸ τόνο, ἑτοίμασαν τὶς καραμπίνες τους, μὰ ὁ Βαχιτὰχ τοὺς καθησύχασε, κι' ἔτσι χωρίστηκαν ἀπὸ τοὺς Ἰνδούς, χωρὶς νὰ [illegible] ρια.

Ἑτοιμαζόντουσαν νὰ γυρίσουν πίσω, ὅταν ἔξαφνα πολυάριθμοι σύντροφοι, ποὺ παραμόνευαν κρυμμένοι μέσα στὰ δέντρα, τοὺς ρίχτηκαν ξαφνικά.

Μιὰ μανιασμένη συμπλοκὴ ἄρχισε τότε, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας πληγώθηκαν οἱ δυὸ σύντροφοι τοῦ Βαχιτὰχ κι' ὁ συμπατριώτης του.

Καταδιωκόμενος ἀπὸ ἕνα Ἰνδό, ἐνῶ οἱ ἄλλοι [illegible] τοὺς πληγωμένους, ὁ Βαχιτὰχ [illegible] κ' ἔπειτα [illegible] μικρὴ πάλη, [illegible] σοβαρὰ καὶ [illegible] σύντροφοί του [illegible] μένος Ἰνδὸς [illegible] νὰ ἐπιτεθῇ [illegible] στὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ.

—Μὰ ποιός [illegible] αὐτὸ τὸν δαίμονα, [illegible] στὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ ; ρώτησε ὁ Βουαροζέ.

—Ὁ Ἀνσίνα ! ἀπάντησε ὁ Βαχιτάχ. Ὁ Ἀνσίνα, ὁ ὁποῖος συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ [illegible].

—Ὁ ἄθλιος ! φώναξε ὁ Πέπε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΪΟΠΟΤΕΙΟ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΜΙΚΑΔΟΥ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΡΩΜΑΝΤΣΟ ΜΙΑΣ ΓΚΕΪΣΑΣ

Ἡ μυθιστορηματικὴ ζωὴ τῆς Καζουκὲ - Σάν. Τὰ δυστυχισμένα παιδικὰ χρόνια της στὴ Νοογκάτα. Πῶς τὴν ἀγόρασε ἀπὸ τὸ πατέρα της ἕνας ὕποπτος ἔμπορος τοῦ Τόκιο. Ἡ Καζουκὲ Γκέϊσα στὸν «Κῆπο τῆς Χαρᾶς». Τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιό της μ' ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικὸ τοῦ Ναυτικοῦ. Ἡ σκανδαλώδης ἀπαγωγή της κλπ.

ΚΑΝΕΝΑΣ θρύλος τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς δὲν εἶνε πιὸ συναρπαστικὸς καὶ πιὸ περιπετειώδης ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς Καζουκὲ-Σάν, μιᾶς ἄσημης καὶ φτωχῆς Γκέϊσας τῆς ἐποχῆς μας, ἡ ὁποία ξεκίνησε μιὰ ἡμέρα ἀπὸ ἕνα μικρὸ χωριὸ ψαράδων τῆς Ἰαπωνίας κι' ἔφτασε νὰ γίνη πριγκήπισσα στ' ἀνάκτορα τοῦ Μικάδου.

Ἡ παράξενη ζωὴ αὐτῆς τῆς κίτρινης κούκλας μὲ τὰ λοξὰ μαῦρα μάτια καὶ τὰ ἐβέννινα μαλλιά, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ περιπαθέστερα ρωμάντσα τῆς χώρας τοῦ ἀνατέλλοντος Ἡλίου. Ὅλες ἡ Γκέϊσες τοῦ Τόκιο τὴ λατρεύουν σὰν εἴδωλο, ὅλες ἡ γυναῖκες τοῦ λαοῦ ζηλεύουν τὴν τύχη της κι' ὅλες ἡ αὐστηρὲς κι' ἀκατάδεκτες ἀριστοκράτισσες τὴν ἔχουν ὡς παράδειγμα κι' ὀνειρεύονται νὰ τῆς μοιάσουν.

Ἡ Καζουκὲ - Σὰν γεννήθηκε στὴ Νοογκάτα, σ' ἕνα ἀπόμερο χωριό, χωμένο ἀνάμεσα στοὺς ἀπότομους βράχους μιᾶς ἔρημης ἀκτῆς. Ὁ πατέρας της, ὁ Χιτοζίμα, ἦταν ἕνας φτωχὸς ψαρᾶς ποὺ δὲν κατάφερνε, ὅσο κι' ἂν πάλευε μὲ τὴ θάλασσα, νὰ ζήση τὴν οἰκογένειά του. Ἡ ἡμέρες λοιπὸν περνοῦσαν μὲ τὴν πιὸ φριχτὴ καὶ τὴν πιὸ μαύρη δυστυχία, δίχως νὰ ἔρχεται ἀπὸ πουθενὰ καμμιὰ βοήθεια. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ Χιτοζίμα ἦταν ὁ πιὸ ἄτυχος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Κι' ἀλήθεια, ἡ πρώτη συμφορὰ ποὺ ἔφερε αὐτὴ ἡ τραγικὴ δυστυχία ἦταν ὁ θάνατος τῆς γυναίκας του ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὴν πεῖνα. Ἡ Καζουκὲ ἦταν τότε δέκα χρόνων καὶ γρήγορα θ' ἀκολουθοῦσε κι' ἐκείνη τὴν μητέρα της στὸν τάφο ἂν δὲν τύχαινε νὰ περάση μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὸ μικρὸ χωριό τους ἕνας πλούσιος ἔμπορος τοῦ Τόκιο, ὁ Ταΐρα Γιορισάκα.

Ὁ Γιορισάκα εἶχε ἕνα μεγάλο κατάστημα τσαγιοῦ κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ κι' ἕνα ἀπὸ τὰ περιφημότερα «Τεϊοποτεῖα» τοῦ Τόκιο. Ξέρετε τί εἶνε τὰ «Τεϊοποτεῖα» τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς; Δὲν μοιάζουν διόλου μὲ τὰ «Τη-ρούμ» τῆς Εὐρώπης. Εἶνε εὔθυμα νυχτερινὰ κέντρα, στολισμένα με τὴν πολυτέλεια τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, στὰ ὁποῖα οἱ θαμῶνες τους διασκεδάζουν μὲ τὶς Γκέϊσες, τὶς «γυναῖκες τοῦ ἔρωτος». Μὰ οὔτε κι' αὐτὲς ἡ Γκέϊσες μοιάζουν μὲ τὶς τρελλὲς γυναῖκες τῶν καμπαρὲ καὶ τῶν ὑπόπτων κέντρων τῆς Εὐρώπης. Εἶνε ὤμορφες νέες ποὺ ἔχουν τὴ χάρι, τὴν εὐγένεια καὶ τὴ μόρφωσι μιᾶς ἀληθινῆς πριγκήπισσας! Πρὶν γίνουν Γκέϊσες μορφώνονται μὲ τὸν πιὸ ἀξιοθαύμαστο τρόπο, μαθαίνουν καλοὺς τρόπους, καλλιεργοῦν τὴ φωνή τους, παίζουν διάφορα μουσικὰ ὄργανα καὶ τέλος γίνονται μεγάλες χορεύτριες. Κι' ἔτσι κάθε Γκέϊσα μπορεῖ νὰ λάμψη μὲ τὴ χάρι της, τὸ πνεῦμα της καὶ τὴν εὐγένειά της σ' ὅποιο περιβάλλον κι' ἂν βρεθῆ, ἀκόμα καὶ στ' ἀνάκτορα.

Ὁ Ταΐρα Γιορισάκα λοιπὸν ποὺ εἶχε τὶς πιὸ ὤμορφες καὶ τὶς πιὸ περιζήτητες Γκέϊσες τοῦ Τόκιο, ὅταν ἀντίκρυσε τὴ μικρούλα Καζουκὲ στὴ Νοογκάτα, ἀπόμεινε κατάπληκτος ἀπ' τὴν ἔξυπνη ἔκφρασι τῶν ματιῶν της καὶ συλλογίσθηκε ἀμέσως ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ κερδίση πολλὰ χρήματα ἀπὸ τὴν ὤμορφη κόρη τοῦ φτωχοῦ ψαρᾶ. Καὶ τί ἔκανε τότε; Τὴν ἀγόρασε ἁπλούστατα ἀπὸ τὸν Χιτοζίμα! Ὁ πατέρας τῆς Καζουκὲ προτίμησε ν' ἀποχωριστῆ τὸ παιδί του, παρὰ νὰ τὸ δῆ μιὰ μέρα νὰ πεθαίνη ἀπὸ τὴν πεῖνα, ὅπως εἶχε δῆ τὸ τραγικὸ μαρτύριο τῆς γυναίκας του.

Ἡ Καζουκὲ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἔφυγε τὴν ἄλλη ἡμέρα ἀπὸ τὴ Νοογκάτα μαζὺ μὲ τὸν ἔμπορο τοῦ τσαγιοῦ κι' ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μεγάλο καὶ κουραστικὸ ταξεῖδι, ἔφτασε στὸ Τόκιο. Ἐκεῖ πέρα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, κλείστηκε σ' ἕνα «Τεϊοποτεῖο» κι' ἄρχισε νὰ μαθαίνη ἀπὸ τὶς γρηὲς Γκέϊσες ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ γίνη μιὰ ἡμέρα τὸ πιὸ ὤμορφο καὶ τὸ πιὸ ζηλευτὸ λουλοῦδι τοῦ «Κήπου τῆς Χαρᾶς», δηλαδὴ τοῦ περιφήμου «Τεϊοποτείου» τοῦ Ταΐρα Γιορισάκα.

Ἡ φτωχὴ κόρη τοῦ ψαρᾶ τῆς Νοογκάτα, ὅταν πέρασαν ἡ πρῶτες στενοχώριες, δὲν ἄργησε νὰ συνηθίση στὴν καινούργια της ζωή. Τῆς φαινόντουσαν λιγάκι βαρειά, εἶνε ἀλήθεια, τὰ δύσκολα κι' ἀτέλειωτα μαθήματα, μὰ ἔκανε πάντα ὑπομονή, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι μιὰ ἡμέρα θὰ κατάφερνε νὰ γ κι' αὐτὴ μιὰ ἀπὸ τὶς περίφημες Γκέϊσες τῆς Ἰαπωνίας.

Πέρασαν ἔτσι τέσσαρα ὁλόκληρα χρόνια καὶ τέλος ἡ Καζουκὲ ἔκανε ἕνα βράδυ τὴν ἐμφάνισί της στὸν «Κῆπο τῆς Χαρᾶς». Οἱ ἀριστοκρατικοὶ θαμῶνες τοῦ τεϊοποτείου θαμπώθηκαν ἀπὸ τὰ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα καὶ τὴν ὠμορφιὰ τῆς καινούργιας Γκέϊσας! Ποῦ ἦταν λοιπὸν κρυμμένο τόσον καιρὸ αὐτὸ τὸ «χαριτωμένο κι' εὐωδιαστὸ λουλοῦδι τῆς χαρᾶς»; Ἀπὸ ποῦ εἶχε ἔρθει στὸν ὀνειρώδη κῆπο τοῦ Ταΐρα Γιορισάκα; Μήπως ἦταν καμμιὰ νόθος πριγκήπισσα ποὺ τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει οἱ γονεῖς της;

Ὁ πονηρὸς ἔμπορος διηγήθηκε τότε στοὺς πελάτες του τὴν ἀληθινή της ἱστορία γιὰ νὰ τοὺς δείξη ὅτι ἔψαχνε ἀκόμα καὶ τὶς πιὸ ἀπόμερες γωνιὲς τῆς Ἰαπωνίας γιὰ νὰ βρῆ τὶς καλλονὲς τοῦ «Τεϊοποτείου» του. Ἡ Καζουκὲ, ἔγινε Καζουκὲ-Σάν, δηλαδὴ «εὐγενεστάτη κυρία Καζουκὲ» κι' ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πρῶτο βράδυ ἐπεσκίασε μὲ τοὺς εὐγενικοὺς τρόπους της καὶ τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα της ὅλες τὶς ἄλλες Γκέϊσες τοῦ ὑπόπτου ἐμπόρου Γιορισάκα.

Ἦταν τώρα δεκατεσσάρων χρόνων καὶ βρισκόταν ἀπάνω στὴν ἄνθησι τῆς ὠμορφιᾶς της. Φοροῦσε πολυτελῆ κιμονό, στόλιζε τὰ μαλλιά της μ' ἀδαμαντοκόλλητες χτένες, δῶρα τῶν πλουσίων θαυμαστῶν της κι' ἔβαφε τὸ πρόσωπό της μὲ τόση τέχνη, ὥστε ὅλες ἡ φίλες της ζητοῦσαν τὶς συμβουλές της. Μὰ δὲν ἦταν ἀκόμα εὐτυχισμένη...

Τότε μόνο κατάλαβε πόσο ἦταν ὤμορφη ἡ ζωή, ὅταν γνώρισε ἕνα βράδυ τὸν Κυόσι Γιαμανότο, ἕνα νεαρὸ σημαιοφόρο τοῦ ἰαπωνικοῦ ναυτικοῦ. Ἡ Καζουκὲ τὸν ἐρωτεύθηκε μ' ἕνα φλογερὸ πάθος καὶ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη ὅτι κι' ὁ Γιαμανότο ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της. Ἀπὸ τότε δὲν συλλογιζόταν τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνο πῶς νὰ βρῆ τὸν τρόπο νὰ εἶνε πάντα κοντά του. Ἀπὸ τὶς ἴδιες σκέψεις ὅμως βασανιζόταν κι' ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς, γιατί, μιὰ νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ κοιμόντουσαν πειὰ ὅλες ἡ Γκέϊσες, μπῆκε κρυφὰ στὸ «Τεϊοποτεῖο» τοῦ Γιορισάκα κι' ἔκλεψε τὴν Καζουκὲ-Σάν!

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι κρύφτηκαν σ' ἕνα ξύλινο σπιτάκι, στὴν πιὸ ἀπόμερη συνοικία τοῦ Τόκιο κι' ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζωνται γιὰ τὸ γάμο τους. Μὰ εἶδαν γρήγορα ὅτι δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολος.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Γιαμανότο, ὅταν ἔμαθε τὴν ἐρωτική του περιπέτεια, τὸν φοβέρισε ὅτι θὰ τὸν ἀπεκήρυσσε ἂν δὲν ἐγκατέλειπε ἀμέσως τὴν τρελλὴ Γκέϊσα. Ἔπειτα, ξεχνοῦσε λοιπὸν ὅτι ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ δὲν μποροῦσε νὰ κάνη ἕνα τέτοιο γάμο;

Ὁ Κυόσι Γιαμανότο ὡστόσο δὲν ὑπεχώρησε μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ ἐμπόδια. Μιὰ καὶ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ζήση δίχως τὴν Καζουκέ, παράτησε τὴν οἰκογένειά του, παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ ναυτικὸ κι' ἐλεύθερος πειὰ τὴν παντρεύτηκε μὲ τὸν πιὸ ἐπίσημο τρόπο.

Αὐτὸ ὅμως τὸ ἐρωτικὸ ρωμάντσο δὲν ἄργησε νὰ γίνη γνωστὸ στοὺς δημοσιογράφους κι' ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὅλες ἡ ἐφημερίδες τοῦ Τόκιο δημοσίευαν τὶς φωτογραφίες τους κι' ἐξιστοροῦσαν μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴ μυθιστορηματικὴ περιπέτειά τους.

Κι' ἡ τύχη ἄρχισε νὰ τοὺς χαμογελάη. Ὁ κόσμος συγκινήθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιο κι' ἀπὸ τὴν μιὰ ἡμέρα ὥς τὴν ἄλλη, ὁ Κυόσι Γιαμανότο κι' ἡ Καζουκὲ-Σὰν ἀπέκτησαν χιλιάδες θαυμαστὰς καὶ φίλων. Ὁ πρώην λοιπὸν ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ θὰ μποροῦσε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν εὔνοια αὐτὴ τοῦ κόσμου καὶ νὰ ἐξασφαλίση τὸ μέλλον του, ἂν ἦταν τολμηρὸς κι' εἶχε κάποια πρωτοβουλία. Μὰ δὲν ἦταν ἐπιδέξιος καὶ θὰ ἔχανε γιὰ πάντα αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ἂν δὲν ἦταν ἔξυπνη καὶ θαρραλέα ἡ Καζουκὲ-Σάν. Ἡ ὤμορφη γυναῖκα του, ποὺ εἶχε ἀρκετὴ πεῖρα τῆς ζωῆς ἀπὸ τὸ «Τεϊοποτεῖο», τοῦ ὑπέδειξε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὶς καινούργιες σχέσεις τους, τοῦ κατέστρωσε ἕνα ὁλόκληρο σχέδιο γιὰ διάφορα διαβήματα καὶ τέλος τοῦ ἐξήγησε μὲ κάθε λεπτομέρεια τί ἔπρεπε νὰ πῆ καὶ τί νὰ κάνη.

Ἡ Γκέϊσα

Ὁ Κυόσι Γιαμανότο λοιπὸν μὲ τὶς συμβουλὲς τῆς γυναίκας του κατώρθωσε νὰ ξαναπάρη τὴ θέσι του στὸ ναυτικὸ μὲ ἀνώτερο βαθμὸ καὶ νὰ συμφιλιωθῆ μὲ τὴν οἰκογένειά του. Κι' ἡ ζωή τους ἀπὸ ἐδῶ καὶ μπρὸς ἦταν σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ μαγικὰ ὄνειρα. Ὁ ἄντρας τῆς Γκέϊσας ἔκανε πανίσχυρους φίλους, διακρίθηκε σὲ διάφορες ἀποστολὲς καὶ τέλος, μὲ τὰ χρόνια, ἔφτασε στὸ βαθμὸ τοῦ ναυάρχου, ἔγινε δεκτὸς στὴν τάξι τῶν εὐγενῶν μὲ τὸν τίτλο τοῦ κόμητος καὶ διορίσθηκε αὐτοκρατορικὸς σύμβουλος στὴν Αὐλὴ τοῦ Μικάδου!

Ἡ Καζουκὲ-Σάν, καθ' ὅλη αὐτὴ τὴ θριαμβευτικὴ ἄνοδο τοῦ ἀγαπημένου της στὰ πιὸ ὑψηλὰ ἀξιώματα, προτιμοῦσε νὰ μένη στὴ σκιά. Τῆς ἄρεσε νὰ μιλῆ μὲ τοὺς πολιτικοὺς καὶ τὶς μεγάλες προσωπικότητες ποὺ ἐσύχναζαν στὸ σπίτι της, μὰ ἀπέφευγε πάντα τὶς γυναῖκες. Ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν τῆς συγχωροῦσαν τὴν ταπεινὴ καταγωγή της. Ἡ Εὔα εἶνε πάντα Εὔα σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου...

Κι' ὡστόσο ἡ θέσις τοῦ Γιαμανότο τῆς ἔδωσε τὸ δικαίωμα, σύμφωνα μὲ τὴν ἐθιμοτυπία, νὰ βρίσκεται ἀμέσως μετὰ τὶς πριγκήπισσες ἐξ αἵματος! Μιὰ ἡμέρα τέλος, ὑποχωρῶντας στὶς ἐπίμονες προτροπὲς τῶν μεγάλων κυριῶν τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ Καζουκὲ-Σάν, πῆρε τὴν ἀπόφασι κι' ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στὴν Αὐλὴ τοῦ Μικάδου.

Μὰ ἡ μεγαλοπρέπεια κι' ἡ τιμὲς αὐτῆς τῆς ζωῆς δὲν τὴν ἐνθουσιάζανε. Ἡ ἄλλοτε Γκέϊσα τοῦ «Κήπου τῆς Χαρᾶς» προτιμοῦσε τὸ ἥσυχο σπίτι της, ὅπου ζοῦσε εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄντρα της καὶ τὰ παιδιά της. Ἔπειτα εἶχε γεράσει πειὰ καὶ περνοῦσε τὸν καιρό της μὲ τὶς ἀναμνήσεις της. Ἡ μόνη τώρα φροντίδα της ἦταν ἡ ἀποκατάστασις τῶν παιδιῶν της.

Κι' ἀλήθεια, μερικὰ ἀπὸ τὰ κορίτσια της παντρεύτηκαν σὰν πριγκήπισσες. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε γυναῖκα τοῦ ναυάρχου Τακαραμπέ, πρώην ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν. Ὅσο γιὰ τὸ γυιό της, εἶνε σήμερα ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀξιωματικοὺς τοῦ ἰαπωνικοῦ ναυτικοῦ.

Ὅταν πέθανε λοιπὸν ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἡ κόμησσα Γιαμανότο, σὲ ἡλικία 73 χρόνων, ὅλη ἡ Ἰαπωνία ἐπένθησε αὐτὴ τὴν ἀξιοθαύμαστη γυναῖκα, ποὺ ἀπὸ φτωχὴ κόρη ἑνὸς ψαρᾶ ἔγινε ὄχι μόνο περίφημη Γκέϊσα, ἀλλὰ κι' ἔφτασε νὰ παραστέκεται μὲ τὶς πριγκήπισσες στὴν Αὐλὴ τοῦ Μικάδου.

Μὰ δὲν εἶνε μόνο ὁ αὐτοκρατορικὸς σύμβουλος Γιαμανότο, ποὺ μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς Γκέϊσας ἔφτασε στ' ἀνώτερα ἀξιώματα τοῦ κράτους. Ἄλλοτε, πολλὰ ἐξέχοντα πρόσωπα παντρευόντουσαν Γκέϊσες γιὰ νὰ τοὺς βοηθοῦν μὲ τὶς συμβουλές τους καὶ μὲ τὴν ἐξυπνάδα τους. Ὁ μαρκήσιος Κάσφον Γνόνυε, ὁ πρίγκηψ Χιρομπροῦνι Χίτο, ποὺ ἑτοίμασε τὸ ἰαπωνικὸ σύνταγμα κι' ἔγινε πολλὲς φορὲς πρωθυπουργός, ὁ πρίγκηψ Ἀριτόμο Γιάμα Γκάτα, ὁ διοργανωτὴς τοῦ ἰαπωνικοῦ στρατοῦ, ὁ μαρκήσιος Τουτάρο Καμοῦρα, ὁ μεγαλείτερος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἰαπωνίας, ὁ πρωτεργάτης τῆς συνθήκης τοῦ Πόρτσμουθ, ὁ πρίγκηψ Τάρο Κατσοῦρα καὶ τόσοι ἄλλοι παντρεύτηκαν Γκέϊσες, ποὺ τὶς εἶχαν γνωρίσει στὰ εὔθυμα καὶ μυρωμένα τεϊοποτεῖα.

Ὅλοι τους λοιπὸν ἔλεγαν πάντα ὅτι παντρεύτηκαν πολὺ νέοι κι' ὅτι χρωστοῦσαν κατὰ μέγα μέρος τὴν ἐπιτυχία τους στὶς ἔξυπνες γυναῖκές τους.

Η. Γ. ΟΥΑΤΣΟΝ

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

(Ἄρθρο τοῦ Μπῶμον Γοῦδσγοθ)

Στὴ μικρὴ πόλι Γιάλτα, ἐπὶ τῆς νοτίας παραλίας τῆς Κριμαίας, βρίσκεται τὸ σπίτι ὅπου ἐπέρασε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ μέγας Ρῶσσος διηγηματογράφος Ἀντώνιος Τσέχωφ, ἀποτραβηγμένος ἐκεῖ μετὰ τὴν ἀρρώστεια του, τὸ στηθικὸ νόσημα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔπασχε.

Τὸ σπίτι αὐτὸ εἶνε χτισμένο δίπλα στὸ ποταμάκι ποὺ διασχίζει τὴ Γιάλτα, κοντὰ στὴν ἄλλοτε ἔπαυλι τῶν Τσάρων. Τὸ ἐξωτερικό του δείχνει πῶς κατοικεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους εὐπόρους.

Μιὰ μικρὴ πόρτα ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸ δρόμο σ' ἕνα κῆπο. Δεξιὰ βρίσκεται τὸ περίπτερο τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ. Ἀριστερὰ τὸ σπίτι. Στὴν πόρτα ὑπάρχει μιὰ μπρούτζινη ἐπιγραφὴ «ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΕΧΩΦ». Ἡ ἔπαυλις αὐτὴ εἶνε χτισμένη σὲ μιὰ πλαγιὰ καὶ ἀπὸ μακρυὰ δείχνει μεγαλείτερη ἀπὸ ὅ,τι εἶνε. Στὰ δρομάκια τοῦ κήπου εἶνε τοποθετημένα παγκάκια, ἀπ' ὅπου ἡ θέα τῆς κοιλάδος κάτω καὶ τῆς θαλάσσης παραπέρα εἶνε μαγευτικώτατη. Στὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σπιτιοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπισκεφθῆ κανείς, παρὰ μόνον τὸ διαμέρισμα ὅπου κατοικοῦσεν ἄλλοτε ὁ Τσέχωφ καὶ τὸ ὁποῖον ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις τῶχει μεταβάλει τώρα σὲ μουσεῖο. Στὰ ἄλλα διαμερίσματα μένουν σήμερα ὁ ἀδελφὸς τοῦ συγγραφέως Μιχαὴλ Τσέχωφ καὶ ἡ ἀδελφή τους Μαρία Παύλοβνα, ἡ ὁποία εἶνε διωρισμένη ἀπὸ τὰ Σοβιὲτ καὶ μισθοδοτεῖται ὡς ἔφορος τοῦ «Μουσείου Τσέχωφ». Ἡ Μαρία Παύλοβνα εἶνε περίπου πενῆντα ἐτῶν, καλοδιατηρημένη, ντυμένη κομψὰ καὶ μοιάζει σὰν ἀρχόντισσα. Ἦταν πολὺ νεώτερη ἀπὸ τὸν ἔνδοξον ἀδελφό της, ποὺ πέθανε 44 ἐτῶν, στὰ 1904.

Ὁ Τσέχωφ

Ἡ κρεββατοκάμαρα τοῦ συγγραφέως, ἡ τραπεζαρία, τὸ γραφεῖο του καὶ ἡ βεράντα, στὴν ὁποίαν ἔπαιρνε τὸ πρωΐ, τὸ γάλα του, ὅταν ἦταν καλὸς καιρός, ἔχοντας μπροστά του μιὰ ὑπέροχη θέα, ἀποτελοῦν τὸ «Μουσεῖο Τσέχωφ». Ἡ ἐπίπλωσις τῶν δωματίων εἶνε ἁπλῆ καὶ βαρειά, καὶ δείχνει γοῦστο μορφωμένου καλλιτέχνη.

Ἡ τραπεζαρία, στὸν τοῖχο τῆς ὁποίας εἶνε κρεμασμένη μιὰ προσωπογραφία τοῦ συγγραφέως, περιλαμβάνει ἕνα τραπέζι γιὰ ἔξη ἄτομα, μερικὲς καρέκλες, ἕνα μαῦρο πιάνο ἁπλό, πάνω στὸ ὁποῖον εἶνε ἀκόμα σκορπισμένα φύλλα καὶ τετράδια μουσικῆς, καὶ γραφεῖο ἐργασίας, καὶ μιὰ σαιζ-λόγκ. Γύρω στὸ μεγάλο αὐτὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας ἐκάθησαν πολλοὶ διάσημοι Ρῶσσοι συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχνες, ὅταν ἐζοῦσεν ὁ Τσέχωφ καὶ τοὺς φιλοξενοῦσε. Ὁ Τολστόϊ, ὁ Γκόρκι, ὁ Στανισλάβσκι, ὁ Μπουνὶν κι' ἄλλοι. Πάνω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Τσέχωφ εἶνε κολλημένο ἕνα μεγάλο χαρτί, στὸ ὁποῖο εἶνε γραμμένες πολλὲς προφητικὲς φράσεις, ἀπὸ τὸ δρᾶμα του «Ἡ Τρεῖς Ἀδελφές». Στὸν τοῖχο εἶνε κρεμασμένο ἕνα δάφνινο στεφάνι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁλόκληρος ὁ θίασος τοῦ θεάτρου τῆς Μόσχας, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸ νεαρὸ τότε σκηνοθέτη Στανισλάβσκι, ἐπῆγε στὴ Γιάλτα γιὰ νὰ παίξη ἕνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα ἔργα τοῦ Τσέχωφ, τὸ «Γλάρο».

Τὸ γραφεῖο τῆς ἐργασίας τοῦ συγγραφέως, εὐλαβικὰ διατηρημένο, εἶνε ἀκόμα γεμάτο ἀπὸ τὴν «ἀτμόσφαιρα» τοῦ Τσέχωφ. Βλέπει κανεὶς ἀκόμα ἐκεῖ κ' ἕνα βαρὺ τραπέζι καὶ δρύϊνες καρέκλες, ὅπου καθότανε ὁ Τσέχωφ μὲ τὸν Τολστόϊ κ' ἔπαιζαν χαρτιά. Πάνω στὸ τραπέζι βρίσκεται ἕνας πελώριος δίσκος, γεμάτος μ' ἐπισκεπτήρια ὅλων τῶν ἐνδόξων συγγραφέων καὶ καλλιτεχνῶν τῆς Τσαρικῆς Ρωσσίας. Μιὰ μικρὴ φωτογραφία στὸν τοῖχο παριστάνει τοὺς γονεῖς τοῦ συγγραφέως. Ὁ πατέρας του ἦταν σκλάβος, γεωργὸς καὶ ἡ μητέρα του μικροαστή. Δίπλα εἶνε κρεμασμένη μιὰ φωτογραφία—ἐνσταντανὲ τοῦ Τολστόϊ, μὲ τὴν ὑπογραφή του ἀπὸ κάτω, φαρδειὰ—πλατειὰ βαλμένη. Μὰ ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα φωτογραφία εἶνε ἡ φωτογραφία τοῦ θιάσου τοῦ Θεάτρου Μόσχας, μὲ τὸν Τσέχωφ στὴ μέση, τὴ στιγμὴ ποὺ διαβάζει ἕνα νέο του θεατρικὸ ἔργο. Στὴ φωτογραφία αὐτὴ διακρίνονται ὁ Στανισλάβσκι, ὁ Μάγερχολντ, καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Τσέχωφ, Ὄλγα Κνιπέρρβα.

Παραξενεύεται κανεὶς γιατὶ σ' ὅλο τὸ σπίτι δὲν βλέπει παρὰ ἕνα ντουλάπι μονάχα μὲ βιβλία. Μὰ ἡ Μαρία Παύλοβνα μᾶς ἐξηγεῖ πῶς τὰ χειρόγραφα τοῦ συγγραφέως μετεφέρθηκαν στὸ Μουσεῖο Λένιν στὴ Μόσχα, τὴν δὲ πλούσια βιβλιοθήκη του ὁ Τσέχωφ, λίγο πρὶν πεθάνη, τὴν ἐχάρισε στὴ μικρὴ πόλι ποὺ γεννήθηκε, στὸ Ταγκανρὸφ ἐπὶ τῆς Ἀζοφικῆς θαλάσσης.

Κοντὰ στὴ θάλασσα γεννήθηκε ὁ Τσέχωφ κ' ἤθελε νὰ πεθάνη κοντὰ στὴν ἴδια θάλασσα, στὴν Ἀζοφική. Μὰ ἐπειδὴ ἡ ἀρρώστεια του ἐχειροτέρευε, τὸν μετέφεραν γιὰ θεραπεία στὸ σανατόριο Βαντερβάϊλερ, στὴ Γερμανία, ὅπου καὶ πέθανε, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, στὰ 1904.

ΜΠΩΜΟΝ ΓΟΥΔΣΓΟΘ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Μιὰ κυρία ἐννενῆντα χρόνων, ἔλεγε κάποτε στὸ Φοντενέλ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία:

—Ὁ χάρος μᾶς λησμόνησε...

—Σούτ!.. Μὴ μᾶς ἀκούση καὶ μᾶς θυμηθῆ... τῆς ἀπάντησε ὁ διάσημος συγγραφεύς.

* * *

Στὸ Κακουργιοδικεῖο.

Ὁ πρόεδρος.— Κατηγορούμενε, ἐξήγησε στοὺς κ. ἐνόρκους γιατί ἔρριξες τὴν πεθερά σου στὸ ποτάμι.

Ὁ κατηγορούμενος. — Γιὰ τὸ καλό της, κύριε πρόεδρε. Ἡ μακαρίτισσα ἦταν νευρικὴ καὶ οἱ γιατροὶ τῆς ἔλεγαν ὅτι ἡ... ψυχρολουσίες θὰ τὴν ὠφελήσουν!

* * *

Ὅταν ὁ Μέγας Πέτρος ἐπεσκέφθη τὴ Σορβόννη καὶ εἶδε τὸ ἄγαλμα τοῦ καρδιναλίου Ρισελιέ, φώναξε, ἀγκαλιάζοντας τὸ βάθρο του:

—Ὢ! μεγάλε Ρισελιέ, ἂν ζοῦσες σήμερα, θὰ σοῦ ἔδινα τὸ μισὸ βασίλειό μου γιὰ νὰ μὲ μάθης νὰ κυβερνῶ τὸ ἄλλο μισό.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

Τὰ ψυχικὰ χαρίσματα τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Ἄμλετ». Ἡ φτωχὴ χήρα τοῦ φίλου του. Μπροστὰ στὴ δυστυχία καὶ τὴν ἀθλιότητα. Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ποιητοῦ. Πῶς ἔσωσε ἀπ' τὸ θάνατο μιὰ μητέρα καὶ τὰ τρία της παιδιά. Πῶς τοὺς ἔκανε εὐτυχισμένους.

Ο Σαίξπηρ, ὁ μεγαλείτερος δραματικὸς ποιητὴς τῶν νεωτέρων χρόνων, ἐκτὸς ἀπ' τὴν συγγραφικὴ μεγαλοφυΐα του, εἶχε καὶ πολλὰ ψυχικὰ χαρίσματα. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν διέκρινε περισσότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα χαρίσματά του, ἦταν ἡ ἀπέραντη φιλανθρωπία του.

Ὅπως θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέση, μαζὺ μὲ τὴ δόξα τοῦ Σαίξπηρ, ποὺ μεγάλωνε κάθε μέρα, θὰ ἦταν φυσικὸ νὰ μεγαλώνη καὶ ἡ περιουσία του. Μὰ ὁ ποιητής, ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ σκληρὴ πεῖρα του, τὴν ὁποία εἶχε ἀποκτήσει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του, ἤξερε τί θὰ πῆ φτώχεια καὶ δυστυχία. Καὶ γι' αὐτό, ὅταν ἄρχισε νὰ κερδίζη ἄφθονα χρήματα, ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα του, ἀντὶ νὰ θησαυρίζη γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὴν οἰκογένειά του, ὅπως θὰ ἔκαναν ἄλλοι στὴ θέσι του, ἀπεναντίας, ὁ μεγαλόψυχος ποιητὴς σκόρπιζε τὰ χρήματά του δεξιὰ κι' ἀριστερά. Τὸ πουγγί του ἦταν διαρκῶς ἀνοιχτό, γιὰ τοὺς συγγενεῖς του, τοὺς φίλους του καὶ γιὰ ἀνθρώπους ἀκόμα ποὺ οὔτε κὰν τοὺς γνώριζε.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων σχετικῶν περιστατικῶν, διηγοῦνται πῶς μιὰ μέρα ὁ Σαίξπηρ πληροφορήθηκε ὅτι μιὰ κυρία, ἡ χήρα ἑνὸς φίλου του, εἶχε πάει στὸ Λονδῖνον. Ὁ Σαίξπηρ εἶχε πολλὰ χρόνια νὰ ἰδῆ αὐτὸν τὸν φίλο του κι' ἀγνοοῦσε τὸ θάνατό του. Γι' αὐτό, μόλις πληροφορήθηκε τὸ μοιραῖο αὐτὸ γεγονός, λυπήθηκε κατάκαρδα κι' ἔσπευσε νὰ πάη νὰ συλλυπηθῆ τὴν οἰκογένειά του.

Μὰ ξαφνιάστηκε πολὺ ὁ ποιητής, ὅταν, πηγαίνοντας στὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι μὲ ἄθλιο ἐξωτερικό. Μὲ τὴν ἰδέα πῶς ἴσως ἔκανε λάθος, ρώτησε τὴ θυρωρό, ἂν ἤξερε ποῦ κατοικεῖ ἡ κυρία Α...

—Ἡ κ. Α... ; Ἀποκρίθηκε ἡ καλὴ γυναικούλα. Μὰ μένει ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἡ κυρία αὐτὴ ἦλθε πρὶν ἀπὸ δέκα πέντε μέρες. Ἐλᾶτε μαζύ μου καὶ θὰ σᾶς δείξω τὸ δωμάτιό της.

Ὁ Σαίξπηρ τὴν ἀκολούθησε κι' ἀνέβηκαν μιὰ παληά, σκοτεινὴ σκάλα, ὥς ὅτου ἔφτασαν στὴ σοφίτα. Ἐκεῖ ἡ θυρωρὸς τὸν ἔμπασε σ' ἕνα ἄθλιο δωμάτιο, στὸ ὁποῖο ὡς μόνη ἐπίπλωσι ὑπῆρχε ἕνα ἐλεεινὸ κρεββάτι, μερικὲς ξεχαρβαλωμένες καρέκλες κι' ἕνα κουτσό, σαρακοφαγωμένο τραπέζι... Ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου του, μὲ βαρὺ πένθος, χλωμὴ κι' ἀδύνατη, καθόταν τριγυρισμένη ἀπὸ τὰ τρία παιδιά της. Τὰ ροῦχα τους ἦταν κουρελιασμένα καὶ βρώμικα. Στὰ πρόσωπα ὅλων πλανιόταν τὸ φάσμα τῆς πείνας !....

Ὁ Σαίξπηρ

Ὁ Σαίξπηρ, μόλις ἀντίκρυσε τὴν εἰκόνα αὐτὴ τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς δυστυχίας, κατάλαβε πῶς μιὰ μεγάλη συμφορὰ θὰ εἶχε πλήξει τὴν οἰκογένεια τοῦ φίλου του. Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν κατάπτωσι μιᾶς οἰκογενείας, ποὺ ὑπῆρξε ἄλλοτε εὐτυχισμένη, ὁ ποιητὴς συγκινήθηκε, τὰ μάτια του βούρκωσαν καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι, φώναξε :

—Κυρία ! Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Ἐλησμονήσατε λοιπὸν τόσο γρήγορα πῶς ὁ ἄνδρας σας ἦταν φίλος μου ;...

—Ἀλλοίμονο ! Ἀποκρίθηκε ἡ ἄτυχη χήρα, ποὺ μὲ κόπο συγκρατοῦσε τὰ δάκρυά της. Ὅσο ζοῦσε ὁ ἄνδρας μου καὶ εἴμαστε εὐτυχισμένοι, τὸ σπίτι μας ἦταν ἀνοιχτὸ σὲ ὅλους καὶ εἴχαμε πολλοὺς φίλους. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ ἡ δυστυχία μπῆκε στὸ σπίτι μας, βρέθηκε ξαφνικὰ ὁλομόναχος, μαζύ μου καὶ μὲ τὰ παιδιά του... Θὰ νόμιζε κανεὶς πῶς κάποιος κακὸς δαίμων μᾶς εἶχε μεταφέρει ξαφνικὰ σὲ μιὰ ἔρημο καὶ μᾶς ἐγκατέλειψε ἐκεῖ !... Τότε ὁ δυστυχισμένος σύζυγός μου κατάλαβε τί θὰ πῆ φιλία ! Μὲ βαρειὰ καρδιά, ἀπελπισμένος ἀπ' τὴν ἀχαριστία καὶ τὴν ἀπονιὰ τοῦ κόσμου, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψη στὴ μαύρη μοῖρα του !... Αὐτὸ κάνουμε κι' ἐμεῖς τώρα !... Ὁ ἄνδρας μου πέθανε καὶ τώρα τὰ παιδιά του κι' ἐγὼ περιμένουμε νὰ πεθάνουμε μὲ τὴ σειρά μας !...

—Μὰ αὐτὸ εἶνε τρομερό... φριχτό !... Φώναξε ὁ ποιητής. Ὢ ! Θεέ μου ! Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου λυπᾶμαι ποὺ δὲν εἶμαι πλούσιος !... Ἀλλά, κυρία μου, ποιὰ φοβερὴ καταστροφὴ σᾶς ἔφερε σὲ τέτοια κατάστασι ;

Ἡ χήρα ἑτοιμαζόταν νὰ τοῦ ἀπαντήση, μὰ ὁ Σαίξπηρ σκέφθηκε πῶς ἡ στιγμὴ δὲν ἦταν κατάλληλη καὶ τὴν διέκοψε ἀπὸ τὶς πρῶτες λέξεις ποὺ εἶπε :

—Ὄχι, κυρία, ὄχι τώρα ! Ἀργότερα ! Θὰ ἔλθω πάλι σὲ λίγο καὶ τότε θὰ μοῦ τὰ διηγηθῆτε ὅλα !

Καὶ φεύγοντας βιαστικὰ ὁ Σαίξπηρ, ἄφησε τὸ πουγγί του στὰ τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὰ τρία ὀρφανά.

Λίγες ὧρες κατόπιν, ἕνα μεγάλο κάρρο, φορτωμένο ὡς ἐπάνω, καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο κατοικοῦσε ἡ κ. Α... μὲ παιδιά της. Δυὸ - τρεῖς ἐργάτες ξεφόρτωσαν διάφορα ἔπιπλα, ματα, ἀσπρόρρουχα, φορέματα, τροφὲς καὶ χίλια - δυὸ ἄλλα πράγματα ἀπαραίτητα σὲ μιὰ οἰκογένεια.

Ὁ Σαίξπηρ ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω τὸ κάρρο, μὲ τὶς τσέπες μένες καὶ κρατῶντας διάφορα δέματα. Ὁ μεγαλόψυχος ποιητὴς συγκεντρώσει ὅσα χρήματα μπόρεσε νὰ βρῆ καὶ μόλις ἀνέβηκε στὴ σοφίτα, ὅπου μαζὺ μ' αὐτὸν εἶχε μπεῖ ἡ ἐλπίδα, ἄδειασε τὶς τσέπες του πάνω στὸ τραπέζι, φίλησε μὲ στοργὴ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς εἶπε :

—Παιδιά μου, ἂν ἐχάσατε τὸν πατέρα σας, μὴ λησμονῆτε ὅμως ἔχετε ἕνα φίλο, ποὺ δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψη ποτέ !...

Ἀπὸ τὰ μάτια τῆς χήρας ἔτρεχαν ἄφθονα δάκρυα χαρᾶς κι' εὐγνωμοσύνης. Θέλησε νὰ ἐκφράση στὸν εὐεργέτη τους τὴν εὐγνωμοσύνη της, μὰ ἀπ' τὴ συγκίνησι δὲν μπόρεσε ν' ἀρθρώση λέξι. Τότε, μὲ αὐθόρμητη γρήγορη κίνησι, ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι τοῦ ποιητοῦ.

—Ὢ, κυρία ! Φώναξε ὁ Σαίξπηρ, τραβῶντας τὸ χέρι του. Ἡ φιλία ἐπιβάλλει στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν αἰσθήματα μερικὰ καθήκοντα, ὁποῖα σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐκτελέσω. Σᾶς ἱκετεύω, ἀνάμνησι τοῦ φίλου μου, νὰ ἀφήσετε στὸ ἑξῆς σὲ μένα τὴ φροντίδα γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῆς ζωῆς σας ! Ἂν θέλετε, εἶμαι τώρα πρόθυμος ν' ἀκούσω τὴ διήγησι, ποὺ θέλατε νὰ μοῦ κάνετε πρωτήτερα...

Τότε ἡ κ. Α..., ἡ ὁποία ὅσο μιλοῦσε ὁ Σαίξπηρ εἶχε συνέλθει σιγά, ἐξήγησε στὸν ποιητὴ πῶς εἶχε καταστραφεῖ ἡ οἰκογένεια τοῦ δρός της ἀπὸ μιὰ δίκη, ποὺ βάστηξε χρόνια ὁλόκληρα. Τοῦ εἶπε πῶς ἄνδρας της ἀρρώστησε ἀπ' τὸν καϋμό του καὶ σιγὰ - σιγά, ἀναγκάστηκαν νὰ πουλήσουν τὰ πάντα, καὶ τὰ ἔπιπλά τους ἀκόμα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συντηρηθοῦν καὶ νὰ περιποιηθοῦν τὸν ἄρρωστό τους. Μὰ ὁ ἄνδρας της, χωρὶς ὑποστήριξι καὶ βοήθεια, πέθανε ὕστερ' ἀπὸ καιρό, σα στὴ δυστυχία καὶ στὴν ἀθλιότητα.

—Τότε, ἐξακολούθησε ἡ χήρα, ἀποφάσισα νὰ ἔλθω στὸ Λονδῖνο, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως μπορέσω νὰ βρῶ μιὰ ἐργασία... Μὰ στάθηκε ἀδύνατο. Εἶχα ἀπελπιστεῖ σὲ τέτοιο σημεῖο, στε περίμενα τὸ θάνατο μὲ ἀνυπομονησία !... Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο μᾶς βρήκατε, κύριε Σαίξπηρ, ὅταν ἤλθατε ! Ὁ παντοδύναμος Θεὸς ἂς σᾶς ἀνταμείψη γιὰ ὅσα κάνατε γιὰ τὰ παιδιά μου γιὰ μένα !...

Ὁ Σαίξπηρ τῆς ἐξέφρασε πάλι τὴ λύπη του καὶ τὴ συμπόνια του γιὰ τὰ δυστυχήματά της καὶ φεύγοντας τῆς εἶπε πῶς ἔπρεπε στὸ ἑξῆς νὰ ἔχη ποίθησι σ' αὐτόν.

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ ποιητὴς πῆγε πάλι καὶ ἐπισκέφθηκε τὴν οἰκογένεια τοῦ φίλου του.

Τὰ παιδιὰ τὸν δέχτηκαν μὲ φωνὲς χαρᾶς καὶ τὰ πρόσωπά τους λαμπαν τώρα ἀπὸ εὐτυχία.

Ὁ ποιητής, μὲ τὸ γεμᾶτο καλωσύνη χαμόγελό του, ἀνήγγειλε στὴ χήρα πῶς τὸ μέλλον της ἦταν ἐξασφαλισμένο στὸ ἑξῆς.

Εἶχε ζητήσει τὴν προστασία τῆς κόμησσας τοῦ Σαουθάμπτον γι' αὐτὴν καὶ τὰ παιδιά της. Ἡ εὐγενὴς αὐτὴ ἀρχόντισσα ζητοῦσε τότε κατὰ καλὴ σύμπτωσι μιὰ ἀναγνώστρια. Μόλις λοιπὸν ἄκουσε τὴν πρότασι τοῦ Σαίξπηρ, δέχτηκε μὲ χαρὰ νὰ προσλάβη στὸ σπίτι της τὴ χήρα τοῦ φίλου τοῦ ποιητοῦ, καθὼς καὶ τὰ παιδιά της, μὲ τὴν ὑπόσχεσι πῶς στὸ ἑξῆς θὰ φρόντιζε ἐκείνη γι' αὐτά, ὥς ὅτου νὰ μεγαλώσουν καὶ νὰ μπορέσουν νὰ ἐργασθοῦν μόνα τους.

Κι' ἔτσι ὁ μεγαλόψυχος ποιητὴς ἔσωσε μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια ἀπὸ τὴ δυστυχία κι' ἀπ' τὸ θάνατο !...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Κατὰ τὸν ἀρχίατρο Πιὲρ Ραβών, ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἀναλογία τῶν φρενοβλαβῶν πρὸς τὸν πληθυσμὸ κάθε χώρας :

Στὴ Σκωτία ἕνας φρενοβλαβὴς στοὺς 417 κατοίκους, στὴν Ἑλβετία ἕνας στοὺς 446, στὴ Νορβηγία ἕνας στοὺς 550, στὴν Ἀγγλία ἕνας στοὺς 700, στὸ Βέλγιο ἕνας στοὺς 816, στὴν Πρωσσία ἕνας στοὺς 1000, στὴν Ὁλλανδία ἕνας στοὺς 1233, στὴν Ἱσπανία ἕνας στοὺς 1667, στὴ Γαλλία ἕνας στοὺς 1733, στὴν Ἰρλανδία ἕνας στοὺς 2125, στὴν Ἰταλία ἕνας στοὺς 3668 καὶ εἰδικῶς στὸ Πεδεμόντιο ἕνας στοὺς 5818.

Ὅπως βλέπουμε ἀπ' τὴ στατιστικὴ αὐτή, οἱ κάτοικοι τοῦ Πεδεμοντίου εἶνε οἱ πιὸ φρόνιμοι ἄνθρωποι κι' οἱ Σκωτσέζοι οἱ πιὸ....τρελλοί !

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EMILE BERGERAT

Ο ΒΕΤΙΓΙΟΝ ΜΟΝΟΛΟΓΕΙ...

Ὁ κ. Βετιγιόν

Παράξενος τύπος, μὰ τὴν κοιλιὰ καὶ τὴν οὐρὰ τοῦ Σατανᾶ, αὐτὸς ὁ φίλος μου ὁ Βετιγιόν. Κοιμᾶται ὄρθιος, ὀνειρεύεται ὄρθιος, βλέπει χίμαιρες καὶ ὀπτασίες ξύπνιος, καὶ καθὼς περπατάει μιλάει μοναχός του καὶ χειρονομεῖ νευρικά, σὰν νὰ κουβεντιάζη μὲ τοὺς ἥρωες καὶ τὶς ἡρωΐδες τῶν διαφόρων αὐτῶν ρεμβασμῶν του....

Ψηλός, κομψὸς καὶ κοκκαλιάρης, μὲ μοῦσι σουβλερὸ καὶ περιποιημένο, ἔχει καθήσει στὰ γερὰ καβάλλα στὸ σβέρκο τοῦ κουβέρνου. Χρόνια γραφειοκράτης στὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν, εἶνε «τύπος καὶ ὑπογραμμὸς» στὴ δουλειά του. Μὰ ἔξω ἀπὸ αὐτήν, στὸ δρόμο, στὸ τράμ, στὰ καφενεῖα κλπ. κλπ., μοιάζει σὰν μισότρελλος, καθὼς ἀφοσιώνεται στὴν ἀθῶα του αὐτὴ μανία...

Πολλὲς γκάφες τοὔχει στοιχίσει ὥς τώρα αὐτὴ ἡ λόξα του, νὰ φωνάζη, νὰ βρίζη, νὰ γελάη, νὰ ἀγριοκυττάζη, νὰ γλυκοκυττάζη, νὰ μιλάη καὶ νὰ χειρονομῆ βίαια ἢ ἁπαλὰ — κατὰ τὶς περιστάσεις — μοναχός του....

Μιὰ μέρα, γυρίζοντας μὲ τὸ τρὰμ ἀπ' τὸ δημόσιο ταμεῖο, στὸ ὁποῖο μόλις εἶχε εἰσπράξει τὸν μισθό του, κρεμάστηκε μὲ τὸ μπαστοῦνι του ἀπ' τὸ λουρί, γιατί ἡ θέσεις ἦσαν πιασμένες ὅλες καὶ τὸν στενοχωροῦσε ὁ συνωστισμός....

Γιὰ νὰ περνάη ἡ ὥρα, ὁ Βετιγιόν μας ἀφαιρέθηκε στὸν συνηθισμένο του μονόλογο, ἀδιαφορῶντας στὸ πνιχτὸ γέλιο καὶ στὰ σαρκαστικὰ χαμόγελα τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν, μέσα στοὺς ὁποίους βρισκόταν στριμωγμένος. Ἄρχισε λοιπόν :

—Φτοῦ, γιὰ παληοκουβέρνο !... Πεθερὰ στριμμένη εἶνε γιὰ τοὺς ὑπαλλήλους του... Τὸ δουλεύεις τριάντα μέρες τὸ μῆνα καὶ στὸ τέλος τοῦ μηνὸς σοῦ λέει : «Πάρε, φίλε μου Βετιγιόν, τὸν κόπο σου τώρα... Χίλια φράγκα δηλαδὴ τὸ μῆνα, ἴσα - ἴσα δηλαδὴ νὰ μὴν ψοφήσης ἀπ' τὴν πεῖνα, κι' ἴσα - ἴσα δηλαδὴ γιὰ ν' ἀγοράζης κανένα μπάλωμα παράταιρο γιὰ τὸ τριμμένο σου κουστοῦμι !...». Φῖνα, ἴσαμε δῶ... Πᾶς στὸ ταμεῖο νὰ εἰσπράξης τὴν ψωριάρα αὐτὴ ἐλεημοσύνη, γιὰ τὸ ξεθέωμά σου τοῦ μηνός, κι' ἀκοῦς τὸν ταμία νὰ σοῦ λέη μὲ ἀπάθεια δημίου : «Καλημέρα σας, κύριε Βετιγιόν... Ὁρίστε νὰ εἰσπράξετε τὸ μισθό σας... Ἔχουμε χίλια φράγκα μηνιαίως... Ἔξω 5 ο)ο γιὰ τὴ σύνταξι, 4 ο)ο γιὰ τὸ Ταμεῖο Προνοίας, 6 ο)ο γιὰ φόρο καθαρᾶς προσόδου, 2 1)2 ο)ο γιὰ τὸ «Ἀναγκαστικὸ Δάνειο», 3 ο)ο γιὰ τὸ Ταμεῖο Ὁδοστρωμάτων, ἔξη λαχεῖα ὑποχρεωτικὰ γιὰ τὴ Λοταρία τοῦ Κράτους, δέκα φράγκα γιὰ τὸ χαρτόσημο, καὶ ὀγδόντα φράγκα κράτησι γιὰ τὸ χρεωλυτικό σας δάνειο, τὸ ὅλον τετρακόσια ἐννενήντα ἔξη φράγκα κι' ὀγδόντα ἑφτὰ λεπτά... Τὰ ἀφαιροῦμε ἀπὸ τὶς χίλιες τοῦ μισθοῦ σας, κι' ἔχουμε καθαρὸ μισθὸ πεντακόσια τρία φράγκα καὶ δέκα τρία λεπτά... Μετρῆστε τα, παρακαλῶ, γιατί «οὐδὲν λάθος ἀναγνωρίζεται μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσί σας ἐκ τοῦ Ταμείου» !....

Πετάχτηκαν καὶ τὸν ἅρπαξαν ἀπὸ τὸν γιακᾶ

»...Τί νὰ μετρήσης, φίλε μου, ζαλισμένος καθὼς εἶσαι ἀπὸ αὐτὸν τὸν κεραυνό ;... Στέλνεις στὸ διάβολο καὶ τὸν ταμία καὶ τὸ κουβέρνο του, τσεπώνεις τὸ φάκελλο μὲ τὰ ψωροπεντακοσιατρία φράγκα καὶ κάτι γαζετοῦλες καὶ φεύγεις... Ἄειντε νὰ περάσης τώρα, κύριε ἑαυτέ μου, ἕνα μῆνα μ' αὐτά, ποὺ θέλεις νὰ φᾶς, νὰ ντυθῆς, νὰ πλυθῆς, νὰ ξυριστῆς, νὰ κουρευτῆς, νοῖκι, πουρμπουάρ, καφεδάκι καὶ τὰ ρέστα... Νά, παληομαγκούφικα... Σὰν νὰ τὰ δούλεψα χαράμι μοῦ τὰ δίνουν !...

Καὶ μιὰ γενναία μοῦντζα στὴ δεξιὰ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του — μέσα στὴν ὁποία βρίσκεται ὁ φάκελλος μὲ τὸ μισθὸ τοῦ φουκαρᾶ Βετιγιὸν— ἐπισφραγίζει τὸν ἀτελείωτο καὶ θλιβερὸ μονόλογό του....

Οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους, δίχως νὰ τοὺς ἀντιληφθῆ ἄλλωστε ὁ Βετιγιόν μας — βυθισμένος ἀκόμα στὶς πένθιμες ὀπτασίες του — κι' ἕνας ἀπ' ὅλους, ἕνας πονηρομούτρης κουρελῆς, παρακολούθησε μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τὴν περιφρονητικὴ ἐκείνη χειρονομία πρὸς τὴ δεξιὰ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ...

Περιττὸ νὰ σᾶς ποῦμε, ὅτι ἀκολούθησαν μερικὲς ὕποπτες μανοῦβρες, ὅτι τὸ πονηρομούτρικο ὑποκείμενο κατέβηκε βιαστικὸ στὸν πρῶτο σταθμὸ τοῦ τράμ, κι' ὅτι ὁ ἄμοιρος Βετιγιόν, μόλις κατέβηκε κι' αὐτὸς στὸν προορισμό του, δὲν βρῆκε στὴ δεξιὰ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του τὸν πολύτιμο φάκελλο : Ὁ μονόλογός του εἶχε προδώσει στὸν λωποδύτη τὸ σχετικὸ μυστικό !....

* * *

Ἄλλη μιὰ φορά, καθισμένος στὸ σαλόνι τῆς μνηστῆς του καὶ περιμένοντάς την νὰ ντυθῆ γιὰ νἄβγουν μαζὺ περίπατο, ἄρχισε πάλι νὰ μονολογῆ, ἐπηρεασμένος ἀπ' τὴν ἀτέλειωτη ἀργοπορία τῆς κοκκέτας μνηστῆς του :

—Ἀνάθεμά σε, καρακάξα... ἔλεγε. Ὅλο σὲ πέντε λεπτὰ μοῦ λές, καὶ πέρασε μιάμισυ ὥρα δίχως ἀκόμα νὰ καταφέρης νὰ ντυθῆς... Ἀμ' θὰ σ' ἔστελνα ἐξάπαντος στὸν κόρακα, ἂν δὲν μεσολαβοῦσαν αὐτὲς ἡ ἑκατὸ χιλιάδες τῆς καταραμένης προίκας σου... Γιὰ χάρι τους ἄλλωστε ἀκούω κάθε βράδυ ὑπομονετικὰ τὰ σαλιαρίσματα καὶ τὶς γκρινιάρικες παρατηρήσεις τῆς μάνας σου τῆς πάπιας... Ἄμετε νὰ πνιγῆτε κι' ἡ δυό σας ἐπιτέλους !...

Περιττὸ νὰ σᾶς ποῦμε πάλι, ὅτι ἦταν καλοκαῖρι, ὅτι τὰ πορτοπαράθυρα τοῦ σαλονιοῦ ἦσαν ἀνοιχτά, ὅτι ἡ μέλλουσα χαριτόβρυτος πεθερὰ τοῦ Βετιγιὸν πότιζε τὶς γλάστρες ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ μπαλκονάκι τοῦ πλαϊνοῦ μὲ τὸ σαλόνι δωματίου, κι' ὅτι τὸ ἐξασκημένο στὰ κρυφακούσματα καὶ στὰ κουτσομπολιὰ αὐτί της, ἅρπαξε στὰ πεταχτὰ ὁλόκληρον τὸν μονόλογο τοῦ μέλλοντος γαμπροῦ της !....

Κι' εἶνε ἐπίσης περιττὸ νὰ προσθέσουμε, ὅτι ὁ ἄραχλος Βετιγιὸν ὄχι μονάχα πετάχτηκε μὲ τὶς κλωτσιὲς κάτω ἀπ' τὶς σκάλες, ἀλλὰ κι' ὅτι ἡ μακρόστενη μούρη του ἦταν γιὰ πολλὲς μέρες ὕστερα ὀργωμένη ἀπαίσια, ἀπ' τὰ νύχια τῶν δυὸ ἐξαγριωμένων ἐκείνων θηλυκῶν !...

* * *

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε, ἁρπάζουμε ἔτσι στὴν τύχη, ἀκόμα μιὰ δυσάρεστη περιπέτειά του, προϊὸν ἀναπόφευκτο κι' αὐτὴ τῆς ἀδιόρθωτης μανίας του να μονολογῆ καὶ νὰ χειρονομῆ στὸ δρόμο....

Κάποια μεσάνυχτα, ἔκοβε ἀνυπόμονες βολτίτσες σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ βουλεβάρτου Σαὶν - Μισέλ, περιμένοντας τὴν καλή του Μαριάννα νὰ σχολάση ἀπὸ κάποιο νυχτερινὸ κέντρο, στὸ ὁποῖο ἐργαζόταν ὡς χορεύτρια μπαλέττου.

Γιὰ νὰ περνάη — πάλι — ἡ ὥρα, καὶ γιὰ νὰ ξεχνάη τὸ τσούξιμο τῆς νυχτερινῆς ὑγρασίας καὶ τὴν πλῆξι τῆς ἀναμονῆς, ἄρχισε τὸν παληὸ χαβᾶ του, θέλοντας νὰ ξεθυμάνη κάπου :

—Στὸ διάολο, ἡ Μαριάννα !... Στὸν κόρακα, ἡ γίδα !... Γιὰ τὸ χατῆρι της χρεώθηκα στὸ ράφτη μου γιὰ καινούργιο κουστοῦμι... Γιὰ τὸ χατῆρι της ξύρισα τὸ μοῦσι μου... Γιὰ τὸ χατῆρι της γυαλίζω ταχτικὰ τὰ ἔρημα παπούτσια μου, μὲ κίνδυνο νὰ σκάσουν ἀπ' τὸ συχνὸ βερνίκωμα... Καὶ γιὰ τὸ χατῆρι της παραφυλάω στὶς γωνιὲς σὰν ἐπιχειρηματίας διαρρήχτης, μεσάνυχτα περασμένα... Κι' ἐκείνη, τί κάνει τώρα ;... Ἐξάπαντος θὰ μαργιολεύη μ' ἐκεῖνον τὸν σαχλο-Σαπυζό !... Ἐκεῖνος μπορεῖ, βλέπεις, νὰ ξοδεύη γιὰ μπύρες καὶ γιὰ σαμπάνια... Δὲν εἶνε ἀπένταρος σὰν καὶ μένα... Τὴν ἔχει στὴν ἀγκαλιά του τώρα καὶ χορεύουν... Ἐνῶ ἐγὼ τὴν περιμένω ἔξω καὶ χοροπηδάω ἀπ' τὸν σκυλόκαιρο.... Ἀνάθεμά σας, παληόκορμα !....

Δυὸ χωροφύλακες τῆς νυχτερινῆς ὑπηρεσίας φάνηκαν ἔξαφνα στὴ γωνιά. Βλέποντας λοιπὸν ἕναν κύριο ἀγριεμμένο νὰ πηγαινοέρχεται μανιακός, νὰ χειρονομῆ βίαια καὶ νὰ ξεφωνίζη μὲ ἔξαψι, ὑποψιάστηκαν κακό, καὶ ζάρωσαν ἀθέατοι στὴ γωνιά, γιὰ νὰ τὸν παρακολουθήσουν....

Κι' ὁ Βετιγιόν, ἀκράτητος, συνέχισε :

—Θὰ τοὺς ρουφήξω τὸ αἷμα !... Κι' ἐκείνης κι' ἐκείνου !... Δὲν θὰ μὲ πάσουν κορόϊδο, ἐμένα !... Μόλις βγοῦν, θὰ τοὺς πῶ «καλησπέρα» ψύχραιμα... Τὸ προσποιητὸ χαμόγελό μου θὰ τοὺς ξεγελάση... Θὰ τοὺς τραβήξω ἐπιδέξια σὲ καμμιὰ πάροδο σκοτεινιασμένη !... Καὶ τότε !... Ἔεεχ, τότε !... Θὰ τῆς ρουφήξω τὸ μάτι, τῆς χήνας !... Θὰ τοῦ στρίψω τὸ λαρύγγι, τοῦ κανάγια !... Ἀρκεῖ νὰ μὴ φανερωθοῦν μπροστά μου τίποτα παληοκαραβανάδες !....

Στὴ σκέψι τῶν «παληοκαραβανάδων» ἄφρισε ὁ Βετιγιόν μας, κι' ὁ ἔξαλλος μονόλογός του τράβηξε κατεύθυνσι καινούργια. Ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη :

—Παληοκαραβανάδες !... Ἄχρηστος κλάδος, μὰ τὴν Ἀνάστασι !... Παράσιτα τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους !... Τί κάνουν ;... Κολλοῦν σὰν βδέλλα στὸ σβέρκο μας, ρουφοῦν τὸν ἱδρῶτα τοῦ φορολογουμένου κοσμάκη, κι' ἡ μόνη τους δουλειὰ εἶνε νὰ φτάνουν πάντα ὕστερ' ἀπ' τὴ διάρρηξι κι' ἀπ' τὸν καυγᾶ, γιὰ νὰ μαζεύουν μονάχα τοὺς σκοτωμένους !...

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ πῆ ἄλλα. Ἀγαναχτισμένοι οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ἀστυφύλακες, ποὺ παραφύλαγαν τόση ὥρα ἀπ' τὸν ἐξάψαλμο ποὺ ξεφώνιζε ὁ ἀνύποπτος Βετιγιὸν γιὰ τὸ «ἀξιότιμον Σῶμα τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τῆς Ἀστυνομίας», πετάχτηκαν βλοσυροὶ καὶ τὸν ἅρπαξαν ἀπ' τὸ γιακᾶ μὲ ἀστυνομικὴ ἁβρότητα :

Κι' ἐνῶ τὸν τραβοῦσαν γιὰ τὸ πλησιέστερο μπουντροῦμι, τοὔλεγαν σαρκαστικά :

—Κόπιασε μέσα τώρα, παληοτενεκέ... Θὰ σὲ χορέψουμε στὸ ταψὶ «ἐπὶ ἐξυβρίσει τῆς ἐξουσίας» καὶ «ἐπὶ ἀποπείρᾳ διπλῆς δολοφονίας, περιεχούσης ἀρχὴν ἐκτελέσεως»... Γιὰ νὰ πεισθῆς, δηλαδή, ὅτι καμμιὰ φορὰ οἱ «παληοκαραβανάδες» ὅπως μᾶς λές, φτάνουν στὸν τόπο τοῦ φόνου καὶ πρὶν γίνει ἀκόμα αὐτὸς ὁ φόνος !....

Ἡ μέλλουσα πεθερὰ πότιζε τὶς γλάστρες

Ἀρκετὰ τοῦ στοίχισε τοῦ Βετιγιὸν κι' αὐτὴ ἡ περιπέτεια, μὰ ἦταν, εἶνε καὶ θὰ μείνη ἀδιόρθωτος στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων....

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΠΩΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΝΟΝΤΑΙ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ„

(Ἕνα ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο τοῦ Σέσιλ Χόλλαντ, τοῦ περιφήμου «μακιγιὲρ» τῶν στούντιο τῆς «Μέτρο - Γκόλντουϊν - Μάγιερ», γιὰ τὴν μοντέρνα τέχνη τοῦ μακιγιαρίσματος)

Ἡ δύσκολη τέχνη τοῦ μακιγιαρίσματος, ποὺ εἶχε ξεχαστῆ σχεδὸν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀρχίζει πάλι νὰ ξαναφαίνεται στὴν ὀθόνη. Οἱ σκηνοθέται δὲν ψάχνουν πειὰ νὰ βροῦν πραγματικοὺς «τύπους», δηλαδὴ ἀνθρώπους ἱκανοὺς νὰ παρουσιάσουν μὲ τὰ φυσικὰ χαρακτηριστικά τους τὰ πρόσωπα μιᾶς ταινίας. Προτιμοῦν νὰ καταφεύγουν πάλι στὸ μακιγιάρισμα καὶ στὴ μεταμφίεσι καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν τοὺς «ἀστέρας» τῆς Ἑταιρίας τους.

Καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι τὸ μακιγιάρισμα σήμερα δὲν χρησιμοποιεῖται πειὰ γιὰ νὰ κάνη ὤμορφο ἕναν ἠθοποιό. Οἱ «ἀστέρες» τώρα μακιγιάρονται μόνο ὅταν πρόκειται ν' ἀλλάξουν τὴ φυσιογνωμία τους.

Ἡ καινούργιες ὑπερευαίσθητες ταινίες, οἱ καινούργιοι φωτισμοὶ κι' ὅλες ἡ ἄλλες πρόοδοι τῆς φωτογραφικῆς τέχνης κατάργησαν τὸ βάψιμο τῶν ἠθοποιῶν, ποὺ ἄλλοτε ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπαραίτητο. Τὸ ἄλειμμα ὅλου τοῦ προσώπου μὲ πάστα, τὸ μαῦρο βάψιμο τῶν ματιῶν, τὸ πολὺ κόκκινο κι' ἡ ἄφθονη πούδρα, ποὺ ζωήρευαν τὸ πρόσωπο κι' ἔκαναν πιὸ ἔντονη τὴν ὠμορφιά, εἶνε παληὰ μέσα τελείως ἄχρηστα γιὰ τὴν κινηματογραφικὴ τέχνη τῆς ἐποχῆς μας.

Σήμερα ὅλοι οἱ ἄνδρες γενικῶς δὲν μακιγιάρονται καθόλου. Ἡ γυναῖκες πάλι βάζουν μόνο λίγη πούδρα καὶ βάφουν κόκκινα τὰ χείλη τους, ὅπως ὅλες ἡ γυναῖκες.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κινηματογράφος φαίνεται ὅτι ξαναγυρίζει στὶς μεγάλες θεαματικὲς ταινίες, ἡ ἐπιστημονικὴ τέχνη τοῦ μακιγιαρίσματος ἑνὸς Λὸν Τσάνεϋ, ἑνὸς Βόρι Καρλώφ, ἑνὸς Τζὰν Χέρσολτ καὶ τόσων ἄλλων, ποὺ κατάφερναν ν' ἀλλάζουν τελείως τὴ φυσιογνωμία τους καὶ νὰ παρουσιάζουν στὴν ὀθόνη ἑκατὸ διαφορετικὰ πρόσωπα, ἀρχίζει πάλι νὰ γίνεται τῆς μόδας.

Οἱ «μακιγιέρ», οἱ εἰδικοὶ ποὺ βάφουν τοὺς «ἀστέρας», δουλεύουν ἐξαντλητικὰ στὰ «στούντιο», ἀπ' τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ. Σὲ μερικὲς ταινίες μάλιστα ὅλα σχεδὸν τὰ πρόσωπα τῶν ἠθοποιῶν περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια τους. Ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, παραδείγματος χάριν, ἡ ἀπαίσια μεταμφίεσις τοῦ Βόρι Καρλὼφ ποὺ ὑπεδύετο τὸ Φοῦ Μαντσοῦ, στὸ φίλμ «Ἡ Μάσκα τοῦ Φοῦ Μαντσοῦ», ἀπασχολοῦσε τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες κάθε μέρα τοὺς καλύτερους «μακιγιὲρ» τῆς «ΜέτροΓκόλντουϊν-Μάγιερ». Ὁ Βόρις Καρλὼφ δὲν ἄλλαζε μόνο τὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ κι' ὁλόκληρο τὸ σῶμα του, ἀπὸ τὸ κεφάλι ὥς τὰ πόδια. Μ' αὐτὸ τὸ μακιγιάρισμα κατάφερνε νὰ παρουσιάζεται σὰν ἕνα ἐφιαλτικὸ πρόσωπο ποὺ προκαλοῦσε τὸν τρόμο καὶ τὴ φρίκη.

Μὰ κι' ἡ ὤμορφη Μύρνα Λόϋ, ἡ καινούργια μεγάλη βεντέττα τῆς «Μέτρο», ἤθελε δυὸ ὧρες γιὰ νὰ μεταμφιεσθῆ σὲ μιὰ σαγηνευτικὴ καλλονὴ τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. Ἔκανε λοξὰ τὰ μάτια της, κολλῶντας ἀπάνω στὰ βλέφαρα μικρὰ κομμάτια ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ δέρμα ψαριοῦ κι' ἔπειτα σκέπαζε αὐτὸ τὸ μακιγιάρισμα μ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ τὴ συνηθισμένη πάστα τοῦ προσώπου. Κι' ἔτσι κάθε μέρα ἡ Μύρνα Λόϋ γινότανε μιὰ ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος τῆς... Ἄννας-Μαίη Βόνγκ!

Στὸ «Ρασπουτίν», ὅμως οἱ ἠθοποιοὶ ἔπρεπε νὰ ὑποδυθοῦν πρόσωπα ποὺ ὑπῆρξαν στὴν πραγματικότητα καὶ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο φυσικὰ ν' ἀπομιμηθοῦν μὲ καταπληκτικὴ ὁμοιότητα τὴ φυσιογνωμία τους. Ὁ Λιονὲλ Μπάρρυμορ, παραδείγματος χάριν, ὑπεδύετο τὸν αἰνιγματικὸ Ρασπουτίν, ἡ Ἔθελ Μπάρρυμορ τὴν Τσαρίνα, ὁ Ράλφ Μόργκαν τὸν Τσάρο Νικόλαο II κι' ὁ Ρόμπερτ Ἄντερσον τὸν ἀρχιδοῦκα Φερδινάνδο τῆς Αὐστρίας.

Μὲ ποιὸ τρόπο τώρα μπόρεσαν νὰ πετύχουν αὐτὴ τὴν ὁμοιότητα ποὺ θαυμάστηκε τόσο στὴν ὀθόνη; Τὴ φροντίδα τοῦ μακιγιαρίσματός τους τὴν εἶχα ἀναλάβει ἐγώ. Δὲν ἀρκέσθηκα λοιπὸν μόνο στὶς φωτογραφίες αὐτῶν τῶν ἱστορικῶν προσώπων, ἀλλὰ κατέφυγα καὶ στὶς παληὲς «ἐπίκαιρες ταινίες», στὶς ὁποῖες μπόρεσα νὰ μελετήσω καλύτερα τὴ φυσιογνωμία τους. Περιττὸ θεωρῶ τώρα ν' ἀναφέρω ὅτι αὐτὲς τὶς παληὲς ταινίες τὶς μελέτησαν προσεχτικὰ κι' οἱ «ἀστέρες» γιὰ ν' ἀπομιμηθοῦν μὲ ἀκρίβεια τὶς κινήσεις, τὸ βάδισμα καὶ γενικῶς τὴν ἐμφάνισι τῶν προσώπων ποὺ θὰ ὑπεδύοντο στὴν ὀθόνη.

***

Ἄλλοτε οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου, τόσο οἱ ἄνδρες ὅσο κι' ἡ γυναῖκες, μπογιάτιζαν τὸ πρόσωπό τους μ' ἕνα πολὺ κωμικὸ τρόπο κι' ἔμοιαζαν μὲ πρωτόγονα εἴδωλα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀραδιάζουν μπροστὰ στὶς καλύβες τους οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ὠκεανίας. Σήμερα ὅλ' αὐτὰ εἶνε περιττά. Χάρις στὴ μοντέρνα φωτογραφικὴ τέχνη, πολλοὶ «ἀστέρες» παρουσιάζονται πολὺ καλύτερα ἄβαφοι στὴν ὀθόνη. Ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ, παραδείγματος χάριν, δὲν βάζει στὸ πρόσωπό του τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνο λίγη πούδρα. Ὅσο γιὰ τὴ Λοῦπε Βελέζ, ἔχει ἕνα τόσο ροδαλὸ πρόσωπο καὶ τόσο κόκκινα χείλη, ὥστε ἀποφεύγει κάθε εἶδος μακιγιάρισμα ὡς τελείως περιττό.

Πολλὲς φορὲς ὡστόσο ἕνας εἰδικὸς ρόλος ἀναγκάζει τοὺς «ἀστέρας» νὰ καταφεύγουν στὸ «μακιγιέρ». Ἡ Νόρμα Σῆρερ, γιὰ νὰ φέρω ἕνα παράδειγμα, ὅταν «γύριζε» τὸ «Παράξενο Ἰντερλούδιο», ἤθελε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα κάθε μέρα γιὰ νὰ γεμίση τὸ πρόσωπό της μὲ ρυτίδες, ἐπειδὴ στὶς τελευταῖες σκηνὲς τοῦ φίλμ ὑπεδύετο μιὰ γρηὰ γυναῖκα. Αὐτὴ ἡ μεταμφίεσις εἶνε πολύπλοκη κι' ἐξαιρετικὰ δύσκολη. Ἡ Νόρμα δοκίμασε πρῶτα τριάντα διαφορετικὰ μακιγιαρίσματα ὥσπου νὰ βρῆ τέλος τὸ κατάλληλο. Μὰ κι' ὁ Κλὰρκ Γκαίϊμπλ, ὁ Ἀλέξαντερ Κίλκλαντ κι' ὁ Ράφλ Μόργκαν ἀναγκάστηκαν κι' αὐτοὶ νά... «γεράσουν» στὸ ἴδιο φίλμ. Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι οἱ ἄνδρες μὲ τὸ μακιγιάρισμα «γερνοῦν» πιὸ εὔκολα ἀπὸ τὶς γυναῖκες...

Ἡ Λοῦπε Βελέζ

Ἡ Νόρμα Σῆρερ εἶνε ὁ μόνος «ἀστέρας» ποὺ ἀλλάζει διαρκῶς τὸ πρόσωπό της κι' ἐνσαρκώνει τοὺς πιὸ δύσκολους καὶ τοὺς πιὸ ἀντίθετους ρόλους. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα της φίλμ, στὴ «Γραμματέα του», ἐνῶ στὴν ἀρχὴ παρουσιάζεται ὡς μιὰ ἁπλῆ κι' ἄσκημη γραμματεὺς ποὺ χάνεται διαρκῶς σὲ τρελὸ ὄνειρα, ἔπειτα μεταμορφώνεται ὡς διὰ μαγείας σὲ μιὰ γυναῖκα ἐξαιρετικῆς καλλονῆς! Θέλετε τώρα νὰ μάθετε τὸ μυστικό της ; Ἡ Νόρμα Σῆρερ, γιὰ νὰ γίνη ἄσκημη, δὲν ζωγραφίζει ποτὲ ρυτίδες στὸ πρόσωπό της. Φοράει μόνο γυαλιὰ καὶ ρίχνει μερικὲς κατάλληλες σκιὲς στὸ πρόσωπό της, μὲ τὶς ὁποῖες χάνει ἀμέσως κάθε θέλγητρο. Εἶνε ἀκόμη ὁ μόνος «ἀστέρας» ποὺ δέχεται δίχως καμμιὰ διαμαρτυρία ἕνα ρόλο «ἄσκημης» γυναίκας. Ἐκείνη ποὺ εἶνε ἀδιάλλακτη σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, εἶνε ἡ Λοῦπε Βελέζ. Δὲν δέχτηκε ποτὲ νὰ παρουσιαστῆ ἄσκημη στὴν ὀθόνη. Ἔχει τὴν γνώμη ὅτι χάνει ἀμέσως τὸ περίφημο «σὲξ-ἀππὴλ» της καὶ φυσικὰ δὲν ἔχει ἄδικο. Τὸ «σὲξ-ἀππὴλ» τῆς Λοῦπε Βελέζ εἶνε τ' ἀκατανίκητα θέλγητρά της, τὸ ὑπέροχο σῶμα της καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἀποκαλύπτει ὅσο μπορεῖ περισσότερο στὴν ὀθόνη.

Τὸ «σὲξ-ἀππὴλ» τῆς Μάρλεν Ντῆτριχ πάλιν δὲν εἶνε μόνο ἡ περίφημες γάμπες της. Ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ ἔχει μιὰ παράξενη κι' ἀνεξήγητη γοητεία στὸ πρόσωπό της, ποὺ δὲν χάνεται ποτὲ ὅσο ἄσκημη κι' ἂν παρουσιαστῆ. Ὡς εἰδικός, μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι τὸ πρόσωπο τῆς μεγάλης Γερμανίδος ἠθοποιοῦ ἔχει ἕνα βαθὺ χαρακτῆρα ποὺ παρουσιάζεται πάντα κάτω ἀπὸ κάθε μάσκα της. Αὐτὸ δὲ τὸ ξέρει πολὺ καλὰ καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὴν ἐνδιαφέρει ποτὲ ἂν πρόκειται νὰ ὑποδυθῆ μιὰ ὤμορφη ἢ ἄσκημη γυναῖκα.

***

Ὅσο γιὰ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ «Σφίγγα τοῦ Χόλλυγουντ» δὲν θέλει ποτὲ ν' ἀλλάξη τὴ φυσιογνωμία της. Διατηρεῖ πάντα μὲ μεγάλο φόβο τὸν «τύπο» της. Ἡ μάσκα της, σ' ὅλα τὰ φίλμ ποὺ ἔχει «γυρίσει», εἶνε διαρκῶς ἡ ἴδια. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶνε τόσο εὔκολο νὰ φαντασθῆ κανεὶς τὸ πρόσωπο τῆς Γκρέτας Γκάρμπο. Ὅταν ὅμως θελήση νὰ φαντασθῆ καὶ τὸ πρόσωπο τῆς Μάρλεν Ντῆτριχ, βλέπει νὰ παρουσιάζωνται μπροστὰ στὰ μάτια του πολλὲς καὶ διαφορετικὲς μάσκες της.

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ πάλι μεταμορφώνεται μὲ μεγάλη εὐκολία, ἀλλάζοντας τὸ χτένισμα τῶν μαλλιῶν της. Ἐκείνη ὅμως ποὺ δὲν μπορεῖ ποτὲ ν' ἀλλάξη τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της εἶνε ἡ Τζόαν Χάρλοου. Ἡ παραμικρὴ μεταμόρφωσις τὴν κάνει ἄνοστη! Αὐτὸ τὸ μυστήριο ἔχει βασανίσει ἀρκετὸ καιρὸ ὅλους τοὺς «μακιγιὲρ» τοῦ Χόλλυγουντ. Καὶ κανεὶς τους δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ τὴν αἰτία. Κι' ὅμως δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο. Τὸ θέλγητρο τῆς Τζόαν Χάρλοου εἶνε τὸ παράξενο φῶς ποὺ πέφτει ἀπὸ τὰ μαλλιά της. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἀσημένιο φῶς ταιριάζει μόνο μὲ τὸ ροδαλὸ πρόσωπό της καὶ τὴ συνηθισμένη ἔκφρασί του. Κι' ἔτσι κάθε ἀλλαγὴ τῆς φυσιογνωμίας της τὴν παραμορφώνει...

Δὲν εἶνε ὡστόσο λίγοι οἱ «ἀστέρες» ποὺ ἀναγκάζονται συχνὰ ἀπὸ τὸ ρόλο τους ν' ἀλλάξουν τὸ πρόσωπό τους. Θέλετε τώρα νὰ μάθετε πῶς τὸ καταφέρνουν ; Μεταχειρίζονται ἕνα εἰδικὸ κερί, πολὺ καθαρό, μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦν νὰ φτιάξουν διαφορετικὴ τὴ μύτη τους, τὸ μέτωπό τους ἢ τὸ πηγοῦνι τους. Τὸ κερὶ ἔπειτα σκεπάζεται μὲ πάστα ποὺ δίνει ἀμέσως τὴν ὄψι τῆς ἐπιδερμίδος.

Ἕνας ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, χάρις στὸ μοντέρνο μακιγιάρισμα, μπορεῖ νὰ παρουσιαστῆ φαλακρός, δίχως νὰ φορέση περρούκα. Ξέρετε τί κάνει ; Κολλάει προσεχτικὰ στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ του ἕνα κομμάτι ἀπὸ μεταξωτὸ ὕφασμα ποὺ ἔχει τὸ σχῆμα τῆς φαλάκρας. Αὐτὸ τὸ κομμάτι ἔπειτα βάφεται μὲ εἰδικὸ τρόπο κι' ἔτσι ἡ κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ ἀστράφτει σάν... γλόμπος !

Μέχρι σήμερα πάλι οἱ ἠθοποιοὶ ἀπέφευγαν τὶς περρούκες, γιατὶ ἡ καθαρὴ φωτογραφία τῆς ταινίας φανέρωνε ἀμέσως τὸ κόλλημά της στὴν ἐπιδερμίδα τοῦ μετώπου. Τώρα ὅμως, χάρις σ' ἕνα εἰδικὸ μεταξωτὸ ὕφασμα, μὲ τὸ ὁποῖο φτιάχνουν τὶς περρούκες καὶ μ' ἕνα κατάλληλο χτένισμα, αὐτὸς ὁ φόβος δὲν ὑπάρχει πειά.

Τὰ ἱστορικὰ ἢ τὰ βιβλικὰ πρόσωπα καταλαβαίνετε βέβαια ὅτι παρουσιάζουν μεγάλες δυσκολίες γιὰ ν' ἀποδοθοῦν μὲ ἀκρίβεια κι' ὁμοιότητα στὴν ὀθόνη. Τὸ κοινὸν ἔχει μιὰ κάποια εἰκόνα τους μέσα στὸ μυαλό του, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τοὺς πίνακες τῆς ζωγραφικῆς ἢ ἀπὸ τὰ πορτραῖτα τους. Ὁ σκηνοθέτης Σέσιλ Β. ντὲ Μίλ, ὅταν «γύριζε» τὶς «Δέκα Ἐντολές», εἶχε μιὰ ἀναρίθμητη συλλογὴ ἀπὸ ἀντίγραφα ὅλων τῶν «ταμπλὼ» ποὺ ἔχουν θέματα ἢ ποὺ παριστάνουν πρόσωπα τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ὁ ἀλησμόνητος Λὸν Τσάνεϋ, πρὶν ὑποδυθῆ ἕνα ἱστορικὸ πρόσωπο, ἔκανε μακροχρόνιες ἀναζητήσεις καὶ μελέτες, μπροστὰ στὶς ὁποῖες χλωμιάζουν σήμερα οἱ διάδοχοί του. Φαντασθῆτε ὅτι γιὰ νὰ μεταμφιεσθῆ σὲ Κουασιμόδο, σ' ἐκεῖνο τὸν τερατώδη κωδωνοκρούστη τῆς «Παναγίας τῶν Παρισίων», κατέφυγε στὴν πρώτη ἔκδοσι τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, τὴν εἰκονογραφημένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ συγγραφέα κι' ἀπὸ τὰ σχέδια ποὺ παρίσταναν τὸν Κουασιμόδο ἀντέγραψε τὴν παράξενη μεταμφίεσί του...

Ὁ Γουώλτερ Χοῦστων εἶνε τώρα ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς «ἀστέρες» ποὺ ἔχει τὴ σπανία ἱκανότητα νὰ παίζη τρεῖς καὶ τέσσερες διαφορετικοὺς ρόλους στὸ ἴδιο φίλμ. Γι' αὐτὸ μάλιστα ἡ μεταμφιέσεις του ἔχουν μείνει ἱστορικὲς στὸν κινηματογράφο, ὅπως ἀκριβῶς κι' ἡ περίφημες μεταμφιέσεις τοῦ Λὸν Τσάνεϋ. Ἀρχίζουν μὲ τὴν ἀσύγκριτη ἐνσάρκωσι τοῦ Ἀβραὰμ Λίνκολν καὶ φτάνουν ὥς τὸν ἔκφυλο κι' ἐγκληματικὸ «τύπο» ποὺ δημιούργησε ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ στὸ «Κογκό».

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ λοιπὸν βλέπετε ὅτι τὸ μακιγιάρισμα στὸν κινηματογράφο ἄρχισε πάλι νὰ γίνεται τῆς μόδας. Ὅπως ὅμως ἐξηγήσαμε, δὲν τὸ μεταχειρίζονται σήμερα οἱ «ἀστέρες» γιὰ νὰ γίνωνται ὄμορφοι, ἀλλὰ γιὰ νὰ μεταμορφώνωνται !

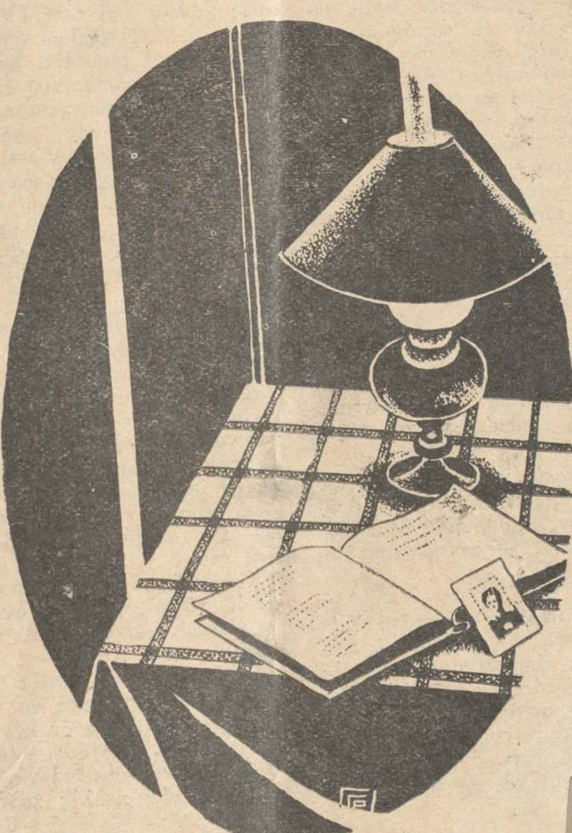

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ μπεκρολογήματα τοῦ Γουλιέλμου Πίττ. Ὁ ἀριθμὸς 13 κι' ὁ Ντ' Ἀννούντζιο. Καὶ ὁ ἡμέτερος κ. Ξενόπουλος. Ὁ Βολταῖρος κι' ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων. Τὸ πεῖσμα τοῦ Νέλσωνος.

Ὁ Γουλιέλμος Πίττ, ὁ μέγας πολιτικὸς τῆς Ἀγγλίας, ποὺ ἔγινε ἀρχηγὸς κόμματος καὶ πρωθυπουργὸς σὲ ἡλικία εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ὅταν δὲν ἦταν στὴν ἀρχή, ἐπήγαινε καμμιὰ φορὰ στὴ Βουλὴ μεθυσμένος. Τὸν συνώδευε δὲ πάντοτε καὶ καθότανε κοντά του ἕνας φίλος του βουλευτής, ποὺ ἔπινε κι' αὐτὸς πολύ. Σὲ μιὰ συνεδρίασι, ὁ Πίττ, θέλοντας ν' ἀπαντήση σὲ κάποιο ρήτορα καὶ μὴ βλέποντας μπροστά του ἀπὸ τὸ μεθῦσι, ἔσκυψε καὶ ρώτησε τὸ φίλο του :

—Ποῦ εἶνε ὁ σπῆκερ (ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων) νὰ τοῦ ζητήσω τὸ λόγο ;

—Δὲν βλέπεις τὸ σπῆκερ ; Περίεργο ! Ἐγὼ βλέπω δύο !... ἀπάντησεν ὁ φίλος του, βλέποντας ἀπὸ τὸ μεθῦσι διπλὰ τὰ πράγματα...

***

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν τὴν πρόληψι τοῦ ἀριθμοῦ 13. Οἱ περισσότεροι τὸν φοβοῦνται. Δὲν κάθονται 13 στὸ ἴδιο τραπέζι, στὸ ξενοδοχεῖο δὲν μένουν στὸ δωμάτιο 13, δὲν ἀρχίζουν καμμιὰ δουλειά τους τὴν 13ην τοῦ μηνός. Ἄλλοι πάλιν ἔχουν τὸ 13 γιὰ γοῦρι.

Ὁ Ἰταλὸς ποιητὴς Γαβριὴλ Ντ' Ἀννούντζιο ὅμως ἀποφεύγει τόσο τὸν ἀριθμὸ 13, ὥστε ἂν ἀναγκασθῆ νὰ γράψη γράμμα στὶς 13 τοῦ μηνός, σημειώνει ὡς ἑξῆς τὴν χρονολογία : 12+1. Ἔτσι ἀριθμεῖ καὶ τὸ 13ο χειρόγραφο τῶν ἔργων του.

Τὸ ἴδιο ὅμως κάνει στὴν ἀρίθμησι τῶν χειρογράφων καὶ ὁ δικός μας συγγραφεὺς καὶ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας κ. Γρηγ. Ξενόπουλος.

***

Μιὰν ἡμέρα ὁ Βολταῖρος ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ἀρχιεπίσκοπο τῶν Παρισίων ποὺ ἦταν φίλος του, μ' ὅλο ποὺ ὁ φιλόσοφος φημιζότανε ὡς ἄθεος. Γιὰ νὰ πειράξη τὸν ἀρχιεπίσκοπο ὁ Βολταῖρος ἐφώναξε μόλις ἐμπῆκε στὸ δωμάτιό του :

—Οὐκ ἔστι Θεός !..

—Εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.... Συνεπλήρωσεν ἑτοιμότατα ὁ ἀρχιεπίσκοπος.

***

Ὁ ἔνδοξος Ἄγγλος ναύαρχος Νέλσων ἦταν μονόχειρ καὶ μονόφθαλμος. Τὸ χέρι του τὸ ἔχασε στὴν Τενερίφη, σὲ μιὰν ἀπόβασι, καὶ τὸ μάτι του στὴν ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς Κορσικῆς. Τῷ 1801 ἦταν ἀντιναύαρχος ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ναυάρχου Πάρκερ, στὸν ἀποκλεισμὸ τῆς Κοπεγχάγης. Ὁ Πάρκερ, βλέποντας τὸν Νέλσονα νὰ μανουβράρη γιὰ νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ Δανικοῦ στόλου, τοῦ ἔκαμε σήματα νὰ μὴν κινηθῆ.

—Κύριε ἀντιναύαρχε, τοῦ εἶπαν τότε οἱ ἀξιωματικοί του, ὁ ναύαρχος κάνει σήματα νὰ μὴν ἐπιτεθοῦμε.

Ὁ Νέλσων ἐπῆρε ἀμέσως τὸ κανοκιάλι, τὄβαλε... στὸ βγαλμένο μάτι, καὶ εἶπε :

—Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε !..

Καὶ διέταξε νὰ γίνη ἡ ἐπίθεσις. Ἐνίκησε δὲ κ' ἔκαμε τὸ Δανικὸ στόλο !

***

Ὁ Μ. Ναπολέων δὲν ἀνεχόταν νὰ νικᾶται οὔτε στὰ χαρτιά, ποὺ ἤπαιζε ποτὲ-ποτὲ μὲ τοὺς αὐλικοὺς καὶ τοὺς στρατηγούς του.

Γι' αὐτό, ὅταν δὲν εἶχε καλὸ χαρτί, ἄρχιζε νὰ κλέβη ἀσυστόλως.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα ἐπέστρεφε στοὺς χαμένους τὰ χρήματα ποὺ ἐκέρδιζε.

***

Στὶς γυναῖκες δὲν ἦταν καθόλου ἁβρὸς ὁ Ναπολέων.

Στὰ πρῶτα χρόνια τῆς αὐτοκρατορίας του εἶχε συνδεθῆ ἐρωτικὰ μὲ τὴν ὄμορφη ἠθοποιὸ Δα Ζὼρζ, ἡ ὁποία τοῦ ἐζητοῦσε μ' ἐπιμονὴ νὰ τῆς δώση μιὰ εἰκόνα του. Ὁ Ναπολέων, μὴ θέλοντας νὰ ἐκτεθῆ, ἀπέφευγε, μὰ ἡ Ζὼρζ μιὰν ἡμέρα ἐπέμεινε φορτικώτατα.

—Οὔφ ! φώναξε ὁ Ναπολέων. Μὲ παρασκότισες ἐπὶ τέλους ! Πάρε τὴν εἰκόνα ποὺ ζητᾶς καὶ ἄφησέ με ἥσυχο !

Καὶ τῆς ἐπέταξεν ἕνα χρυσὸ ναπολεόνι ποὺ εἶχε πάνω τὴν μορφή του.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΚΑΙ Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΟ

Τί ἀποκαλύπτει ὁ δημοσιογράφος Ἀλλάρ. Ὁ τρομερὸς ταγματάρχης Λαντού. Πῶς ἡ Μάρθα Ρισὰρ ἔγινε φίλη ἑνὸς Γερμανοῦ ἀρχικατασκόπου. Πῶς θυσιάστηκε ἕνα ὁλόκληρο σύνταγμα νὰ μὴν προδοθῇ μιὰ κατάσκοπος. Τὸ πάθημα τῆς συζύγου ἑνὸς Γάλλου ἀξιωματικοῦ. Ἡ γρ φες τῆς γαλλικῆς κατασκοπείας κτλ.

Ἡ διαβόητος Γαλλὶς κατάσκοπος Μάρθα Ρισάρ

Ἔπρεπε νὰ περάσουν πολλὰ χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴ τῆς ἀνακωχῆς, γιὰ ν' ἀποφασίσουν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀνεμίχθησαν σὲ ὀργανώσεις κατασκοπείας, κατὰ τὰ τραγικὰ χρόνια τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου, νὰ δημοσιεύσουν τὶς ἀναμνήσεις τους καὶ τὶς περιπέτειες, ποὺ γνώρισαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ σκληροῦ καθήκοντός των. Ἄπειρα εἶνε τὰ βιβλία ποὺ ἐξεδόθησαν μέχρι σήμερα, σχετικὰ μὲ τὴ δράσι τῆς κατασκοπείας ὅλων τῶν χωρῶν, στὸ μεγάλο πόλεμο. Καὶ ἄπειρες σελίδες ἔχουμε ἀφιερώσει ὥς τώρα γιὰ τὴ «γιγαντομαχία τῶν ἐγκεφάλων», ὅπως χαρακτηρίσανε τὸν ἀμείλικτο ἀγῶνα, ποὺ εἶχαν ἀναλάβει τότε μεταξύ τους οἱ κατάσκοποι τῶν διαφόρων ἐχθρικῶν κρατῶν.

Ὡστόσο, ὑπάρχουν πολλὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὴ δράσι τῶν κατασκόπων, ποὺ δὲν ἐδόθησαν στὴν δημοσιότητα ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους, εἴτε γιατί τὰ γεγονότα αὐτὰ μποροῦν νὰ προκαλέσουν σήμερα τὴν ἀγανάκτησι τοῦ κοινοῦ, εἴτε γιατί ἀφοροῦν καὶ θίγουν πρόσωπα ποὺ ζοῦν ἀκόμα. Ἕνας ὅμως Γάλλος δημοσιογράφος, ὁ κ. Πὼλ Ἀλλάρ, λογοκριτὴς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου καὶ ἀργότερα συγγραφεὺς πολλῶν βιβλίων περὶ κατασκοπείας, ξεσκεπάζει τώρα, σ' ἕνα ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο του, ποὺ ἐδημοσιεύθη σὲ μιὰ Παρισινὴ ἐπιθεώρησι, τὰ παρασκήνια τῆς δράσεως τῶν Γάλλων κατασκόπων.

Ἀπὸ τὸ ἄρθρο αὐτό, ποὺ ἔκανε κρότο στὴ Γαλλία, μέχρι τοῦ σημείου νὰ κατηγορηθῆ ὁ συγγραφεὺς ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ἐπειδὴ ἀπεκάλυψε τ' ἀπόρρητα τοῦ ΙΙ ἐπιτελικοῦ γραφείου, παραλαμβάνουμε χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα καὶ χαρακτηριστικὰ κεφάλαια.

* * *

Διευθυντὴς τοῦ ΙΙ ἐπιτελικοῦ γραφείου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξηρτᾶτο ἡ ὑπηρεσία τῆς κατασκοπείας, ἦταν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου ὁ διαβόητος ταγματάρχης Λαντού, ποὺ πέθανε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὶς Κάννες. Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα τῆς ἐπινοητικότητός του, σᾶς λέμε ὅτι ἐπέβαλε σὲ μιὰ πράκτορά του, στὴν πασίγνωστη κατάσκοπο Μάρθα Ρισάρ, νὰ γίνη φίλη τοῦ φὸν Κρόν, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς γερμανικῆς ἀντικατασκοπείας στὴν Ἱσπανία. Ὁ σκοπὸς τοῦ Λαντοὺ ἦταν, βέβαια, νὰ ἔχη ἕνα δικό του ἄνθρωπο κοντὰ στὸν φὸν Κρόν, γιὰ νὰ τοῦ μεταβιβάζη ὅ,τι πληροφορίες συγκέντρωνε σχετικὰ μὲ τὰ στρατιωτικὰ σχέδια τῆς Γερμανίας. Καί, γιὰ νὰ μπορέση ἡ Μάρθα ν' ἀποκτήση ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ φὸν Κρόν, ὁ Λαντοὺ τὴν ἔβαλε νὰ παίξη τὸ ρόλο κατασκόπου πρὸς ὄφελος τῆς Γερμανίας. Κάθε τόσο, λοιπόν, τῆς ἔστελνε διάφορες εἰδήσεις γιὰ τὴν στρατιωτικὴ ὀργάνωσι τῆς Γαλλίας, καὶ ἡ Μάρθα Ρισὰρ τὶς μετεβίβαζε στὸ φίλο της. Ἔτσι ὁ φὸν Κρὸν ἦταν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀφοσιωμένη αὐτὴ κατάσκοπο.

Ὡστόσο, μιὰ μέρα, ἄρχισε νὰ τὴν ὑποπτεύεται, ἐπειδὴ εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι ὅλες ἡ πληροφορίες ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ Μάρθα δὲν ἦσαν ἀκριβεῖς. Ἡ Ρισὰρ εἰδοποίησε τὸν Λαντοὺ ὅτι κινδυνεύει ν' ἀποτύχη τὸ κόλπο τους, ὅτι ὁ Γερμανὸς δὲν τῆς εἶχε πειὰ ἐμπιστοσύνη κι' ὅτι ὑποπτευόταν τὴν πραγματική της ταὐτότητα. Ὁ ταγματάρχης, χωρὶς νὰ χάση τὴν ψυχραιμία του, ἔστειλε μήνυμα τῆς Μάρθας νὰ δώση τοῦ φὸν Κρὸν σχετικὰ μὲ τὴν μετακίνησι ἑνὸς γαλλικοῦ συντάγματος στὸν τομέα τῆς Φλάνδρας. Τῆς ἐτόνισε μάλιστα πὼς ἔπρεπε νὰ πείση τὸν φὸν Κρὸν ὅτι ἡ μετακίνησι αὐτὴ θὰ εἶχε μεγάλη σημασία γιὰ τὴ μελλοντικὴ ἐξέλιξι τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ πράκτωρ του ἐξετέλεσε, φυσικά, τὴν ἐντολή του, ἂν καὶ ἄρχισε νὰ φοβᾶται γιὰ τὴ ζωή της...

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας δυσπιστοῦσε πειὰ σ' ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ ἔλεγε ἡ φίλη του. Ὡστόσο ἀπεφάσισε νὰ ἐξακριβώση ἂν ἦσαν ἀληθῆ τὰ λεγόμενά της. Κι' ἔστειλε τρία ἀεροπλάνα νὰ κατοπτεύσουν τὰ ἐδάφη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ περ τὸ γαλλικὸ σύνταγμα. Ἔ, λοιπόν ! ἕνα ὁλόκληρο σύνταγμα γαλλ στρατοῦ περνοῦσε πράγματι ἀπὸ κεῖνα τὰ μέρη !... Τὰ γερμανικὰ ἀεροπλάνα ἄρχισαν ἀμέσως τὸν βομβαρδισμό... Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥ τὸ ἔδαφος ἦταν στρωμένο μὲ πτώματα τῶν Γάλλων στρατιωτῶν !...

Πῶς συνέβη αὐτό ; Ἦταν δυνατὸ νὰ εἰδοποιήση ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγ τῆς γαλλικῆς κατασκοπείας τὸν ἐχθρὸ περὶ τῆς μετακινήσεως ἑνὸς γαλλικοῦ συντάγματος ; Μήπως εἶχε γίνει καμμιὰ παρεξήγησις ; Ὄχι — Δὲν ἔγινε κανένα λάθος ! Ὁ ταγματάρχης Λαντού, σκληρὸς μέχρις ἀναλγησίας ἐκτελεστὴς ἑνὸς καθήκοντος, ἔδωσε στὴ Μάρθα, γιὰ νὰ τ μεταβιβάση στὸν φὸν Κρόν, μιὰ ἀκριβῆ πληροφορία, γνωρίζοντας πὼς κανεὶς ἀπὸ τοὺς Γάλλους στρατιῶτες δὲν θὰ ἔμενε ζωντανός !... Σκέφθηκε ὅμως ὅτι ἡ ζωὴ μερικῶν δεκάδων ἀνθρώπων... δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία, προκειμένου νὰ ἐξυπηρετηθῆ ἕνας μεγάλος σκοπός. Καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ σατανικοῦ αὐτοῦ ταγματάρχου ἐπέτυχε : Ὁ φὸν Κρὸν βεβαιώθηκε πειὰ πὼς ἡ Μάρθα Ρισὰρ ἦταν πραγματικὰ ἀφοσιωμένη στὴ Γερμανία, πὼς δὲν τοῦ ἔλεγε ψέμματα καὶ ἄρχισε ἀπὸ τότε νὰ τῆς ἀποκαλύπτη, μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, διάφορα σπουδαιότατα μυστικὰ — τὰ ὁποῖα ἐκείνη διεβίβαζε, φυσικά, ἀμέσως στὸ Λαντού !

Ἡ ἀπανθρωπία αὐτὴ τοῦ Λαντοὺ προκαλεῖ σήμερα τὸν ἀποτροπιασμό. Σὲ κεῖνα ὅμως τὰ χρόνια τῆς ὁμαδικῆς παραφροσύνης καὶ τῆς ἀλληλοσφαγῆς, τέτοια «μικροζητήματα ἠθικῆς» δὲν μπορούσανε νὰ ἐμποδίσουν ἕνα στρατιωτικὸ νὰ ἐκτελέση τὸ καθῆκον του...

* * *

Τὸ ΙΙ ἐπιτελικὸ γραφεῖο εἶχε στὴν ὑπηρεσία του ἀρκετὲς γυναῖκες, ποὺ δὲν ἔκαναν ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ διενεργοῦν σωματικὲς ἔρευνες στὶς κυρίες γιὰ τὶς ὁποῖες ὑπῆρχαν ὑπόνοιες ὅτι ἦσαν κατάσκοποι.

Τὸν καιρὸ ποὺ οἱ Γερμανοὶ ἀπειλούσανε νὰ βομβαρδίσουν τὸ Παρίσι, διεδόθη ὅτι μιὰ ἐπικίνδυνη κατάσκοπος κυκλοφοροῦσε στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα. Ἡ ἁρμόδιες ἀρχὲς ἀνεστατώθησαν. Τὰ καταδιωκτικὰ ὄργανα ἐτέθησαν σὲ κίνησι — καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἔπιαναν μιὰ κυρία, πολὺ ὕποπτη, ποὺ τὴν εἶδαν νὰ περιφέρεται ἔξω ἀπὸ ἕνα παράρτημα τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν.

—Τὰ χαρτιά σας ! τῆς εἶπεν ὁ Λαντού, ὅταν τὴν παρουσίασαν μπροστά του.

—Δὲν ἔχω χαρτιά, ἀποκρίθηκε κείνη. Ἦρθα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, γιὰ νὰ δῶ τὸ σύζυγό μου, τὸν ταγματάρχη Χ....

—Καλά, καλά, μοῦ τὰ εἶπαν κι' ἄλλες αὐτά ! ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ Λαντοὺ

Κ' ἔδωσε ἐντολὴ στὶς γυναῖκες τῆς ὑπηρεσίας του νὰ πάρουν ἰδιαιτέρως τὴν κυρία καὶ νὰ τῆς κάνουν λεπτομερῆ ἔρευνα. Μὰ ἡ ἔρευνα αὐτὴ δὲν κατέληξε σὲ κανένα ἀποτέλεσμα. Δὲν βρήκανε τίποτα στὴν ὕποπτη κυρία. Ὡστόσο, ὁ Λαντοὺ δὲν ἀπελπίστηκε. Διέταξε νὰ γδύσουν τελείως τὴν κυρία καὶ νά....τῆς ἀλείψουν μὲ λεμόνι ὅλο τὸ σῶμα ! Εἶχε ἤδη συλλάβει πολλὲς κατασκόπους ποὺ ἔφεραν γραμμένες μὲ «συμπαθητικὴ» μελάνη, σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ σώματός των, ἐντολὲς σὲ συναδέλφους των ἢ πληροφορίες γιὰ τὴ στρατιωτικὴ ὀργάνωσι τῆς Γαλλίας. Ἡ γραφὴ αὐτὴ γινόταν ὁρατὴ ὅταν ἔσταζε ἐπάνω της λίγο λεμόνι.

Ἐνῶ λοιπὸν ἡ ὕποπτος κυρία σφάδαζε στὰ χέρια τῶν γυναικῶν τῆς ὑπηρεσίας κατασκοπείας, ἐξακολουθῶντας νὰ ἰσχυρίζεται πὼς ἦταν σύζυγος τοῦ ταγματάρχου Χ..., οἱ ἁρμόδιοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ΙΙ ἐπιτελικοῦ γραφείου, σκυμμένοι ἀπὸ πάνω της, τὴν ἄλειφαν μὲ λεμόνι καὶ ἐξέταζαν μὲ φακοὺς καὶ τηλεσκόπια καὶ τὴν παραμικρὴ γωνία τοῦ σώματός της, προσπαθῶντας νὰ ἀνακαλύψουν τὶς ἀόρατες φράσεις.

Χαμένες ὅμως πήγανε ἡ ἔρευνές τους. Ἡ λεπτομερὴς ἐξέτασις τοῦ σώματος τῆς κυρίας ἀπ' ὅλους τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ ΙΙ ἐπιτελικοῦ γραφείου δὲν «ἔφερεν εἰς φῶς» τίποτα τὸ ὕποπτον. Καὶ τὴν ἐπομένη, μαθεύτηκε ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη ἦταν πράγματι γυναῖκα ἑνὸς ταγματάρχου. Ὁ προσβληθεὶς σύζυγος παρουσιάσθηκε ἀμέσως στὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν καὶ παραπονέθηκε γιὰ τὴν ἐξωφρενικὴ ἐνέργεια τοῦ Λαντού. Μὰ ὁ ὑπουργός, ἀφοῦ τοῦ ἐξήγησε ὅτι λόγοι ἀμύνης τοῦ κράτους ἐπέβαλαν τὸ μέτρον αὐτό, τὸν ἔπεισε ὅτι ἡ....ἐνόχλησις, ἡ μικρὰ ἐνόχλησις, ποὺ ὑπέστη ἡ κυρία ταγματάρχου, χάριν τῆς πατρίδος, ἦταν μηδαμινή, παραβαλλομένη πρὸς τὶς θυσίες ἑκατοντάδων Γάλλων στρατιωτῶν !...

Ὁ ταγματάρχης Λαντού, ἀρχηγὸς τῆς γαλλικῆς ὑπηρεσίας κατασκοπείας στὸν πανευρωπαϊκὸ πόλεμο

* * *

Ζῇ ἀκόμα στὸ Παρίσι, γέρος καὶ πάμπτωχος, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ζωὴ ὀργίων καὶ σπατάλης, ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀπασχολήσει πολὺ τὸ ΙΙ ἐπιτελικὸ γραφεῖο καὶ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου. Μιὰ περιπέτεια τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μὲ τὴν ὑπηρεσία κατασκοπείας ἔμεινε ἐντελῶς ἄγνωστη ὥς σήμερα. Ἰδοὺ τί μᾶς πληροφορεῖ σχετικὰ ὁ κ. Πὼλ Ἀλλάρ :

Τὸ πρόσωπο αὐτὸ — ὁ Γάλλος δημοσιογράφος ἀναφέρει μονάχα τὸ μικρό του ὄνομα : Ἀρνόλδος — ἦταν γυιὸς ἑνὸς Ἰταλοῦ ἐργολάβου δημοσίων ἔργων, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ κέρδισε ἑκατομμύρια, ἀναλαμβάνοντας τὴν ἐκτέλεσι τῆς μεγάλης γέφυρας τῆς Γένουας, βοήθησε χρηματικὰ τὸν Καβούρ, πῆρε τὸν τίτλο τοῦ μαρκησίου Χ... καὶ πέθανε, δισεκατομμυριοῦχος, ἀφήνοντας μιὰ χήρα κι' ἕνα παιδί, τὸν Ἀρνόλδο.

Ὁ Ἀρνόλδος ἀνεμίχθη πρῶτα στὴν ἐνεργὸ πολιτική. Ἀργότερα, τὸν ἐρωτεύθηκε μιὰ πριγκήπισσα, ἡ ὁποία δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ γίνη γυναῖκα του. Μιὰ βδομάδα ὅμως πρὶν ἀπὸ τοὺς γάμους των, μιὰ παράξενη καὶ ἐντελῶς ἀπρόοπτη μεταβολὴ ἔγινε στὴν ψυχὴ τοῦ Ἀρνόλδου. Ἀπαρνήθηκε τὸν τίτλο του, ματαίωσε τὸ συνοικέσιό του μὲ τὴν ἀπαρηγόρητη πριγκήπισσα, διωρίστηκε καθηγητὴς σ' ἕνα κολλέγιο, γιὰ νὰ ὑποβάλη σὲ λίγους μῆνες τὴν παραίτησί του, κι' ἄρχισε νὰ κάνη μιὰ ζωὴ γεμάτη περιπέτειες. Ἄλλαξε δώδεκα θρησκεῖες, ἐπολιτογραφήθηκε σὲ δέκα κράτη. Συγχρόνως μάζευε γραμματόσημα. Ὕστερ' ἀπὸ τὴν περίφημη συλλογὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ἡ δική του ἦταν ἡ πλουσιώτερη στὸν κόσμο !

Ὅταν ξέσπασε ἡ μπόρα τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ὁ Ἀρνόλδος βρισκότανε στὸ Παρίσι. Τὸ ΙΙ ἐπιτελικὸ γραφεῖο τὸν εἶχε ὑπὸ διαρκῆ παρακολούθησι, ἐπειδὴ ἦταν πασίγνωστος γιὰ τὴ γερμανοφιλία του. Ἀπὸ τὸν καιρὸ μάλιστα ποὺ ἄρχισαν νὰ συχνάζουν στὸ σπίτι του, σὲ προχωρημένες νυχτερινὲς ὧρες, διάφορα ἄτομα, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ποὺ ἔπαιρναν ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἀντιληφθῆ κανείς, ἡ ὑπηρεσία κατασκοπείας θεώρησε ὑποχρέωσί της νὰ ἐξακριβώση τί συνέβαινε στὸ μέγαρο τοῦ Ἀρνόλδου. Καὶ μιὰ νύχτα ἔκανε ἔφοδο στὸ ὕποπτο σπίτι....γιὰ νὰ βρεθῆ μπρὸς σ' ἕνα θέαμα ἀπεριγράπτων ὀργίων τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Ἀρνόλδου ! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, δὲν μαζευόντουσαν ἐκεῖ γιὰ νὰ συνωμοτήσουν κατὰ τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπιδοθοῦν σὲ ἀκατανόμαστα γλέντια.

Μὰ ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ «ἀπεσιωπήθη», γιατὶ μεταξὺ τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Ἀρνόλδου ἦσαν καὶ ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους λογοτέχνας καὶ τοὺς γνωστοτέρους πολιτικοὺς τῆς Γαλλίας !....

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ... ΜΙΑΣ ΜΑΪΜΟΥΣ !

Ἰδοὺ μιὰ ἱστορία, ἡ ὁποία δείχνει ὅτι καὶ τὰ ζῶα εἶνε εὐαίσθητα καὶ ἀλληλαγαπῶνται.

Μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγγλικὰ θωρηκτά, ποὺ σταθμεύουν στὶς Δυτικὲς Ἰνδίες, ἦσαν δυὸ μαϊμοῦδες, μιὰ μεγάλη καὶ μιὰ μικρή. Κι' ἡ δυὸ ἦσαν πολὺ ἀγαπημένες μεταξύ των. Τὶς εἶχαν ντύσει ναυτικὲς στολὲς καὶ τὶς ἄφηναν νὰ παίρνουν κι' αὐτὲς μέρος στὶς παρατάξεις ἐπάνω στὸ κατάστρωμα. Ἔκαναν τὸ σχῆμα μὲ μεγάλο σεβασμό, ὅταν συναντοῦσαν τὸν πλοίαρχο καὶ ἐμιμοῦντο ὅλες τὶς κινήσεις τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ὑπηρεσίας. Ὅλοι τὶς ἀγαποῦσαν καὶ τὶς περιποιόντουσαν. Ἦσαν ὅμως κι' ἡ δυὸ φοβερὲς κλέφτρες. Ἡ μεγαλείτερη ἰδίως ἦταν μοναδικὴ στὴ λωποδυσία, ἐνῶ ἡ μικρότερη ἐκτελοῦσε μᾶλλον χρέη κλεπταποδόχου.

Ἔξαφνα ἕνα πρωΐ ἡ χρυσῆ ταμπακοθήκη τοῦ κυβερνήτου ἔγινεν ἄφαντη. Ὅτι τὴν ἐσούφρωσαν ἡ μαϊμοῦδες, δὲν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία, γιατὶ κι' ἡ δυὸ ὅλο ἐκεῖνο τὸ πρωΐ φταρνιζόντουσαν ἀγρίως.

Μ' ὅλες τὶς ἔρευνες ὅμως καὶ τὰ ψαξίματα, στάθηκε ἀδύνατο νὰ βρεθῆ ἡ ταμπακοθήκη. Μιὰ μέρα τέλος ἀντίκρυσαν τὴ μικρὴ μαϊμοῦ ν' ἀνεβαίνη μὲ μεγάλη προφύλαξι στὸ μεσαῖο κατάρτι. Τὴν παρακολούθησαν τότε καὶ τὴν εἶδαν νὰ τρυπώνη στὴ σκοπιὰ καὶ σὲ λίγο νὰ βγαίνη καὶ νὰ φταρνίζεται ὁλοένα. Ἔψαξαν ἀμέσως μέσα στὴ σκοπιὰ ἐκείνη καὶ βρῆκαν τὴν ταμπακοθήκη.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ τὸ πλοῖο βρισκόταν ἀγκυροβολημένο στὸ λιμάνι τοῦ Κίγκστον, στὴν Ἰαμαϊκή, ἡ μεγάλη μαϊμοῦ ἔκλεψε ἕνα μποukάλι παληὸ κρασί, τὸ ὁποῖο ἐρρούφηξε μὲ τὴν ἡσυχία της ὥς τὸν πάτο, ἐνῶ ἡ μικρὴ τὴν κύτταζε μὲ παραπονεμένα βλέμματα.

Τὸ παληὸ ὅμως κρασὶ ἔκανε, ὅπως ἦταν φυσικό, τὴ μαϊμοῦ νὰ γίνη σκνίπα στὸ μεθῦσι, τὴν ἔκαμε ζωηρότερη, πιὸ παιγνιδιάρα ἀπὸ ἄλλοτε, καὶ τέλος, πάνω στὴ ζάλη της, ἔπεσε στὴ θάλασσα, ὅπου τὴν καταβρόχθισε ἕνας καρχαρίας.

Ἡ μικρὴ συντρόφισσα τῆς ἄτυχης αὐτῆς μαϊμοῦς, ἡ ὁποία παρακολούθησε τὸ τραγικό της τέλος, ἔγινε ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτὴ σκυθρωπὴ καὶ περίλυπη ἕως θανάτου. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τέλος, μὴν μπορῶντας νὰ ὑπομείνη τὴ θλίψι της, ἐπήδησε ἀπὸ τὸ κατάρτι στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε !....

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

(Τοῦ Κινέζου ποιητοῦ ΤΣΕΓΚ-ΚΙ-ΤΟΓΚ (10ος αἰὼν π. Χ.)

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κόβω λουλούδια ὁλόδροσα, μὲ μάτια βουρκωμένα,
γιὰ νὰ τὰ στείλω σ' ἕνανε ποὺ ἔφυγε στὰ ξένα.
Τὸ ξέρω πῶς θὰ φτάσουνε χλωμὰ καὶ μαραμένα,
Μὰ ἔτσι τὸ θέλ' ἡ ἀγάπη μου : Νὰ μοιάζουνε μὲ μένα !

Η ΩΜΟΡΦΗ

Στοῦ ποταμοῦ τὶς ἄκρηες ἀνθίζουν οἱ λαλέδες,
π' ὅλοι τοὺς λένε πιὸ ὤμορφους ἀπὸ τὴν ὠμορφιά μου.
Μὰ πέρασα ἀπ' τὸν ποταμὸ καὶ μ' ἔδανε καὶ μ' ἔδες
κι' ὅμως κανεὶς τὰ λούλουδα δὲν κύτταζε μπροστά μου !

Η ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΗ

Τ' ἀστραφτερὰ μπριλλάντια σου, ξένε, ποὺ μοῦ χαρίζεις,
ἂν καὶ δὲν εἶμαι λεύτερη, τὰ παίρνω, ἀφοῦ τ' ὁρίζεις.
Καὶ γιὰ τὶς τόσες χάρες σου, γιὰ τὴν καρδιά σου, ἐπάνω
στὴ μεταξένια ζώνη μου, γιὰ μιὰ στιγμή, τὰ βάνω.
Μὰ εἶμ' ἀπὸ τίμια ἐγὼ γενιὰ κι' εἶμ' ἀρχοντιὰ γεμάτη,
κι' εἶνε τρανὸς ὁ ἄντρας μου μέσ' στὸ τρανὸ παλάτι.
Κι' ὡρκίστηκα παντοτεινὰ νἆμαι στὴ γῆ δική του,
νὰ ζήσω μοναχὰ γι' αὐτὸν καὶ νὰ χαθῶ μαζύ του...
Σοῦ φέρνω πίσω, ξένε μου, τὰ πλούσια σου μπριλλάντια,
θὰ βρῇς δυὸ δάκρυα πάνω τους, δυὸ τῆς καρδιᾶς διαμάντια.
Πάρ' τα ! Σοῦ λὲν τὸν πόνο μου, χωρὶς νὰ τὸ θελήσω!...
Γιατί, πρὶν πάρω ἄλλονε, νὰ μὴ σὲ συναντήσω ;...

(Μετάφρασις) ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΗΓΗ

(Τοῦ ΕΡ. ΧΑΪΝΕ)

Μοῦ πλήγωσες ἀπ' τὸ φιλὶ τ' ἀχεῖλι !
Φίλα το πάλι, φίλα, νὰ τὸ γιάνης,
κι' ἂν δὲν τελειώσης, μάτια μου, ὥς τὸ δεῖλι,
ἔχεις καιρό, μὴ βιάζεσαι, προφτάνεις.

Ἔχεις καιρό. Ἡ νύχτα εἶνε δική σου,
δική σου ὅλη, γιάτραινα χρυσῆ !
Καὶ τί μπορεῖ νὰ γιάνη τὸ φιλί σου,
σὲ μιὰ νυχτιὰ — τὸ ξέρω ἐγὼ κι' ἐσύ !

(Μετάφρασις) ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΣΤΡΟΦΕΣ

(Τοῦ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Πότε θὰ μοὔρθη βολετό, ὅλες τὶς ἔγνοιες πίσω
καὶ τὸ φριχτὸ ἀφίνοντας τῆς πόλης σαματᾶ,
νὰ ξαναβρῶ τὸ εἶναι μου στὰ δάση καὶ νὰ ζήσω
στὶς ὄχθες τὶς πανήσυχες μιᾶς λίμνης ποὺ γελᾶ....

Περσότερο ὅμως θἄθελα στὸ θεῖο σου ἀκρογιάλι,
θάλασσα, ποὺ μὲ λίκνισες παιδί, νὰ ξεχαστῶ !
Θ' ἄκουγα τὸ γουργουρητὸ τῶν γλάρων σου καὶ πάλι,
μέσ' τὸν ἀφρό σου θἄμπαινα — χαρά ! — νὰ δροσιστῶ.

Τάχα γιατί τὸν πρώϊμο χειμῶνα τρέμω, φίλοι ;
Ἄνοιξι, ὅλα τὰ δῶρα σου τὰ σκόρπισα κι' αὐτά.
Καὶ τὸ γλυκὸ Αὐγουστιάτικο δὲν γλέντησα σταφύλι,
κι' ἄλλοι τὰ πλούσια στάχυα μου τὰ θέρισαν μπροστά.

(Μετάφρασις) Ις — Κς

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Τοῦ ΕΡ. ΧΑΪΝΕ)

Ζαφείρια εἶνε τὰ μάτια σου
ποὺ βλέπουν καὶ μιλοῦνε.
Χαρὰ σὲ κεῖνον τὸ θνητό,
ποὺ γλυκοχαιρετοῦνε.
Διαμάντι εἶν' ἡ καρδοῦλα σου
ποὺ λάμπει καὶ ἀστράφτει.
Χαρὰ σὲ κεῖνον τὸ θνητὸ
ὅπου γι' αὐτὸν ἀνάφτει.
Ρουμπίνια εἶνε τὰ χείλη σου..
Τέτοια, ποῦ νὰ βρεθοῦνε !
Χαρὰ σὲ κεῖνον τὸ θνητό,
ποὺ «σ' ἀγαπῶ !» τοῦ ποῦνε.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΡΝΟΛΔ ΜΠΕΝΝΕ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΜΜΑ

ΟΤΑΝ ὁ σὲρ Κλάουντ Μάλλας γύρισε ἀπὸ τὸ Ἐμπορικὸ Ἐπιμελητήριο καὶ κάθησε μπροστὰ στὸ μεγάλο γραφεῖο του, εἶδε ἀμέσως τὸ γράμμα ποὺ ἦταν τοποθετημένο μπροστὰ στὸ καλαμάρι του, ποὺ ἦταν ἀπὸ χρυσὸ καὶ ὄνυχα, δῶρο στὸ γάμο του ἀπὸ τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας.

Ὁ φάκελλος δὲν ἦταν κλειστός. Ὁ σὲρ Κλάουντ Μάλλας ἔβγαλε νευρικὰ ἀπὸ μέσα τὴν ἐπιστολὴ καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς :

«Ἀγαπητὲ Κλάουντ,

»Αὐτὸς εἶνε ὁ τελευταῖος μου ἀποχαιρετισμός...».

Κατάπληκτος, μ' ἕνα ξαφνικὸ πόνο στὴν καρδιά, γύρισε τὴ σελίδα κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ὑπογραφή :

«Ἡ ἀφοσιωμένη σου Γερτρούδη»

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ὁ γραμματεύς του.

—Ἔχω νὰ γράψω μερικὰ γράμματα, τοῦ εἶπε ὁ σὲρ Κλάουντ Μάλλας μὲ παράξενη φωνή. Ἀφῆστε με μόνο ! Θὰ σᾶς φωνάξω ἀργότερα...

—Μάλιστα, κύριε. Θέλετε μήπως νὰ δῆτε τὴν ἔκθεσι ;....

—Ὄχι, ὄχι. Πηγαίνετε, λοιπόν....

Ὁ γραμματεὺς βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, κλείνοντας ἀθόρυβα τὴν πόρτα.

Ὁ σὲρ Κλάουντ Μάλλας ἄνοιξε πάλι τὸ γράμμα.

«....ὁ τελευταῖος μου ἀποχαιρετισμός. Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ τὴν ὑποφέρω αὐτὴ τὴ ζωή. Φεύγω γιὰ τὴν Ἰταλία. Θὰ καθήσω σὲ μιὰ βίλλα στὴ Φλωρεντία. Θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴν ἔρθῃς νὰ μὲ βρῇς ἐκεῖ κάτω. Ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἀπὸ τὸ Λονδῖνο...».

Χλωμός, μ' ἕνα κρύο ἱδρῶτα στὸ μέτωπο, δάγκωσε τὰ χείλη του γιὰ νὰ πνίξῃ ἕνα λυγμό.

«....ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Αὐτὴ ἡ λύσις στὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς μας εἶνε ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες. Κλάουντ, δὲν εἴμαστε φτειαγμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Δέκα χρόνια συζυγικῆς ζωῆς τὸ ἔδειξαν καθαρά. Ἐγὼ τὸ εἶχα καταλάβει ἐδῶ κι' ἔξη, ἑπτὰ χρόνια. Ἐσὺ ὥστόσο ποτέ σου δὲν κατάλαβες ὅτι μὲ δολοφονοῦσες ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό. Κι' ὅμως αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια....».

Τὴ δολοφονοῦσε ; Τὸ αἷμα του ἀνέβηκε ξαφνικὰ στὸ πρόσωπό του. Μὰ ἦταν ἀθῶος !

«....ἡ μόνη ἀλήθεια. Ἐσὺ ζοῦσες τὴ ζωή σου καὶ δὲν συλλογιζόσουν ποτὲ τὴ δική μου. Ὕστερ' ἀπὸ πέντε ἢ ἔξη χρόνια, θὰ εἶμαι πειὰ γρηὰ καὶ δὲν θὰ ἔχω ἀρχίσει ἀκόμα νὰ ζῶ... Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω ἀπὸ τὴν κατάστασι. Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ σὲ ὑποφέρω. Αὐτὴ εἶνε ἡ σκληρὴ ἀλήθεια. Μοῦ ἔχεις γίνει ἀνυπόφορος, φίλε μου, μὲ τὶς τρελλὲς κερδοσκοπίες σου, τὶς ἀτέλειωτες δουλειές σου καὶ τὴν ψυχρή σου σοβαρότητα. Ἄ ! τὰ φτωχά μου νεῦρα ! Ποτέ σου δὲν πρόσεξες πόσο ἤμουν δυστυχισμένη ! Νομίζεις λοιπὸν ὅτι μοῦ εἶνε ἀρκετὸ νὰ μοῦ δείχνῃς ὅτι μ' ἀγαπᾶς, ἔτσι, «ἂν πασσάν», μεταξὺ ἑνὸς πολιτικοῦ γεύματος καὶ ἑνὸς τσαγιοῦ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ;....».

Ὁ σὲρ Κλάουντ Μάλλας ἀνατρίχιασε. Ἡ Γερτρούδη τὸν εἶχε πληγώσει.

«Σὲ πληγώνω, τὸ ξέρω, εἶμαι σκληρή, ἀσυγχώρητη, μὰ τί θέλεις ; Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ πνίγω αὐτὰ τὰ παράπονα. Ἐσὺ εἶσαι πολὺ σοβαρός, Κλάουντ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι. Ἔτσι εἶνε ὁ χαρακτῆρας μας. Δὲν εἶσαι καλύτερός μου. Εἶσαι μόνο διαφορετικὸς ἀπὸ μένα. Δυστυχῶς ὅμως ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὰ καταλάβῃς. Γι' αὐτό, ὕστερ' ἀπὸ τὴ σκηνὴ ποὺ μοῦ ἔκανες σήμερα τὸ πρωΐ, δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ζήσω κοντά σου...».

Ποιὰ σκηνή ; Δὲν τῆς εἶχε κάνει καμμιὰ σκηνή ! Εἶχε σηκωθεῖ μόνο λίγο βιαστικά, πρὶν τελειώσει τὸ πρόγευμα, γιατί εἶχε νὰ διαβάσῃ μερικὰ ἐπείγοντα γράμματα....

«....κοντά σου. Ἀντίο, Κλάουντ. Εἶσαι ἕνας τίμιος, εὐθύς, εὐσυνείδητος κι' ἔξυπνος ἄνθρωπος καὶ θὰ πᾷς πολὺ μπροστά, φίλε μου. Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν θέλω νὰ γίνω ἐμπόδιο στὸ δρόμο σου. Κάνε ὅ,τι θέλεις. Ἐγὼ ἔχω βαρεθεῖ πειά. Θέλω μὲ κάθε τρόπο τὴν ἐλευθερία μου. Ὅλα πειὰ τέλειωσαν μεταξύ μας...

»Ἡ ἀφοσιωμένη σου Γερτρούδη».

Τὸ γράμμα τοῦ ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια. Τὸ πῆρε πάλι, τὸ ξαναδιάβασε, κι' ἔπειτα τὸ δίπλωσε, τὸ ἔβαλε στὸ φάκελλο καὶ τὸ ἀκούμπησε μηχανικὰ μπροστὰ στὸ καλαμάρι, καρφώνοντας τὰ μάτια στ' ὄνομά του : «Πρὸς τὸν ἐξοχώτατο σὲρ Κλάουντ Μάλλας, Βαρωνέττο».

Ὁ ἀέρας τοῦ δωματίου τὸν ἔπνιγε. Σηκώθηκε κι' ἄνοιξε τὸ παράθυρο. Τί σκάνδαλο ! Συλλογίσθηκε τὰ ἐργοστάσιά του, τὸν πύργο του, τ' ἀπέραντα κτήματά του, τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, τὶς διάφορες προεδρεῖες του, τὴν ἀριστοκρατικὴ οἰκογένειά του, τὴν ἀνωτέρα κοινωνία τοῦ Σίτυ.... Ἡ Γερτρούδη τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει ! Τῆς εἶχε καταστρέψει τὴ ζωή ! Γυναῖκες σὰν τὴ Γερτρούδη, ὑπερήφανες, περιπαθεῖς, ἐπιφυλακτικές, δὲν παίρνουν ποτὲ τέτοιες ἀποφάσεις δίχως σοβαροὺς λόγους.

Μ' ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ πέρασε στὸ σαλόνι κι' ἔπεσε βαρειὰ σ' ἕνα σοφᾶ. Ἡ Γερτρούδη δὲν θὰ ξαναγύριζε πειά. Ἤξερε πόσο πεισματάρα. Θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ... Κι' ὥστόσο, τί ὄμορφα εἶχαν περάσει τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ γάμου τους... Πόσο ἦταν τρ ρή !.... Καὶ τώρα...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσε σιγανὰ βήματα στὸ γραφεῖο του κι' τὴ μισανοιχτὴ πόρτα εἶδε μέσα στὸ ἡμίφως τὴ σιλουέττα τῆς Γερτρούδης. Εἶχε ξαναγυρίσει. Γιατί ἄραγε ; Ἡ Γερτρούδη πλησίασε στὸ γραφεῖο καὶ πῆρε τὸ γράμμα. Δὲν ἤξερε δίχως ἄλλο ὅτι ὁ ἄντρας της σκόταν στὸ σπίτι κι' ὅτι εἶχε διαβάσει τὸ γράμμα της.

Τὰ νεῦρα του δὲν ἀντέχανε πειά. Κι' ἀναστέναξε, δίχως νὰ τὸ λη, σὰν νὰ πονοῦσε...

—Ποιὸς εἶνε ἐκεῖ ; Φώναξε ἡ Γερτρούδη μὲ πνιγμένη φωνή... εἶσαι, Κλάουντ ;

—Ναί... ψιθύρισε μὲ κόπο.

—Γύρισες λοιπὸν τόσο νωρίς ;....

—Δὲν εἶμαι καλά, Γερτρούδη... Παραπονέθηκε ὁ Κλάουντ. Εἶμαι πολὺ κουρασμένος. Γύρισα γιὰ ν' ἀναπαυθῶ λιγάκι. Δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς τίποτα γιὰ νὰ μοῦ περάσῃ ὁ πονοκέφαλος ;

Ἄκουσε τὸ τσαλάκωμα ἑνὸς χαρτιοῦ κι' ἔπειτα στὸ κατώφλι τοῦ σαλονιοῦ παρουσιάστηκε ἡ Γερτρούδη.

—Φτωχέ μου Κλάουντ ! Φώναξε μὲ τὴν κρυστάλλινη φωνή της, κι' ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του.

Ἦταν τόσο ὤμορφη, τόσο δροσερή, ὥστε δὲν ἔδειχνε διόλου τὰ τριάντα χρόνια της.

—Τί θέλεις νὰ σοῦ φέρω ; Τοῦ ξαναεῖπε. Λίγη κολώνια ;

Κύτταξε τὴν ταξειδιωτικὴ τουαλέττα της κι' ἔκανε νόημα μὲ τὸ κεφάλι. Ἡ Γερτρούδη τότε τὸν χάϊδεψε στὸ μέτωπο κι' ὁ σὲρ Κλάουντ [illegible] ὅτι εἶχε περάσει, μέσα σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, μιὰ θανατηφόρα ἀρρώστεια κι' ὅτι τώρα βρισκόταν στὴν ἀνάρρωσι...

* * *

—Λοιπόν, λέτε ὅτι μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι, συλλογίσθηκε καλύτερα καὶ γύρισε πίσω ;

Ρώτησε τὸν σὲρ Κλάουντ ὁ λόρδος Μπάργκραβ, ὁ ἐξάδελφος τῆς Γερτρούδης, τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας, ὕστερ' ἀπὸ τὸ δεῖπνο.

—Ναί, Χάρρυ. Αὐτὸ συνέβη... Ἀπὸ τὴν ταραχή μου εἶχα βάλει πάλι τὸ γράμμα στὴ θέσι του, μπροστὰ στὸ καλαμάρι, κι' ἔτσι ἡ Γερτρούδη δὲν ξέρει ὅτι τὸ διάβασα... Τοῦ ἀπάντησε ὁ σὲρ Κλάουντ.

—Εἶνε μιὰ πρώτης τάξεως ἠθοποιός ! Παρατήρησε ὁ λόρδος Μπάργκραβ, πίνοντας τὸ γουΐσκυ του, στὸ καπνιστήριο.

Ὁ σὲρ Κλάουντ χαμογέλασε τότε μὲ πίκρα.

—Ἔκανα ὅτι ἤμουν ἄρρωστος, Χάρρυ... Ὅτι δὲν ἤμουν καλά...

—Ἔπρεπε νὰ τὴν πάρῃς καὶ νὰ φύγῃς ἀμέσως γιὰ τὴν Ἰταλία... Νὰ κάνετε μιὰ καινούργια ζωὴ γιὰ ἔξη μῆνες.....

—Κι' ἡ δουλειές μου ;

—Ἄ ! Αὐτὲς ἡ καταραμένες δουλειές σου ! Φώναξε ὁ λόρδος Μπάργκραβ. Ἄφησέ τις νὰ πᾶνε στὴν ὀργὴ γιὰ λίγο καιρό ! Ἔχεις τόσους διευθυντάς !

—Δὲν συμφωνῶ μαζύ σου, Χάρρυ... Ἀπάντησε ξερὰ ὁ σὲρ Κλάουντ.

Κι' ἔπειτα, σ' ἄλλο τόνο :

—Δὲν μοῦ λές, Χάρρυ.... Πρέπει νὰ τῆς πῶ...

—Νὰ τῆς πῇς τί ;

—Ὅτι διάβασα τὸ γράμμα. Δὲν μπορῶ ν' ἀνεχθῶ αὐτὸ τὸ ψέμμα. Δὲν εἶνε τίμιο αὐτό...

Ὁ λόρδος Μπάργκραβ ἔγινε κατακόκκινος.

—Κλάουντ ! Φώναξε. Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μὴν εἶσαι τόσο ἀνόητος ! Δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι σώθηκες ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ μιὰ οἰκογενειακὴ καταστροφή ; Τί πειράζει ἂν τῆς εἶπες ψέμματα κι' ἔκανες τὸν ἄρρωστο ; Καλύτερα μάλιστα νὰ μείνῃ αὐτὸ τὸ ψέμμα γιὰ νὰ τὸ συλλογίζεσαι κάθε πρωΐ... Θὰ σὲ βοηθάῃ νὰ μὴ κάνῃς πάλι τὰ μεγάλα σφάλματα τοῦ παρελθόντος...

* * *

Τὴν ἴδια νύχτα, στὸ μικρὸ σαλόνι, ἡ Γερτρούδη ἐξηγοῦσε στὴν λαίδη Μπάργκραβ τὴν περιπέτειά της.

—Ὁ Κλάουντ θὰ γύρισε στὸ σπίτι ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά... Τῆς εἶπε. Μόλις εἶχα φύγει.... Κι' ὅμως ἔπρεπε νἄρθῃ ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες !... Εὐτυχῶς, πῆγε ἀμέσως στὸ σαλόνι. Ἢ δυστυχῶς... Ἐγὼ δὲν εἶχα φτάσει ἀκόμα στὸ σταθμό. Ἤμουν στὴ μέση τοῦ δρόμου, ὅταν θυμήθηκα ὅτι δὲν εἶχα κλείσει τὸ φάκελλο ! Καταλαβαίνεις, Μίννι... Ἤμουν τόσο ταραγμένη ! Δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω τὴ σκέψι ὅτι θὰ τὸ διάβαζε ὁ νέος ἀρχιθαλαμηπόλος μας, ποὺ εἶνε τόσο περίεργος ! Ὅταν γύρισα λοιπὸν κι' ἑτοιμαζόμουν νὰ κολλήσω τὸ φάκελλο, ἄκουσα τὸν Κλάουντ στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ὁ καϋμένος ! Ἦταν στ' ἀλήθεια πολὺ ἄρρωστος. Ἔκρυψα τότε τὸ γράμμα καὶ πῆγα κοντά του. Τί ἄλλο μποροῦσα νὰ κάνω ; Κι' ὅταν μοῦ ἔκανε λόγο ὅτι ἤθελε νὰ ξεκουρασθῇ, συλλογίσθηκα : «Γιατί νὰ μὴ δοκιμάσω νὰ φύγω μαζύ του γιὰ τὴν Ἰταλία ; Μήπως ἀπάνω σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας δὲν ἔγραψα ἐκεῖνο τὸ γράμμα ;»

Ἡ λαίδη Μπάργκραβ τὴν κύτταξε μὲ δακρυσμένα μάτια.

—Τί περιπέτεια, Γερτρούδη, τί περιπέτεια !....

—Καὶ τί τύχη ! Φώναξε ἡ Γερτρούδη. Τί τύχη ! Γιατί ἂν ὁ Κλάουντ εἶχε διαβάσει τὸ γράμμα, δὲν θὰ ξαναγύριζα πειά. Τώρα ὅμως ἔχω τὴν ἐλπίδα μιᾶς καινούργιας ζωῆς, μιᾶς καινούργιας εὐτυχίας !....

—Γερτρούδη ! Φώναξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ὁ σὲρ Κλάουντ μὲ τρυφερότητα.

Ἡ Γερτρούδη φίλησε τὴ λαίδη Μπάργκραβ κι' ἔπειτα μ' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο ἄνοιξε τὴν πόρτα, βγῆκε ἔξω στὴ βεράντα κι' ἀγκάλιασε τὸν ἄντρα της....

ΑΡΝΟΛΔ ΜΠΕΝΝΕΤ

Ἡ Γερτρούδη βγῆκε στὴ βεράντα κι' ἀγκάλιασε τὸν ἄντρα της

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Εἰδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό).

ΣΕ μιὰ καινούργια ταινία, ποὺ γυρίζεται τώρα, θὰ δοῦμε τὸν ἀγαπητό μας Σαρλὼ χωρὶς τὸ κλασικό του πειὰ μαῦρο μουστακάκι. Τὸ ἐθυσίασε στὶς πολιτικές του πεποιθήσεις. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ τὸ ψεύτικο μουστάκι τοῦ κωμικοῦ τύπου, ποὺ ἔχει δημιουργήσει ὁ Τσάρλι Τσάπλιν, γιατί ἔξω ἀπὸ τὴν ταινία εἶνε ἐντελῶς ξυρισμένος. Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ ὀφείλεται στὴν ἑξῆς αἰτία : Ὅπως εἶνε γνωστό, ὁ Τσάρλι Τσάπλιν εἶνε κομμουνιστής, καί, φυσικά, ἀντιφασίστας. Ἐκεῖνον δὲ ποὺ δὲν χωνεύει πιὸ πολὺ εἶνε ὁ Χίτλερ. Μετὰ τὴν ἐπικράτησι ὅμως τοῦ Χίτλερ στὴ Γερμανία, τὸ μικρὸ ψαλλιδισμένο μουστάκι ἔγινε τῆς μόδας κι' ὀνομάστηκε «μουστάκι ἀ λὰ Χίτλερ». Ἀλλὰ τέτοιο εἶνε καὶ τοῦ Σαρλὼ τὸ μουστάκι. Ὁ Τσάρλι Τσάπλιν λοιπὸν δὲν τὸ ἀνέχεται αὐτό. Νὰ ἔχῃ ὁ Σαρλὼ ὁμοιότητα μὲ τὸν Χίτλερ ; Ποτέ. Μὰ πῶς νὰ κάνῃ ; Νὰ χαλάσῃ τὴ μορφὴ τοῦ τύπου ποὺ ἔχει δημιουργήσει κι' ἔχει ἐπιβάλει στὴν ἀγάπη ὅλου τοῦ κόσμου ; Ἐσκέφτηκε πολὺ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ κατέληξε στὴν ἀπόφασι νὰ διαδηλώσῃ τὸν ἀντιχιτλερισμό του μ' ἕνα θεατρικὸ τρούκ. Στὴ νέα του ταινία λοιπὸν ἔβαλε μιὰ σκηνή, ποὺ ὁ Σαρλὼ μπαίνει σ' ἕνα κουρεῖο νὰ ξυρίσῃ τὰ γένεια του. Ἐκεῖ βλέπει κρεμασμένες τὶς εἰκόνες διαφόρων μεγάλων ἀνδρῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ Χίτλερ. Θυμώνει τότε, ἁρπάζει ἕνα ξυράφι καὶ φρὰπ - φρούπ, ξυρίζει τὸ μουστακάκι του καὶ τὸ πετάει στὰ μοῦτρα τοῦ Χίτλερ — τῆς εἰκόνας του, δηλαδή !...

Στὴ χιτλερικὴ Γερμανία βέβαια ἡ ταινία αὐτὴ δὲν θὰ παιχτῇ. Θεὸς φυλάξοι !....

* * *

Τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Αὐγούστου οἱ ἀπομείναντες πιστοὶ στὴ μνήμη τοῦ Ροδόλφου Βαλεντῖνο ἔψαλλαν μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του. Εἶνε ἐννηὰ χρόνια ἀφότου ἐπέθανε ὁ Βαλεντῖνο κι' ἀκόμα ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τὸν κλαῖνε. Αὐτὸ θὰ πῇ γόης !

* * *

Στὸ Χόλλυγουντ ἕνας ἠθοποιός, Βίλφρεντ Λούκας ὀνομαζόμενος, ἐσημείωσε ἕνα πρωτοφανὲς ρεκόρ. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔπαιξε τὸν χιλιοστὸν ρόλον του. Ἔλαβε δηλαδὴ μέρος ὡς ἠθοποιὸς στὸ γύρισμα χιλίων ταινιῶν. Εἶνε ὥστόσο μόλις σαρανταπεντάρης καὶ ἐργάζεται ὡς ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου 21 χρόνια. Εἶνε λοιπὸν σχετικῶς νέος. Πῶς τότε κατώρθωσε νὰ φτάσῃ αὐτὸ τὸ ρεκόρ ;

—Δὲν ὑπῆρξα ποτὲ πρωταγωνιστής, ἀπάντησε στοὺς δημοσιογράφους, ποὺ τὸν ρώτησαν σχετικῶς. Δὲν ἤμουν ποτὲ ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου, οὔτε καὶ θέλησα νὰ γίνω. Ἔκανα πάντα τὴ δουλειά μου εὐσυνείδητα, δουλεύω καλὰ τοὺς ρόλους μου κι' ἔτσι δὲν μοὔλειψε ποτὲ δουλειά. Ἐργάζομαι καὶ τοὺς δώδεκα μῆνες τὸ χρόνο. Ἔχω παίξει μ' ὅλους τοὺς ἀστέρες, ἄντρες καὶ γυναῖκες. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐπέρασαν, ἔσβυσαν, ξεχάστηκαν. Ἐγὼ μένω !...

* * *

Ἕνας στενὸς φίλος τοῦ Τσάρλι Τσάπλιν ἔκανε τὴν ἀποκάλυψι ὅτι ὁ δημιουργὸς τοῦ Σαρλὼ ἄρχισε τὴ σταδιοδρομία του στὸ θέατρο, ἀπὸ παιδάκι ὀκτὼ ἐτῶν. Εἶχε προσληφθῆ, δηλαδή, ὑπηρετάκος σ' ἕνα ἀγγλικὸ θέατρο, μὲ μισθὸ δέκα σελλίνια τὴν ἑβδομάδα, τοῦ ἔδιναν δὲ ἀκόμα τροφή, κατοικία καὶ ροῦχα. Ἔτσι ὅλος ὁ μισθός του ἔμενε καί, σὰν καλὸ παιδί, τὸν ἔστελνε στὴ φτωχὴ μητέρα του. Μπράβο, Τσάπλιν.

* * *

Μιὰ ἀμερικανικὴ κινηματογραφικὴ ἑταιρεία προσέλαβε γιὰ πρωταγωνίστρια τὴ Γαλλίδα δεσποινίδα Ἀντρὲ Ντοριά, ποὺ εἶχεν ἀνακηρυχθῆ ἄλλοτε «Ἡ ὡραιότερη ξανθὴ τοῦ Παρισιοῦ». Ἡ Ντοριὰ ἐγύρισε κι' ἄλλες ἀρκετὲς ταινίες καὶ προβλέπεται πὼς τὸ ἀστέρι της θὰ λάμψῃ γρήγορα στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα.

* * *

Στὸ Χόλλυγουντ γυρίζεται παρλὰν ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου «Γιοῦντεξ». Στὴ Γαλλία πάλιν γυρίζονται διάφορα ἔργα μεγάλων συγγραφέων. Μετὰ τὴν «Κα Μποβαρύ», τοῦ Φλωμπέρ, γυρίζεται τώρα ὁ «Ζοσελέν», τοῦ Λαμαρτίνου.

* * *

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, προκειμένου ν' ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Ἡ βασίλισσα Χριστίνα τῆς Σουηδίας», ἔκαμε μιὰ εὐγενικὴ χειρονομία, ποὺ συνεκίνησε τοὺς κύκλους τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐδιάλεξε γιὰ νὰ παίξῃ τὸν πρῶτο ἀνδρικὸ ρόλο ἕναν ἠθοποιό, τὸν Τζὼν Τζίλμπερτ, ἄλλοτε γνωστὸ στὸ κοινόν. Ὁ Τζὼν Τζίλμπερτ, ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ἠθοποιοὺς τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου, εἶχε βοηθήσει τὴν Γκρέτα στὰ πρῶτα της βήματα, ὅταν πρωτοπῆγε στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ τὴ Σουηδία. Ὕστερα ὁ Τζίλμπερτ, ὅταν ἄρχισεν ὁ ὁμιλῶν κινηματογράφος, ἐπειδὴ δὲν εἶχε δυνατὴ φωνή, παραμερίστηκε.

Τώρα ἡ Γκάρμπο τοῦ παρέχει τὴν εὐκαιρία ν' ἀναδειχθῇ πάλιν, δείχνοντάς του συγχρόνως τὴν εὐγνωμοσύνη της.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ σχετικῶς, ὅτι στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου μαίνονται ἡ ζηλοτυπία, τὰ μίση καὶ ἡ φοβερὴ ἐγωπάθεια, τέτοιες εὐγενικὲς χειρονομίες δὲν εἶνε καὶ πολὺ συνηθισμένες.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο συγχαίρει τὸ Μίκυ - Μάους...
(Γελοιογραφία Παριζιάνικου κινηματογραφικοῦ περιοδικοῦ)

* * *

Ἡ Μαίρη Πίκφορδ, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ τόσου καιροῦ ἀπουσία, ἐπανῆλθε στὸν κινηματογράφο, δὲν ἔχασε καθόλου ἀπὸ τὴ δροσιά της καὶ τὸ μπρίο της. Παίζει τοὺς ἐλαφροὺς κοριτσίστικους ρόλους, σὰν κοπέλλα δεκαοχτὼ χρόνων, «νεανικώτερη» κι' ἀπ' ὅλες τὶς πραγματικὰ νέες βεντέττες.

Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς πὼς εἶνε κάμποσος καιρὸς ποὺ ἔχει περάσει τὰ σαράντα !....

Ἅμα τελειώσει τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Τὰ Μυστικά», ἡ Πίκφορδ θὰ παίξῃ σ' ἕνα θέατρο τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐξ ἀφορμῆς δὲ αὐτοῦ τοῦ συμβολαίου της, ἐκυκλοφόρησεν ἡ διάδοσις πὼς πρόκειται ν' ἀφήσῃ πειὰ τὸν κινηματογράφο καὶ ν' ἀφιερωθῇ στὸ θέατρο.

* * *

Ὁ Κάρλαϋλ Ρόμπινσον, ποὺ ἐπὶ δεκάξη χρόνια διηύθυνε τὸ γραφεῖο προπαγάνδας τοῦ Τσάρλι Τσάπλιν, ἐδημοσίευσε πρὸ ἡμερῶν ἕνα βιβλίο, στὸ ὁποῖο διηγεῖται ἕνα σωρὸ ἀνέκδοτα γιὰ τὸ χαρακτῆρα, τοὺς ἔρωτες, τὴ ζωὴ καὶ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Τσάρλι Τσάπλιν. Τὸ βιβλίο εἶνε γραμμένο μὲ πνεῦμα ὄχι πολὺ εὐνοϊκὸ γιὰ τὸν Σαρλώ. Ὁ συγγραφεὺς θέλει ν' ἀποδείξῃ πὼς ὁ Τσάρλι Τσάπλιν στὴν ἰδιωτική του ζωὴ δὲν εἶνε τόσον εὐγενικὸς καὶ συμπαθητικὸς ὅπως ὁ Σαρλὼ τῆς ὀθόνης.

Ἕνας ἄλλος συγγραφεύς, Γάλλος αὐτός, ὁ Πὼλ Ντεμαζέ, ἔγραψεν ἕνα θεατρικὸ ἔργο μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Τσάρλι Τσάπλιν, ὁ ὁποῖος ζῇ, κινεῖται, σκέπτεται, ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς διασημότητες τοῦ Χόλλυγουντ.

* * *

Ἕνα νέον κινηματογραφικὸν ἀστέρα λανσάρουν οἱ Γάλλοι : Τὸν Κλὼντ Λεμάν. Ὁ Λεμὰν ἔχει διακριθῆ ὡς πρωταγωνιστὴς ὀπερέττας καὶ κατόπιν στὴν «Κομεντὶ Φρανσαίζ». Ὁ γαλλικὸς κινηματογράφος περιμένει πολλὰ ἀπ' αὐτόν.

* * *

Οἱ πολυάριθμοι θαυμασταὶ τῆς Μπριγκίττε Χέλμ, μὲ τὴν κλασικὴ ὠμορφιά της, παραξενεύτηκαν πολύ, ἀκούγοντας τὴν Μπριγκίττε νὰ τραγουδάῃ μὲ ὡραία φωνὴ ἕνα ταγκό, στὴν ταινία «Τὸ Ἄστρο τῆς Βαλέντσιας», καὶ διερωτῶντο μήπως τραγουδοῦσεν ἄλλη στὴ θέσι της, ὅπως γίνεται συνήθως.

Κι' ὅμως ἡ Χέλμ δὲν ἔχει «ντουμπλαρισθῆ». Τραγουδάει ἡ ἴδια, στὴν ταινία αὐτή, κι' ἴσως σὲ προσεχῆ φίλμ οἱ σκηνοθέτες τοῦ Χόλλυγουντ ἐκμεταλλευθοῦν τὴ βαθειὰ παθητικὴ φωνὴ τῆς Μπριγκίττε.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΝΤΕΓΚΑΡΣΕΝ

Μιὰ μοιραία μονομαχία. Ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ ἀξιωματικοῦ Ντεγκαρσέν. Τὸ εἰδύλλιο τῆς κόρης του. Πῶς ἀποκαλύφθηκε ὅτι εἶχε ἀγαπήσει τὸν ἀδελφό της. Ὅπου ὁ Ταλμὰ ἀνακαλύπτει μιὰ μεγάλη ἠθοποιό. Ἡ θριαμβευτικὴ ἐμφάνισις τῆς δεσποινίδος Ντεγκαρσὲν στὴ Γαλλικὴ Κωμωδία. Στὰ χέρια τῶν ληστῶν κτλ.

ΠΡΙΝ ἀρχίσουμε νὰ σᾶς ἐξιστοροῦμε τὶς καταπληκτικὲς περιπέτειες τῆς δεσποινίδος Ντεγκαρσέν, πρέπει νὰ σᾶς πληροφορήσουμε ὅτι ὅλα τὰ περιστατικὰ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε τὰ πήραμε ἀπὸ μιὰ μονογραφία τοῦ διασήμου Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ Ζὼρζ Λενότρ, ἡ ὁποία ἐξεδόθη τελευταῖα στὸ Παρίσι. Θεωρήσαμε ἀπαραίτητο νὰ κάνουμε αὐτὴ τὴν προειδοποίησι, ἐπειδὴ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι πολλοὶ ἀναγνῶστες μας θὰ δυσκολευτοῦν νὰ πιστέψουν ὅτι εἶνε δυνατὸ νὰ συνέβησαν σ' ἕναν ἄνθρωπο τόσες τραγωδίες καὶ τόσες ὀδυνηρὲς περιπέτειες, ὅσες συνέβησαν στὴ δεσποινίδα Ντεγκαρσέν.

……

Μιὰ μέρα, ἐπὶ βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ΄, δύο ἀξιωματικοί, ποὺ ὑπηρετούσανε μαζὺ σὲ μιὰ φρουρά, κοντὰ στὶς Ἄλπεις, μονομάχησαν γιὰ μιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή. Ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας ἦταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀξιωματικούς, ταπεινῆς καταγωγῆς, νὰ σκοτώση τὸν ἄλλον, ἕνα εὐγενῆ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ μονομαχίες ἐτιμωροῦντο αὐστηρὰ καί, ἰδίως, ὅταν εἶχαν θλιβερὰ ἀποτελέσματα. Καὶ ὁ νικητής, καταλαβαίνοντας ὅτι οἱ ἰσχυροὶ συγγενεῖς τοῦ σκοτωμένου θὰ ἔκαναν ὅ,τι μπορούσανε γιὰ νὰ ἐκδικήσουν τὸ νεκρό τους, προτίμησε νὰ χάση τὸ βαθμό του καὶ νὰ σώση τοὐλάχιστον τὴ ζωή του. Μιὰ νύχτα, λοιπόν, πῆρε κρυφὰ τὴν οἰκογένειά του, τὴ γυναῖκα του δηλαδὴ καὶ τὸ κοριτσάκι του, ποὺ θήλαζε ἀκόμα, κ' ἔφυγε γιὰ τὴν Ὁλλανδία.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ΄, ἄρχισε νὰ ἐπικρατῆ στὴ Γαλλία πνεῦμα κάπως δημοκρατικώτερο. Ὁ νέος πρωθυπουργός, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ γνωρίση ἄλλοτε τὸν Ντεγκαρσὲν — ἔτσι λεγόταν ὁ αὐτεξόριστος ἀξιωματικὸς — καὶ νὰ ἐκτιμήση τὴν ἀνδρεία του, τοῦ ἔδωσε χάρι καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ γυρίση στὴ Γαλλία. Γιὰ νὰ τοῦ δείξη μάλιστα πόσο τὸν ἀγαποῦσε, τὸν προβίβασε σὲ συνταγματάρχη καὶ τὸν διώρισε διοικητὴ τοῦ συντάγματος, στὸ ὁποῖο ὑπηρετοῦσε ὁ Ντεγκαρσὲν ὅταν τοῦ συνέβη ἡ γνωστὴ θλιβερὴ περιπέτεια, πρὶν ἀπὸ ἕξη περίπου χρόνια.

Τὴν ὡρισμένη μέρα, ὁ Ντεγκαρσέν, ὑπερήφανος κ' εὐτυχισμένος, πήγαινε ν' ἀναλάβη τὴ διοίκησι τοῦ συντάγματός του. Ὁ πρῶτος ὅμως ἀξιωματικὸς ποὺ συνήντησε μπροστά του ἦταν ὁ....ἀδελφὸς τοῦ ἀξιωματικοῦ ποὺ εἶχε σκοτώσει ἄλλοτε ! Ἀπερίγραπτη ἀγωνία κυρίευσε τότε τὸν συνταγματάρχη. Ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου κ' ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογό του -- νεκρός ! Εἶχε πάθει συγκοπὴ τῆς καρδίας !...

Ὁ πρωθυπουργὸς ποὺ προστάτευε τὸν Ντεγκαρσὲν δὲν ἄφησε ἔτσι τὴ χήρα καὶ τὸ ὀρφανὸ κορίτσι τοῦ συνταγματάρχου. Ὥρισε σύνταξι στὰ ἔρημα αὐτὰ πλάσματα καὶ φρόντισε νὰ εἰσαγάγη τὴ μικρὴ Λουΐζα -- ἔτσι λεγόταν ἡ κόρη τοῦ ἀξιωματικοῦ — σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα οἰκοτροφεῖα τῶν Παρισίων. Ἡ Λουΐζα, λοιπόν, μεγάλωσε σ' ἕνα στοργικὸ περιβάλλον, δείχνοντας μάλιστα ἐξαιρετικὴ κλίσι γιὰ τὸ τραγοῦδι καὶ τὴν ἀπαγγελία.

Μιὰ μέρα ἡ Ντεγκαρσὲν γνωρίστηκε στὸ σπίτι μιᾶς φίλης της μ' ἕνα συμπαθητικὸ νέο, κάποιο Ζὰν - Μαρί, τοῦ ὁποίου ἡ μελαγχολικὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου τῆς ἔκανε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ζωηρὴ ἐντύπωσι. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ὁ Ζὰν-Μαρὶ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ εἶνε εὐτυχισμένος, γιατί δὲν ἤξερε ποιὸν εἶχε πατέρα... Ἡ μητέρα του, πρὶν πεθάνη, τοῦ ἄφησε — μοναδικὴ κληρονομία — ἕνα κλεισμένο φάκελλο, ποὺ περιεῖχε τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσι τοῦ πατέρα του. Μὰ τὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Ζὰν-Μαρὶ θὰ μποροῦσε νὰ τ' ἀνοίξη, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία ἐπιθυμία τῆς μητέρας του, μονάχα τὴ μέρα τοῦ γάμου του. Μὲ ἄλλα λόγια, ἂν ἔμενε ἀνύπαντρος, δὲν θὰ μάθαινε ποτὲ ποιὸν εἶχε πατέρα !...

Σιγὰ - σιγὰ ἕνα τρυφερὸ αἴσθημα ἀνεπτύχθη μεταξὺ τῆς Λουΐζας καὶ τοῦ Ζὰν-Μαρί. Οἱ δυὸ αὐτοὶ νέοι ἔνοιωσαν ἀμοιβαία συμπάθεια, ἐπειδὴ κατάλαβαν ἀμέσως ὅτι ἦσαν καὶ οἱ δυὸ δυστυχισμένοι. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔκαναν τοὺς ἀρραβῶνες των. Πετούσανε καὶ οἱ δυὸ στὰ σύννεφα ἀπ' τὴ χαρά τους. Καὶ ὁ Ζὰν-Μαρὶ εἶχε λόγο νὰ εἶνε περισσότερο χαρούμενος. Τώρα ποὺ θὰ παντρευόταν θὰ εἶχε ἐπὶ τέλους τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίξη τὸ φάκελλο καὶ νὰ ἱκανοποιήση μιὰ περιέργεια, ποὺ τὸν βασάνιζε τόσα χρόνια : νὰ μάθη ἐπὶ τέλους ποιὸν ἀπ' ὅλους τοὺς γνωστοὺς τῆς μητέρας του ἔπρεπε νὰ θεωρῆ πατέρα.

Τὴν παραμονὴ λοιπὸν τοῦ γάμου του, ὁ Ζὰν-Μαρὶ κλειδώθηκε στὸ δωμάτιό του καὶ ἄνοιξε τρέμοντας ἀπὸ ταραχὴ καὶ συγκίνησι, τὸ φάκελλο ποὺ τοῦ ἐνεπιστεύθη ἡ μητέρα του...

Καὶ φαντασθῆτε τὴν ἀπόγνωσι ποὺ κατέλαβε τὸ νέο, ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ πατέρας του δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν.....Ντεγκαρσέν, τὸν πατέρα τῆς Λουΐζας. Μὲ ἄλλα λόγια, ἦταν ἕτοιμος νὰ παντρευτῆ τὴν ἀδελφή του.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴ διαπίστωσι αὐτή, ὁ γάμος ἐματαιώθη.

Μὰ τοῦ στοίχισε τόσο τοῦ Ζὰν-Μαρί, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ ἑνωθῆ μὲ τὴν ἀγαπημένη του, ὥστε πέθανε σὲ λίγο καιρὸ ἀπὸ ἀπελπισία. Καὶ ἡ Λουΐζα ὅμως ἔμεινε κάμποσους μῆνες μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Τέλος ἀνέλαβε. Ὡστόσο, ἂν ἤξερε πόσα πικρὰ ποτήρια θὰ ἔπινε στὸ μέλλον, θὰ μετανοοῦσε ἐπειδὴ δὲν αὐτοκτόνησε, ὅπως σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ κάνη, ἀκολουθῶντας τὸν ἀγαπημένο της μνηστῆρα — καὶ ἀδελφό της, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζη ! — στὸν ἄλλο κόσμο....

* * *

Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἡ Λουΐζα περπατοῦσε μόνη στὶς δενδροστοιχίες τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου, ἀπαγγέλοντας μὲ παθητικὴ φωνὴ μιὰ εἰδυλλιακὴ ἐλεγεία, γιὰ ν' ἀποκοιμίση τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς της, ἕνας ἄγνωστος τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε :

—Δεσποινίς, σᾶς συγχαίρω γιὰ τὶς ἀποχρώσεις τῆς φωνῆς σας. Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν ἄκουσα πιὸ ἐκφραστικὴ φωνή !

Ἡ Λουΐζα φοβήθηκε στὴν ἀρχὴ κι' ἔκανε νὰ φύγη. Μὰ ὁ ἄγνωστος τῆς εἶπε τ' ὄνομά του, στάθηκε ἀκίνητος καὶ τὴν κύτταζε μὲ θαυμασμὸ καὶ σεβασμό. Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἦταν ὁ διάσημος ἠθοποιὸς Ταλμά, ἡ δόξα τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, τὸ εἴδωλο τοῦ παρισινοῦ κοινοῦ.

Ὁ Ταλμὰ δὲν περιωρίστηκε μονάχα στὰ κομπλιμέντα. Ἡ σεμνότης καὶ ἡ εὐαισθησία τῆς νέας τὸν συγκινήσανε περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ ταλέντο της. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ βοηθήση τὴ Λουΐζα ν' ἀναδειχθῆ. Τῆς ἔδωσεν ὁ ἴδιος μερικὰ μαθήματα ἀπαγγελίας καὶ μιμικῆς καὶ κατώρθωσε νὰ πείση τὴ διεύθυνσι τῆς «Κομεντὶ Φρανσαὶζ», ὅτι ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήση αὐτὴ τὴν καλλιτέχνιδα, ἀδιάφορο ἂν δὲν εἶχε κάνει εἰδικὲς σπουδὲς καὶ ἂν δὲν ἔπαιξε ἄλλοτε σὲ θέατρο. Ὑπῆρχε ὅμως καλύτερο δίπλωμα ἀπὸ μιὰ σύστασι τοῦ Ταλμά ;

Στὶς 24 Μαΐου 1788 ἡ Λουΐζα ἐμφανιζότανε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν «Κομεντὶ Φρανσαὶζ», παίζοντας τὸν πρῶτο γυναικεῖο ρόλο στὴν τραγωδία «Βαγιαζὴτ» τοῦ Ρακίνα. Ἡ Λουΐζα δὲν ἦταν ὡραία. Μπορεῖ μάλιστα νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἦταν ἄσχημη. Δὲν εἶχε ὡραῖο σῶμα καὶ ἦταν ἀδέξια στὶς κινήσεις της. Μὰ εἶχε τὴν πιὸ γοητευτικὴ φωνὴ τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἄνοιξε τὸ στόμα της, κατέκτησε καὶ τὴν πλατεῖα, καὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ τὸ ὑπερῷο. Μέσα σὲ εἴκοσι τέσσερες ὧρες ἔγινε διάσημη.... Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο, σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν, ἦταν ἑταῖρος τῆς «Κομεντὶ Φρανσαίζ» ! Τί περισσότερο μποροῦσε νὰ ἐπιθυμήση γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχισμένη ;....

Μὰ ἡ κακή της μοῖρα ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυνηγᾶ....

Ἡ Λουΐζα ἐρωτεύθηκε τρελλὰ κάποιον Ἀλφρέδο Ἀλλάρ, ἕνα νόστιμο καὶ χαριτολόγο νέο, ποὺ τὸν γνώρισε στὸ σαλόνι τοῦ Ταλμά. Ὁ Ἀλφρέδος, θαμπωμένος ἀπὸ τὴ δόξα τῆς νεαρᾶς καλλιτέχνιδος, νόμισε καὶ αὐτὸς πὼς τὴν ἀγαπᾶ. Ἐνῶ ὅμως ἡ Λουΐζα πετοῦσε στὸν ἕβδομο οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας, βεβαία ὅτι ὁ ἀγαπημένος της δὲν θὰ σήκωνε ποτὲ τὰ μάτια του νὰ κυττάξη ἄλλη γυναῖκα, ὁ νόστιμος καὶ χαριτολόγος Ἀλφρέδος δὲν ἀφῆκε καμμιὰ εὐκαιρία νὰ γνωρίση καινούργιες περιπέτειες. Ἕνα βράδυ ἡ Λουΐζα, μπαίνοντας στὸ καμαρίνι μιᾶς συναδέλφου της νὰ τῆς ζητήση κάτι, εἶδε τὴν θεατρίνα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀλφρέδου. Ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀγανάκτησι τὴν τύφλωσαν. Ἡ ἀπελπισία τῆς θόλωσε τὸ μυαλό. Ἅρπαξε ἕνα μαχαῖρι ποὺ βρέθηκε κατὰ σύμπτωσι μπροστά της καὶ τὸ κάρφωσε στὴν καρδιά της....

Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια χαροπάλευε. Τέλος, ἔγινε καλὰ καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Στὰ 1895 ξαναπαρουσιάστηκε στὸ θέατρο. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγες παραστάσεις ἀναγκάστηκε ν' ἀποχωρήση, ἐπειδὴ ἡ δυνάμεις της εἶχαν ἐξαντληθῆ. Καὶ ἀποτραβήχτηκε στὸ Σώ. Ἐκεῖ, μέσα στὴν εἰδυλλιακὴ φύσι, βρῆκε καὶ πάλι τὴν εὐθυμία της καὶ τὴν ὑγεία της. Ξυπνοῦσε πολὺ πρωΐ, ἔκοβε φροῦτα ἀπὸ τὸν κῆπο τῆς βίλλας της καὶ περνοῦσε ὅλη τὴ μέρα τρέχοντας στοὺς κάμπους. Καὶ κάθε βράδυ, πήγαινε μὲ τὰ πόδια σ' ἕνα γειτονικὸ χωριό, ν' ἀγοράση γάλα ἀπὸ μιὰ γνωστή της κυροῦλα.

Τὸ βράδυ τῆς 28 Νοεμβρίου 1796, ἡ Λουΐζα, μόλις μπῆκε στὸ σπίτι τῆς κυρούλας, εἶδε μερικοὺς ἀγριανθρώπους νὰ ὁρμοῦν ἐπάνω της, νὰ τὴ φιμώνουν, νὰ τὴν δένουν χειροπόδαρα καὶ νὰ τὴν πετοῦν στὸ ὑπόγειο μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους κατοίκους τῆς ἐπαύλεως. Ὕστερα οἱ λησταὶ ἔψαξαν πάντοῦ νὰ βροῦν χρήματα ἢ πολύτιμα ἀντικείμενα. Τ' ἀρνητικὰ ὅμως ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν τους τοὺς ἔκαναν ἔξω φρενῶν. Καὶ ἀπεφάσισαν νὰ σκοτώσουν τοὺς αἰχμαλώτους των, γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθοῦν ἐπειδὴ δὲν εἶχαν λεπτά !

Κατέβηκαν, λοιπόν, στὸ ὑπόγειο, τοποθέτησαν τοὺς αἰχμαλώτους στὸν τοῖχο, τράβηξαν τὶς πιστόλες τους καὶ ἦσαν ἕτοιμοι ν' ἀρχίσουν τὸ μακελειό, ὅταν, ξαφνικά, ἡ Λουΐζα, ἡ ὁποία κατώρθωσε στὸ μεταξὺ νὰ βγάλη τὸ φίμωτρο ἀπὸ τὸ στόμα της, ἄρχισε νὰ παρακαλῆ τοὺς κακούργους νὰ φανοῦν πονετικοί. Ἡ φωνὴ τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος — ἡ φωνὴ αὐτὴ ποὺ εἶχε συγκινήσει τόσο τὴν καρδιὰ τοῦ Ταλμὰ — μαλάκωσε καὶ αὐτὴ τὴν πέτρινη καρδιὰ τῶν κακούργων !... Οἱ λησταὶ κατέβασαν τὰ πιστόλια τους κ' ἔφυγαν, χωρὶς νὰ πειράξουν κανένα ἀπ' τοὺς αἰχμαλώτους των !

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ μερικοὶ διαβάτες ἀπελευθέρωσαν τοὺς κατοίκους τῆς ἐπαύλεως. Δὲν ἄργησαν ὅμως νὰ καταλάβουν ὅτι ἔπρεπε νὰ ξαναδέσουν τὴ Λουΐζα. Ἡ καλλιτέχνις εἶχε τρελλαθῆ ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴν ἀγωνία της ! Τὴν μετέφεραν σ' ἕνα ἄσυλο, ὅπου καὶ πέθανε ὕστερ' ἀπὸ ἕνα ἔτος.

Ἡ Λουΐζα Ντεγκαρσὲν ἔζησε μονάχα 28 χρόνια. Ὑπάρχει ὅμως ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ γνώρισε τόσες τραγικὲς περιπέτειες μέσα σὲ τόσο λίγο χρονικὸ διάστημα ;

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ FELIX SALTEN

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΑΝΝΑ, 40 χρόνων. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, 20 χρόνων, γυιὸς τῆς Ἄννας. ΖΩΡΖ, 35 χρόνων, θεῖος τοῦ Φραγκίσκου.

(Σ' ἕνα μικρὸ κομψὸ σαλόνι. Ἡ Ἄννα κάθεται μόνη καὶ διαβάζει. Ἄξαφνα μπαίνει μέσα ὁ Ζώρζ).

ΑΝΝΑ (ἔντρομη).—Θεέ μου !... Ὁ Ζὼρζ !....

(Τὸ βιβλίο πέφτει ἀπὸ τὰ χέρια της).

ΖΩΡΖ.—Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ὁ Ζώρζ. Ἦρθα... Ἦρθα, ὅπως σοῦ τὸ εἶχα ὑποσχεθεῖ... Ἢ μᾶλλον, ὄχι, δὲν τὸ εἶχα ὑποσχεθεῖ σ' ἐσένα, ἀλλὰ στὸν ἀδελφό μου, τὸ φτωχό μου ἀδελφό, τὸν ὁποῖο σκότωσες !...

ΑΝΝΑ (τρέμοντας).—Ἐγώ ;... Ἐγώ ;....

ΖΩΡΖ.—Ἐσύ, ναί. Βέβαια δὲν τὸν σκότωσες μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια. Ἀλλὰ τὸν σκότωσες μὲ τὴν ἀπιστία σου, μὲ τὴν προδοσία σου. Δὲν εἶνε λοιπὸν τὸ ἴδιο σὰν νὰ τὸν δολοφόνησες μὲ τὰ ἴδια σου χέρια ;

ΑΝΝΑ (ὅλο καὶ πιὸ ταραγμένη).—Θεέ μου ! Σῶπα, σὲ ἱκετεύω....

ΖΩΡΖ.—Θυμᾶσαι, θυμᾶσαι τὸν ὅρκο ποὺ ἔκανα τότε ; Τὸν θυμᾶσαι ;

(Ἡ Ἄννα ξεσπάει σὲ κλάματα).

ΖΩΡΖ.—Εἶχα ὁρκιστεῖ νὰ σὲ τιμωρήσω. Καὶ σοῦ εἶπα ὅτι ἡ τιμωρία σου θὰ σοῦ ἐρχόταν μέσον τοῦ γυιοῦ σου. Τὸ παιδί σου θὰ ἐκδικιόταν τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του. Ὅπως ἡ Κλυταιμνήστρα, θὰ ἐκρίνεσο καὶ σὺ ἀπὸ τὸ γυιό σου. Θὰ γινόταν ἄξαφνα γιὰ σένα ὁ γυιός σου ἕνας φοβερὸς Ὀρέστης. Αὐτὰ σοῦ εἶχα πῆ τότε... Θυμᾶσαι ;....

ΑΝΝΑ (μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς).—Θυμᾶμαι....

ΖΩΡΖ.—Ἔφτασε λοιπὸν ἡ στιγμὴ τῆς ἐκδικήσεως. Ἐπὶ δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια τὴν περίμενα αὐτὴ τὴ στιγμή. Περίμενα νὰ ἐνηλικιωθῆ ὁ γυιός σου, γιὰ νὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ τὰ καταλάβη ὅλα, καὶ νὰ σοῦ φερθῆ ὅπως σοῦ ἀξίζει.

ΑΝΝΑ.—Ζώρζ !... Εἶνε φοβερό !....

ΖΩΡΖ.—Ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα δὲν ἄκουσες νὰ μιλοῦν γιὰ μένα. Καὶ ἴσως θὰ νόμισες ὅτι, ἐπειδὴ ζοῦσα πολὺ μακρυά, τὰ εἶχα ξεχάσει ὅλα, καὶ σένα καὶ τὸν δυστυχισμένο μου ἀδελφό, καὶ τὸν ὅρκο μου, καὶ τὸ γυιό σου. Μὰ ὄχι. Δὲν ξέχασα τίποτα. Ὅλα εἶνε ζωντανὰ μέσα στὴ μνήμη μου, σὰν νὰ ἦταν χτές. Ἴσως ἔλπιζες στὸ θάνατό μου. Μὰ δὲν πέθανα, καθὼς βλέπεις... Δὲν μπορῶ νὰ πεθάνω πρὶν πραγματοποιήσω τὴν ἐκδίκησί μου. Καὶ νὰ ποὺ ἦρθα, ἐπὶ τέλους ! Καὶ τώρα... τώρα θὰ πάω νὰ βρῶ τὸν γυιό σου, τὸν Φραγκῖσκο. Ξέρω ποῦ ἐργάζεται...

ΑΝΝΑ.—Ὄχι, ὄχι, Ζώρζ... Σὲ ἱκετεύω..... Δὲν θὰ τὸ κάνης αὐτό.

ΖΩΡΖ.—Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ πῆρα ἐγώ...

ΖΩΡΖ.—Θὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα. Θὰ τοῦ πῶ πῶς πέθανε ὁ πατέρας του. Θὰ τοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Ἐσὺ τοῦ ἔχεις πῆ ὅτι σκοτώθηκε σὲ κάποιο κυνηγετικὸ δυστύχημα. Μὰ ἐγὼ θὰ τοῦ πῶ τώρα ὅλη τὴν ἀλήθεια... Θὰ τοῦ πῶ πόσο ὁ ἄνδρας σου, ὁ δύστυχος πατέρας του, σ' ἀγαποῦσε καὶ πῶς μιὰ μέρα τὸν πρόδωσες μὲ τὸν κόμητα Λεμπρέν, τὸ φίλο σου... Ἐσύ... ἐσύ, ἡ νεαρά του γυναῖκα, ποὺ τὴν ἐλάτρευε, ἐσὺ ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του... Καὶ ὕστερα, ὁ ταλαίπωρος ἀδελφός μου, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, πῆγε στὸ δάσος καὶ σκοτώθηκε. Θὰ τὰ πῶ ὅλα αὐτὰ στὸ γυιό σου. Θὰ τοῦ πῶ πῶς βρῆκα τὸν πατέρα του, τὴν ἴδια μέρα τῆς αὐτοκτονίας του, στὸ δάσος, μὲ τὸν κρόταφο τρυπημένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα, μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο, χωρὶς ζωή. Καὶ θὰ διαβάσω ἀκόμα στὸν Φραγκῖσκο τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖο ὁ πατέρας του ἄφησε γιὰ σένα. Τὸ γράμμα αὐτὸ εἶνε ἡ μεγαλείτερη ἀπόδειξις γιὰ ὅλα.

ΑΝΝΑ.—Ζώρζ !... Ζώρζ !... Ἔλεος !...

ΖΩΡΖ—Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ πῆρα ἐγώ, τὸ ξέρεις. Καὶ τὸ φύλαξα. Καὶ τὸ ἔχω τώρα μαζύ μου. Δὲν σοῦ τὸ ἔδωσα τότε, γιατί θὰ τὸ ἐξαφάνιζες. Ἀλλὰ ὁ γυιός σου θὰ τὸ διαβάση, κι' ἔτσι θὰ εἶνε σὰν ν' ἀκούη τὴν ἴδια τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα του. Καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ θὰ σὲ καταδικάση καὶ θὰ σὲ διώξη, γιὰ πάντα, μέσα ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ σου. Γιὰ πάντα !...

ΑΝΝΑ.—Δὲν θὰ τὸ κάνης αὐτό, Ζώρζ... Σὲ ἱκετεύω... Ἔχω ἀρκετὰ ὑποφέρει... Ἔχω ἀρκετὰ μετανοιώσει... Ἔλεος !...

ΖΩΡΖ (ἐξακολουθῶντας νὰ μὴν ἀκούῃ τὶς ἱκεσίες τῆς Ἄννας). — Ἔκανα τότε ὑπομονή. Σώπασα, ἄφησα τὸν κόσμο νὰ πιστέψη ὅτι ὁ ἀδελφός μου σκοτώθηκε τυχαῖα, στὸ κυνῆγι. Σώπασα πρὸ πάντων χάριν τοῦ παιδιοῦ. Αὐτὸ τὸ καϋμένο δὲν εἶχε παρὰ ἐσένα, κι' ἔπρεπε νὰ μὴ μάθη ὁ κόσμος τί τέρας ἦταν ἡ μητέρα του. Ἔπρεπε νὰ μὴ χάσης τὴν θέσι σου στὴν κοινωνία. Σώπασα τότε. Ἀλλὰ τώρα θὰ μιλήσω. Τότε ἄλλωστε τὸ παιδί σου ἦταν μικρὸ καὶ δὲν θὰ καταλάβαινε. Τώρα ὅμως εἶνε καιρὸς νὰ τὰ μάθη ὅλα... ὅλα...

ΑΝΝΑ.—Μὴν τὸ κάνης αὐτό, Ζώρζ. Σὲ ἱκετεύω. Μὴν τὸ κάνης... Θὰ γίνουμε πολὺ δυστυχισμένοι, ὁ Φραγκῖσκος κι' ἐγώ.

(Ἄξαφνα μπαίνει ὁ Φραγκῖσκος).

ΖΩΡΖ.—Ὁ Φραγκῖσκος !... Σὲ ἀνεγνώρισα ἀμέσως, παιδί μου. Μοιάζεις τόσο μὲ τὸν πατέρα σου ! Εἶμαι ὁ ἀδελφός του, εἶμαι ὁ θεῖος σου Ζώρζ !...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Εἶμαι πολὺ συγκινημένος, γιατί βλέπω τὸν ἀδελφὸ τοῦ πατέρα μου.

(Πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζώρζ).

ΖΩΡΖ (φιλῶντας τον).—Ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Γιὰ νὰ ἰδῆτε ἐμένα καὶ τὴν μητερούλα μου ; Δὲν εἶνε ἔτσι ; Καὶ γιὰ νὰ μείνετε μαζύ μας, ἴσως. Τί εὐτυχία !... Ἔτσι δὲν θὰ εἴμαστε πειὰ μόνοι μας, ἡ μητερούλα μου κι' ἐγώ...

ΖΩΡΖ.—Δὲν ξέρω ἂν θὰ μείνω....

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Μὰ γιατί νὰ μὴ μείνετε ; Θὰ σᾶς ἀγαποῦμε πολύ. Δὲν εἶμαι κακὸ παιδὶ ἐγώ, ξέρετε. Καὶ ἡ μητέρα μου εἶνε τόσο καλή ! Εἶνε μιὰ ἁγία γυναῖκα. Καὶ ὁ πατέρας μου φαίνεται ὅτι τὴν ἐλάτρευε. Ἡ καϋμένη !.... Δὲν παντρεύτηκε, μολονότι χήρεψε τόσο νέα, γιὰ ν' ἀφοσιωθῆ τελείως σ' ἐμένα. Κυττάξτε την.... Κλαίει... Συγκινήθηκε ποὺ σᾶς εἶδε.....

(Ὁ Ζὼρζ σωπαίνει. Ἡ Ἄννα κατάχλωμη παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία τὶς κινήσεις του).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (κυττάζοντας προσεκτικὰ τὸν Ζώρζ).—Λέτε ὅτι μοιάζω τοῦ πατέρα μου ; Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι τοῦ μοιάζετε κι' ἐσεῖς. Ἤμουν πολὺ μικρὸς ὅταν ὁ πατέρας μου σκοτώθηκε στὸ κυνῆγι, κι' ὅμως τὸν θυμόμουνα ἀμυδρά. Μαμᾶ... Πέστε καὶ σεῖς στὸ θεῖο Ζὼρζ νὰ μείνη.

ΑΝΝΑ (μὲ φωνὴ κομμένη).—Μεῖνε, Ζώρζ...

ΖΩΡΖ (ἀπὸ μέσα του).—Τί φρικτό, Θεέ μου !... Γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὴν ἔνοχη μητέρα, θὰ κάνω δυστυχισμένο τὸ ἀθῶο αὐτὸ παιδί. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ τὸ θέλη αὐτὸ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ὄχι, ὄχι...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Λοιπόν, τί μουρμουρίζετε, θεῖέ μου ; Θὰ μείνετε ;

ΖΩΡΖ.—Δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ μείνω τώρα γιὰ πολὺν καιρό. Ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς ἰδῶ καὶ νὰ φύγω πάλι. Ἀλλ' ἀργότερα, μπορῶ νὰ ξανάρθω. Καὶ τότε, ἴσως μείνω γιὰ πάντα.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Ὡραῖα !... Καὶ τώρα, ἐπιτρέψατέ μου νὰ πάω νὰ σᾶς φέρω μιὰ φωτογραφία τοῦ πατέρα μου.

(Ὁ Φραγκῖσκος φεύγει. Ἡ Ἄννα κυττάζει ἄφωνη, μὲ βλέμματα ἱκεσίας, τὸν Ζώρζ, ὁ ὁποῖος τὴν βλέπει σκεφτικός).

ΑΝΝΑ (τρέμοντας ὅλη).—Θὰ τὸ δώσης τὸ γράμμα, Ζώρζ ;

ΖΩΡΖ (βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κιτρινισμένο γράμμα καὶ τὸ δίνει στὴν Ἄννα).—Νάτο ! Πάρτε το καὶ κάνετέ το ὅ,τι θέλετε.

ΑΝΝΑ (κρύβοντας γρήγορα - γρήγορα τὸ γράμμα στὸ στῆθος της). —Εὐχαριστῶ, Ζώρζ ! Μ' ἔσωσες !...

ΖΩΡΖ.—Σώζω τὸν Φραγκῖσκο.

ΑΝΝΑ.—Σ' εὐχαριστῶ ἀκόμα περισσότερο γι' αὐτό.

(Μπαίνει ὁ Φραγκῖσκος μὲ μιὰ φωτογραφία στὸ χέρι).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Θεῖε Ζώρζ. Κυττάξτε αὐτὴ τὴ φωτογραφία τοῦ πατέρα μου. Τὴν εἶχε βγάλει λίγον καιρὸ πρὶν σκοτωθεῖ στὸ κυνῆγι.

ΖΩΡΖ (κυττάζοντας τὴ φωτογραφία).—Στὸ κυνῆγι... Ναί...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Τί νὰ σᾶς πῶ... Ἐγὼ ποτέ μου δὲν θὰ πάω νὰ κυνηγήσω. Φοβᾶμαι μὴ σκοτωθῶ κι' ἐγὼ ἄδικα, ὅπως ὁ πατέρας μου...

ΖΩΡΖ (τραβῶντας τον στὴν ἀγκαλιά του καὶ φιλῶντας τον στοργικά).—Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάη, παιδί μου ! Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάη ἀπὸ τέτοιες φρικτὲς συμφορές, ἀπὸ τέτοια τρομερὰ δυστυχήματα !

ΑΝΝΑ.—Ναί, ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάη, ἀγαπημένο μου παιδί !....

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΚΑΙ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΔΕΡΕΒΣΚΗ

Τί ἀποκαλύπτει ἡ χήρα τοῦ μεγάλου πιανίστα Πάχμαν. Πῶς πρωτοπαρουσιάστηκε ὁ Παδερέβσκη στὸν Πάχμαν. Τ' ἀποφθεγματικὰ λόγια τοῦ καλλιτέχνου. Ὁ διάλογος τοῦ Παδερέβσκη μὲ τὸν ἑαυτό του. Τί ἔλεγε ὁ Κλεμανσὼ γι' αὐτόν. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας κι' ὁ Παδερέβσκη κτλ.

ΤΟΝ Ἰανουάριο τοῦ 1933 πέθανε στὸ Παρίσι, φορτωμένος δόξες καὶ πλούτη, ὁ διάσημος Πολωνὸς πιανίστας Πάχμαν, ὁ καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος, ἔπειτα ἀπὸ τὸν συμπατριώτη του Παδερέβσκη, ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους βιρτουόζους τοῦ πιάνου σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἡ χήρα του, ἡ Μαργαρίτα ντὲ Πάχμαν - Λαμπορί, ποὺ παρακολούθησε τὸν ἔνδοξο σύζυγό της σ' ὅλα τὰ ταξείδια του, δημοσιεύει τώρα τὶς ἀναμνήσεις της ἀπὸ τὰ ταξείδια αὐτὰ καὶ ἀπὸ τὰ σημαίνοντα πρόσωπα ποὺ γνώρισε μαζὺ μὲ τὸν ἄντρα της. Ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσες εἶνε ἡ ἐντυπώσεις ποὺ τῆς ἄφησε ὁ περίφημος πιανίστας Παδερέβσκη, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ ὁ πρῶτος πρόεδρος τῆς Πολωνικῆς Δημοκρατίας καὶ ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὄχι μόνο μεγάλος καλλιτέχνης, ἀλλὰ καὶ μεγάλος....ἰδιότροπος.

Ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις τῆς κυρίας Πάχμαν παραλαμβάνουμε τὰ παρακάτω ἐντελῶς ἄγνωστα ἀνέκδοτα, σχετικὰ μὲ τὸν παράξενο χαρακτῆρα τοῦ Παδερέβσκη.

* * *

Μιὰ μέρα — πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε — ὁ Πάχμαν δέχτηκε στὴν Κρακοβία τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς νέου ψηλοῦ, ὠχροῦ, μὲ κόκκινα ἀνακατωμένα μαλλιὰ καὶ μ' ἕνα ρόλο χαρτιὰ ὑπὸ μάλης. Ὁ νέος αὐτὸς εἶπε πὼς ὀνομάζεται Παδερέβσκη καὶ πὼς ἤθελε νὰ ὑποβάλη στὴν κρίσι τοῦ Πάχμαν μιὰ μουσική του σύνθεσι.

Ὁ πιανίστας ἄκουσε μὲ μεγάλη ὑπομονὴ τὸ νεαρὸ μουσικοσυνθέτη νὰ παίζη τὸ κομμάτι στὸ πιάνο. Ὅταν ὁ Παδερέβσκη τελείωσε, παραξενεύτηκε βλέποντας τὸν Πάχμαν νὰ κάθεται σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος στὴν πολυθρόνα του, χωρὶς νὰ βγάζη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

—Τί ἐντύπωσι σᾶς ἔκανε ἡ σύνθεσί μου ; Ρώτησε, πειραγμένος, τὸν Πάχμαν.

—Ἄ ! σύνθεσι ἦταν αὐτή ; Ρώτησε ἀπαθέστατα ὁ μεγάλος πιανίστας. Ἐγὼ νόμιζα πὼς χτυπούσατε τόση ὥρα τὰ κόκκαλα γιὰ νὰ δῆτε ἂν εἶνε τὸ πιάνο κουρντισμένο.....

Ὁ Παδερέβσκη δὲν συγχώρεσε ποτὲ τὸν Πάχμαν γι' αὐτὰ τὰ προσβλητικά του λόγια ! Ὡστόσο, ἀνεγνώριζε καὶ μόνος του, πὼς ἡ αὐστηρὴ κριτικὴ τοῦ πιανίστα τοῦ εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωσι καὶ ὅτι τοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία ν' ἀναμετρήση καλύτερα τὶς δυνάμεις του καὶ ν' ἀντιληφθῆ καὶ μόνος του ὅτι δὲν ἦταν πλασμένος γιὰ μουσικοσυνθέτης. Κι' ἀπὸ τότε δὲν συνέθεσε, πράγματι, κανένα δικό του κομμάτι. Ἀποφάσισε ὅμως νὰ γίνη κι' αὐτὸς διάσημος πιανίστας, ὄχι γιὰ κανένα ἄλλο λόγο, μὰ γιὰ νὰ....σκεπάση τὴ δόξα τοῦ Πάχμαν ! Καὶ αὐτὸ τὸ κατώρθωσε !

Ὁ Παδερέβσκη

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ Παδερέβσκη ἦταν καὶ εἶνε ἡ ἀνεξαρτησία τῆς γνώμης του. Ποτὲ στὴ ζωή του δὲν δίστασε νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια καὶ στοὺς πιὸ ἀγαπητούς του φίλους, ὅσο πικρὴ κι' ἂν ἦταν αὐτή, ἀδιαφορῶντας ἂν θὰ τοὺς δυσαρεστήση καὶ ἂν θὰ τοὺς κάνη ἐχθρούς του. Ἐξ ἀντιθέτου, πειραζότανε κάθε φορὰ ποὺ διάβαζε μιὰ κριτικὴ γιὰ τὸ παίξιμό του. (Καὶ ἡ κριτικὲς ποὺ γραφόντουσαν γι' αὐτὸν ἦσαν συνήθως ὕμνοι πρὸς τὴ δεξιοτεχνία του).

—Ξέρω καλὰ τί ἀξίζω, ἔλεγε τότε θυμωμένος, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἐπαίνων ! Τὰ ἐγκώμια μποροῦν νὰ συγκινήσουν ἄλλους καλλιτέχνες, ποὺ δὲν ἔχουν τὴ δική μου ἀξία !

Καί, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ὁ Παδερέβσκη ἀνέφερε τὰ ὀνόματα πέντε - ἔξη καλλιτεχνῶν, ποὺ ἐθεωροῦντο καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸν κόσμο μεγάλοι καλλιτέχνες.

Ἀμίμητος ἦταν ὁ Πολωνὸς πιανίστας ὅταν ἔδινε κανένα ρεσιτάλ. Ἐνῶ ἔπαιζε στὸ πιάνο κανένα δύσκολο κομμάτι, συνήθιζε νὰ μιλᾶ μόνος του, βρίζοντας ἢ καλοπιάνοντας τὸν ἑαυτό του, καὶ ἀδιαφορῶντας τελείως γιὰ τὸ κοινὸν ποὺ τὸν ἄκουγε κατάπληκτο. Ὅταν, λόγου χάρι, ὁ Παδερέβσκη δὲν ἔμενε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸ παίξιμό του, φώναζε δυνατά :

—Χάλια ! χάλια ! Αὐτὴ εἶνε πραγματικὴ....θανατικὴ ἐκτέλεσις τῆς συμφωνίας ! Πρόσεχε, Παδερέβσκη !

Ἂν ὅμως ὁ καλλιτέχνης ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσί του, ἀπηύθυνε....τὰ συγχαρητήριά του στὸν ἑαυτό του :

—Μπράβο, Παδερέβσκη ! Εἶμαι ἐνθουσιασμένος σήμερα μαζύ σου ! Ἕνας καλλιτέχνης μονάχα σ' ὅλο τὸν κόσμο μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μαζύ σου ! Καὶ ὁ πιανίστας αὐτὸς εἶνε ὁ....Παδερέβσκη !

Καὶ ὁ βιρτουόζος, ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζη στὸ πιάνο, γελῶντας καὶ μιλῶντας μόνος του, χωρὶς νὰ πολυσκοτίζεται γιὰ τὸ ἀκροατήριό του, μεταξὺ τοῦ ὁποίου ἦσαν συχνότατα καὶ ἐστεμμένα

Ὅταν ὁ πολωνικὸς λαὸς τὸν ἐξέλεξε «διὰ βοῆς» πρόεδρο τῆς νε Δημοκρατίας του, ὁ Παδερέβσκη δέχτηκε τὴν τιμητικὴ αὐτὴ ἐντολὴ τὴν παρακάτω ἐρώτησι :

—Δὲν βρέθηκε κανένας ἄλλος χειρότερος πολιτικὸς γιὰ νὰ τὸν διορίσετε σ' αὐτὴ τὴ θέσι ;

Τῆς ἰδίας γνώμης ἦταν κι' ὁ ἀείμνηστος Κλεμανσώ, ποὺ τὸν ἐπωνόμασαν Τίγρη γιὰ τὸ δηκτικό του πνεῦμα. Κάποτε, σὲ μιὰ διάσκεψι, ὅταν τοῦ συνέστησαν τὸν πιανίστα, ὁ Γάλλος πολιτικὸς τὸν ρώτησε σοβαρώτατα :

—Ἐσεῖς εἶστε ὁ διάσημος πιανίστας ;

—Μάλιστα ! ἀποκρίθηκε ὁ καλλιτέχνης.

—Καὶ τώρα εἶστε πρόεδρος τῆς Πολωνικῆς Δημοκρατίας ;

—Μάλιστα.

Ὁ Τίγρις ἔμεινε λίγο σκεφτικὸς κι' ὕστερα κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του, ψιθυρίζοντας :

—Τί κατάπτωσι !....

* * *

Ἡ παραξενιὲς καὶ ἡ ἰδιοτροπίες τοῦ Παδερέβσκη ἦσαν τόσο πολλὲς καὶ τόσο ἐξωφρενικές, ὥστε καὶ οἱ καλύτεροι ἀκόμα φίλοι του ἐξέφραζαν συχνὰ τὴν ἀπορία, μήπως ὁ καλλιτέχνης ἔκανε ἐπίτηδες τὸ μισότρελλο, χάριν....διαφημίσεως, γιὰ νὰ δημιουργῆται θόρυβος γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά του. Φαίνεται ὅμως ὅτι στὸν Παδερέβσκη ἡ μονομανίες εἶνε ἡ ἐκδήλωσι μιᾶς πλουσίας κι' ἀνήσυχης προσωπικότητος, χωρὶς τὴν παραμικρὴ δόσι θεατρινισμοῦ.

Ἡ ἀλήθεια ὡστόσο εἶνε πὼς ἡ ἀπορία αὐτὴ τῶν φίλων του ἦταν δικαιολογημένη. Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῆ ὅτι εἶνε δυνατὸν ἕνας καλλιτέχνης τῆς φήμης τοῦ Παδερέβσκη νὰ δείχνη τόση περιφρόνησι ὄχι μονάχα στὸ ἀνώνυμο καὶ ἀπρόσωπο κοινό, μὰ καὶ σ' ἐξέχουσες προσωπικότητες, ἄξιες παντὸς σεβασμοῦ ;

Κάποτε ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας κάλεσε τὸν Παδερέβσκη, περαστικὸ ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο, νὰ παίξη μερικὰ κομμάτια σ' ἕνα ἀνακτορικὸ χορό. Ὁ Πολωνὸς καλλιτέχνης βρισκότανε τὴν ὡρισμένη ὥρα στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ μεγάρου τοῦ βασιλέως. Τὸ μουσικὸ πρόγραμμα τὸ εἶχε καταστρώσει ὁ αὐλάρχης. Κατὰ τὴ διάρκεια ὅμως ἑνὸς διαλείμματος, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας πλησίασε τὸν Παδερέβσκη καὶ τοῦ ὑπέβαλε τὴν παράκλησι — παρουσίᾳ ὁλοκλήρου τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ ἀντιπροσώπων τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἰταλίας — νὰ παίξη καὶ τὴν ΙΕ' νυκτωδία τοῦ Σοπέν, ἂν καὶ αὐτὴ δὲν περιελαμβάνετο στὸ πρόγραμμα.

—Δὲν ξέρετε, κύριε Παδερέβσκη, συνεπλήρωσε ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, τί διάθεσι ἔχω ν' ἀκούσω αὐτὸ τὸ κομμάτι ἀπὸ σᾶς !

—Καὶ γὼ ἔχω αὐτὴ τὴ στιγμὴ διάθεσι νὰ παίξω τὴ ΙΓ' συμφωνία τοῦ Μπετόβεν ! Ἀποκρίθηκε ὁ Παδερέβσκη μὲ ἀπότομο ὕφος. Ἀφοῦ ὅμως ὁ αὐλάρχης σας κατέστρωσε τὸ μουσικὸ πρόγραμμα χωρὶς νὰ μοῦ κάνη τὴν τιμὴ νὰ μὲ συμβουλευθῆ, θὰ ἐκτελέσω μονάχα τὰ κομμάτια ποὺ μοῦ ἐπέβαλε ὁ ἐξοχώτατος καὶ τίποτε περισσότερο !....

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ ἀγύριστο κεφάλι τοῦ πιανίστα, τὸ θεώρησε περιττὸ νὰ ἐπιμένη, γιατί ἤξερε πὼς θὰ πᾶνε χαμένοι οἱ κόποι του. Τὴν ἐπομένη ὅμως ὅλος ὁ Ἰταλικὸς Τύπος δημοσίευε πειρακτικὰ σχόλια γιὰ τὴ διαγωγὴ τοῦ Παδερέβσκη.

Ὁ περίφημος βαρῶνος Ρότσχιλδ, ὁ πάμπλουτος Ἑβραῖος μεγαλοτραπεζίτης, κάλεσε μιὰ μέρα, στὰ 1912, τὸν ἀγέρωχο καλλιτέχνη νὰ παίξη μερικὰ κομμάτια κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς δεξιώσεως ποὺ θὰ ἔδινε στοὺς φίλους του. Ὁ Παδερέβσκη πῆγε κ' ἐξετέλεσε τὸ πρόγραμμα μὲ τὴ συνηθισμένη του μαεστρία. Ἐνῶ ἔφευγε, ὁ Ρότσχιλδ τοῦ ἔδωσε ἕνα φάκελλο μὲ τριάντα χιλιόφραγκα, ποσὸν τεράστιο γιὰ κεῖνα τὰ χρόνια. Ὁ πιανίστας πῆρε τὰ χαρτονομίσματα, τὰ μύρισε καὶ ὕστερα, στρεφόμενος πρὸς τοὺς παρισταμένους, εἶπε ἀπαθέστατα :

—Εἶχε δίκηο ἐκεῖνος ποὺ εἶπε ὅτι τὸ χρῆμα δὲν ἔχει ὀσμή !

Μὲ τὰ δηκτικὰ αὐτὰ λόγια ὁ Παδερέβσκη ζήτησε νὰ δείξη τὴν περιφρόνησί του πρὸς τὸ βαθύπλουτο τραπεζίτη, γιὰ τὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ἡ φήμη ὅτι δὲν κέρδιζε τὰ ἑκατομμύρια μὲ πολὺ ἔντιμα μέσα....

Δὲν πρέπει τώρα νὰ φαντάζεστε πὼς ὁ Παδερέβσκη εἶνε τοὐλάχιστον λεπτὸς καὶ εὐγενικὸς ἀπέναντι στὸ ὡραῖο φύλον ! Κάθε ἄλλο, μάλιστα !

Τὶς παραμονὲς τοῦ μεγάλου πολέμου, ἡ πριγκήπισσα Μπιμπέσκο, ἡ γνωστὴ Γαλλορουμανὶς μυθιστοριογράφος, κάλεσε τὸν Παδερέβσκη σ' ἕνα δεῖπνο, ποὺ ἐδόθη πρὸς τιμὴν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας. Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ καλλιτέχνης ὑποχρεώθηκε, ὕστερ' ἀπ' τὶς ἐπίμονες παρακλήσεις ὅλων τῶν συνδαιτημόνων, νὰ παίξη στὸ πιάνο ἕνα κομμάτι.

Ὅταν τελείωσε, τὸν πλησίασε ἡ οἰκοδέσποινα, ἀλλόφρων ἀπὸ ἐνθουσιασμό, καὶ τὸν ρώτησε ταραγμένη :

—Δὲν μοῦ λέτε, διδάσκαλε, τί κάνετε κι' ἔχουν τὰ δάχτυλά σας αὐτὴ τὴ μαεστρία ;

Ὁ καλλιτέχνης τὴν κύτταξε εἰρωνικὰ καὶ τῆς ἀποκρίθηκε :

—Λυποῦμαι πολύ, εὐγενεστάτη, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀποκαλύψω αὐτὸ τὸ μυστικό, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ σεῖς δὲν θὰ πῆτε ποτὲ σὲ μιὰ ψυχή σας πῶς μαγειρεύετε τὴν περίφημη μαγιονέζα ποὺ μᾶς σερβίρατε πρὶν ἀπὸ λίγο !....

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Λ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΑΛΟΙΜΟΝΟ !.. Ἔχετε δίκηο, κ. Οὐάρν ! Φώναξε φοβερὰ ταραγμένος κι' ὁ Μούρφυ. Ἡ θέσις μας εἶνε ἀπελπιστική.

— Τί προηγήθηκε τοῦ ἐγκλήματος καὶ ὑπὸ ποιὲς συνθῆκες διεπράχθη ; ρώτησε τὸν Μούρφυ, ψύχραιμα ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

Ὁ Μούρφυ, ἀφοῦ ξερόβηξε δυὸ-τρεῖς φορές, ἄρχισε νὰ διηγῆται :

— Ἡ Λίλιαν Μπὲλλ τραγούδησε καὶ χτὲς τὸ βράδυ στὸ Δρούρυ Λήν, κι' ὅπως συνήθως ἀποθεώθηκε ἀπ' τὸ κοινόν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως βγῆκε μαζὶ μὲ τὴν καμαριέρα της ἀπ' τὸ θέατρο. Κ' ὅπως κάθε βράδυ, περίμενε νὰ πάρη ἕνα ἁμάξι γιὰ νὰ πάη στὸ μέγαρό της, ποὺ εἶνε στὴν ὁδὸν Ὄξφορδ. Ὅπως ἀποδείχθηκε ὅμως ἐκ τῶν ὑστέρων, ἡ μὶς Λίλιαν Μπὲλλ ἄφησε ἄξαφνα, μὲ κάποια πρόφασι, τὴν καμαριέρα της ἔξω ἀπ' τὸ θέατρο καὶ μπῆκε μόνη της μέσα στ' ἁμάξι. Ὅταν ὁ ἁμαξᾶς ἔφτασε μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου τῆς ἀοιδοῦ σταμάτησε. Βλέποντας ὅμως ὅτι ἡ ἀοιδὸς δὲν κατέβαινε, ξαφνιάστηκε. Πήδηξε λοιπὸν κάτω γιὰ νὰ δῆ μὴν τύχη κι' εἶχε πάθει τίποτε. Τῆς φώναξε, μὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι. Τότε ἔβαλε τρομαγμένος τὶς φωνές, ζητῶντας βοήθεια. Οἱ ἀστυνομικοί μας φτάσανε ἀμέσως ἐπὶ τόπου κι' ὅταν ἄνοιξαν τὴν πόρτα τοῦ ἁμαξιοῦ διαπιστώσανε ὅτι ἡ μὶς Λίλιαν Μπὲλλ εἶχε πέσει θῦμα τοῦ μυστηριώδους Τζὰκ τοῦ Ἀντεροβγάλτη !..

— Πόσο λυπηρὴ ὑπόθεσι ! εἶπε ἀπελπισμένα ὁ κ. Οὐάρν, φουχτώνοντας τὰ γκρίζα μαλλιά του. Ἡ ἐντύπωσις τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ θὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ μεγάλη καὶ πρέπει νὰ περιμένουμε σφοδρότατες ἐπιθέσεις ἀπ' τὸν Τύπο. Καὶ εἶμαι βέβαιος, δυστυχῶς, ὅτι καὶ πάλιν δὲν θὰ κάνουμε τίποτε, γιατὶ δὲν ἔχουμε κανένα στοιχεῖο στὰ χέρια μας. Ναί, ἰσχυρίζομαι ὅτι τὸ ἔγκλημα αὐτὸ εἶνε σ' ἀφάνταστο βαθμὸ μυστηριωδέστερο ἀπ' ὅλα τὰ προηγούμενα ἐγκλήματα τοῦ τρομεροῦ δολοφόνου, τοῦ ἀσύλληπτου καὶ ἀθέατου αὐτοῦ δαίμονα.

— Εἶνε ἀλήθεια ! εἶπε ὁ Χόλμς, ἀναγυρίζοντας, μ' ἀργὰ βήματα στὴ θέσι του ἀπὸ μιὰ γωνία, στὴν ὁποία εἶχε ἀποσυρθῆ, γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔχετε ἀπόλυτα δίκηο, κ. Διευθυντά, νὰ λέτε ὅτι τὸ ἔγκλημα αὐτὸ εἶνε ἐξαιρετικὰ μυστηριῶδες καὶ πολύπλοκο. Ἀλλ' ἔννοια σας, ἔχουμε ἐδῶ τὸν Μούρφυ, ὁ ὁποῖος θὰ διαφωτίση τὴν ὑπόθεσι !.. Ἀρκεῖ... νὰ τοῦ εὐχηθοῦμε καλὴ ἐπιτυχία !..

Ὁ Μούρφυ δαγκώθηκε ἀπ' τὴν εἰρωνία αὐτὴ τοῦ Σέρλοκ Χόλμς καὶ μ' ἕνα τόνο, ποὺ ἔδειχνε τὸ μῖσος του ἐναντίον τοῦ διασήμου ἀστυνομικοῦ, φώναξε :

— Μὴν ἀστειεύεσθε, κ. Χόλμς !.. Ἂν δὲν μποροῦμε νὰ τὸν πιάσουμε ἐμεῖς τὸν ἀόρατο δολοφόνο, πηγαίνετε νὰ τὸν πιάσετε σεῖς, ἂν μπορεῖτε. Προσπαθῆστε καὶ θὰ δῆτε πόσο δύσκολο εἶνε νὰ βρῆτε τὸν ἀληθινὸ ἔνοχο, μέσα στὰ ἓξ ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων τοῦ Λονδίνου !..

—Θὰ τὸν βρῶ, φιλαράκο μου, θὰ τὸν βρῶ ! ἀπάντησε μ' ἕνα παιχνιδιάρικο ὕφος ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

— Σὰν πολλὰ τὰ λέτε, μουρμούρισε χαμογελῶντας εἰρωνικὰ ὁ Μούρφυ.

— Αὐτὸς εἶνε δικός μου λογαριασμός ! ἀπάντησε ἀπότομα ὁ Χόλμς καὶ μ' ἕνα ἐπίσημο τόνο πρόσθεσε : Ἐμπρός ! Ἂν ἔχετε θάρρος, δεχθῆτε τὴ μικρὴ μονομαχία, στὴν ὁποία θὰ σᾶς καλέσω.

—Ἂν ἔχω θάρρος, λέτε ;.. Τὴν δέχουμαι τὴν μονομαχία αὐτή, ὁποια κι' ἂν εἶνε, φώναξε πειραγμένος ὁ ἀρχηγὸς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου.

—Λοιπόν, σύμφωνοι ! εἶπε ὁ Χόλμς, δίνοντας τὸ χέρι του στὸν ἀντίπαλό του. Κι' ἐπειδή, Μούρφυ, ἰσχυριζόσαστε πάντοτε ὅτι ἡ μέθοδός μου εἶνε κακή, κι' ὅτι ἂν ἀνεκάλυψα πολλοὺς ἐγκληματίας, αὐτὸ ὀφείλεται στὴν τύχη, σᾶς προτείνω νὰ ἐργασθοῦμε κι' οἱ δυὸ ταυτοχρόνως, ἀπάνω στὴν ἴδια αὐτὴ ὑπόθεσι. Κι' ἔτσι θὰ φανῆ ποιὸς ἀπ' τοὺς δυό μας θὰ φθάση πρῶτος στὸ σκοπό του καὶ θὰ κριθῆ ἂν ἡ ἐπιτυχίες μου ὀφείλονται στὴν τύχη ἢ στὴ μέθοδό μου. Δέχεσαι ;

Μόλις τελείωσε ὁ Σέρλοκ Χόλμς καὶ πρὶν προλάβη ὁ Μούρφυ ν' ἀπαντήση, ὁ κ. Οὐάρν, τρίβοντας τὰ χέρια του ἀπὸ τὴ χαρά του, φώναξε :

— Θαυμάσια !.. Εἶνε ὑπέροχο αὐτὸ ποὺ ἀποφασίσατε, κύριοι ! Ἐπιτρέψατέ μου μάλιστα νὰ ὡρίσω ἐγὼ τὸ στοίχημα. Προτείνω νὰ πληρώση ἐκεῖνος ποὺ θὰ χάση 25 μπουκάλες σαμπάνια, τὶς ὁποῖες θὰ πιοῦμε τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ὡδηγηθῆ ὁ Τζὰκ ὁ Ἀντεροβγάλτης στὶς φυλακές. Ναί, αὐτὸ εἶν' ὑπέροχο ! Ἔτσι θὰ συναγωνισθοῦν οἱ δυὸ διασημότεροι ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀγγλίας, γιὰ ν' ἀπαλλάξουν τὴν πρωτεύουσά της ἀπὸ ἕναν τρομερὸ ἐφιάλτη.

— Δέχομαι τὸ στοίχημα, φώναξε ἀμέσως ὁ Μούρφυ. Κι' ἐπειδὴ εἶμαι σίγουρος ὅτι θὰ τὸ κερδίσω, βάζω ἀκόμα χίλιες λίρες !..

—Ὂλ ράϊτ !... Ὂλ ράϊτ, Μούρφυ ! ἔκαμε χαρούμενος ὁ Χόλμς. Θὰ καταθέσω τὸ μερίδιό μου σήμερα κι' ὅλας στὴν Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας, κι' ἐλπίζω πὼς κι' ἐσεῖς θὰ κάνετε τὸ ἴδιο. Λοιπόν... Ἐκεῖνος ποὺ θὰ νικήση, θὰ κερδίση χίλιες λίρες καὶ τὴ σαμπάνια.

— Σύμφωνοι ! εἶπεν ὁ Μούρφυ.

Κι' οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ἔσφιξαν τὰ χέρια τους, πρᾶγμα ποὺ συνέβη ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ μεταξύ τους.

—Καὶ τώρα, κύριοι, εἶπε ὁ Χόλμς, ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φύγω. Δὲν θέλω οὔτε λεπτὸ νὰ χάσω... Μούρφυ, τὰ σέβη μου ! Πηγαίνω νὰ βρῶ τὰ ἴχνη τοῦ Τζὰκ τοῦ Ἀντεροβγάλτη !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ο ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ὁ νεκρὸς τῆς ὡραίας ἀοιδοῦ Λίλιαν Μπὲλλ δὲν εἶχε μεταφερθῆ ἀκόμη στὸ νεκροτομεῖο. Ἀπὸ σεβασμὸ στὴν προσωπικότητά της εἶχαν ἐπιτρέψει οἱ ἰατροδικασταὶ νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ μέγαρό της, ὅπου τὸν εἶχαν τοποθετήσει οἱ συγγενεῖς της πάνω σ' ἕνα κρεββάτι στολισμένο μὲ λουλούδια. Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς ἀοιδοῦ εἶχαν ἀνάψει δυὸ μεγάλες λαμπάδες, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες ὑπῆρχε ἕνας Ἐσταυρωμένος.

Ὁ νεκρὸς τῆς Λίλιαν Μπὲλλ παρουσίαζε ἕνα ἐξαιρετικὰ θλιβερὸ θέαμα. Τὸ ἀπαίσιο χέρι τοῦ δολοφόνου εἶχε καταστρέψει τὸ πιὸ ὑπέροχο λουλοῦδι τῆς νεότητος, ἀπάνω στὴν ἄνθησί του.

Ἕνας νέος ἄντρας καὶ μιὰ νεαρὴ γυναῖκα στεκόντουσαν ὄρθιοι καὶ κουβεντιάζανε μὲ χαμηλὴ φωνή, μπροστὰ στὸ νεκρικὸ κρεββάτι. Ὁ νέος ἦταν ξανθὸς κι' ἀδύνατος, κι' ἀπ' τὸ ὠχρὸ πρόσωπό του ἐμάντευε κανεὶς εὔκολα τὶς ἀσωτεῖες καὶ τὶς καταχρήσεις ποὺ εἶχε κάνει. Ἡ συνομιλήτριά του, μιὰ συμπαθητικὴ κοπέλλα, περίπου εἴκοσι τριῶν χρόνων, καταγότανε ἀπὸ μιὰ πολὺ καλὴ οἰκογένεια— ὀνομαζόταν Ἀριέττα Μπλοὺν — κ' ἦταν ἡ ἔμπιστη κι' ἀγαπημένη καμαριέρα τῆς Λίλιαν Μπὲλλ.

—Τί τρομερὸ τέλος ! εἶπεν ὁ νέος, ἀναστενάζοντας βαθειά. Μὲ τυραννεῖ ἀκόμη τὸ φριχτὸ ἐκεῖνο αἴσθημα ποὺ δοκίμασα ὅταν μοῦ ἀναγγείλανε τὴ μαύρη συμφορὰ ποὺ μᾶς βρῆκε. Τὄμαθα τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόμουνα νὰ προγευματίσω στὴ λέσχη. Ἀμέσως ρίχτηκα μέσα σ' ἕνα ἁμάξι γιὰ νἄρθω ἐδῶ. Δυστυχισμένη μου ἀδελφοῦλα ! Ποιὸς τὤλπιζε πὼς θὰ σὲ περίμενε ἕνα τέτοιο τέλος !..

Ἡ μὶς Ἀριέττα ἄφησε ἄξαφνα μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή, κι' ὕστερα εἶπε κλαίγοντας μὲ λυγμούς :

—Ἄχ ! Ἂν ἤμουν μαζύ της δὲν θὰ συνέβαινε ἡ φοβερὴ αὐτὴ συμφορά. Καὶ σκουπίζοντας τὰ χονδρὰ δάκρυά της συνέχισε : Μὰ ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ πάω κάπου... Τῆς ζήτησα μιὰ ὥρα ἄδεια, κι' ὅπως ἦταν καλὴ πάντα, μοὔδωσε τὴν ἄδεια ἀμέσως. Ἄχ ! Ἂς ἤμουν μαζύ της !..

—Ποιὸς ξέρει ἂν ἡ παρουσία σας θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ ἐμποδίση τὸ στυγερὸ ἔγκλημα κι' ἄν, ἀντίθετα μάλιστα, δὲν εὕρισκες καὶ σὺ τὴν ἴδια τύχη μὲ τὴν δυστυχισμένη τὴν ἀδελφή μου, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δολοφόνου, ποὺ τὸν ὀνομάζουν Τζὰκ τὸν Ἀντεροβγάλτη ; εἶπεν ὁ νέος.

Ἡ μὶς Ἀριέττα, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς κυρίας της, ἐφρικίασε, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐξακολούθησε, ἀλλάζοντας τόνο :

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Μιὰ σκοτεινὴ ὑπόθεσις ἐπὶ Λουδοβίκου XVI. Πῶς ἐκλάπη τὸ ὑπέροχο περιδέραιο τοῦ κοσμηματοπώλου Μποεμέρ. Ἡ σατανικὴ μηχανορραφία τῆς κομήσσης ντὲ Λὰ Μότ. Ὁ κρυφὸς ἔρως τοῦ καρδιναλίου Λουΐ ντὲ Ροάν. Ἡ ἀγορὰ τοῦ περιδεραίου ἀπὸ τὸν Μποεμὲρ γιὰ λογαριασμὸ τῆς Βασιλίσσης. Μιὰ ἔξυπνη κλοπὴ στὶς Βερσαλλίες. Ἡ παράξενη σωσίας τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας κλπ.

ΣΤΙΣ 15 Αὐγούστου τοῦ 1785, κι' ἀκριβῶς στὶς 11 τὸ πρωΐ, ξέσπασε ἄξαφνα ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ μυστηριώδη καὶ τὰ πιὸ συνταρακτικὰ σκάνδαλα τῆς Ἱστορίας, μὲ τὴ δραματικὴ σύλληψι τοῦ περιφήμου πρίγκηπος καὶ καρδιναλίου Λουΐ ντὲ Ροάν, στ' ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιῶν.

Ἡ ἀπρόοπτη αὐτὴ σύλληψις ποὺ ἀναστάτωσε τ' ἀνάκτορα καὶ διαδόθηκε σὰν ἀστραπὴ στὸ Παρίσι, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα μιὰ πολύκροτη δίκη γιὰ μιὰ σκοτεινὴ ὑπόθεσι γεμάτη μυστηριώδεις μηχανορραφίες, τὴν περίφημη «Ὑπόθεσι τοῦ περιδεραίου τῆς Βασιλίσσης». Ἡ Βασίλισσα Μαρία Ἀντουανέττα, ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροάν, ὁ μάγος Καλιόστρο, ἡ κόμησσα ντὲ Λὰ Μὸτ καὶ μία ἐλαφρόμυαλη γυναῖκα, ἡ ντ' Ὀλιβά, ἦσαν τὰ κυριώτερα πρόσωπα αὐτῆς τῆς μοιραίας τραγῳδίας.

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, ὁ μεγαλείτερος κοσμηματοπώλης τῆς Εὐρώπης ἦταν ὁ Ἑβραῖος Μποεμέρ. Ὁ Μποεμὲρ εἶχε τὰ πιὸ ὤμορφα χρυσαφικὰ τοῦ κόσμου. Ἀπ' αὐτὸν ἀγόραζαν τὰ διαμαντικά τους καὶ τὰ μαργαριτάρια τους ἡ μεγάλες κυρίες τῆς Αὐλῆς, ὅπως ἡ Ντὺ Μπαρρύ, ἡ κόμησσα ντὲ Νοάϊγ, ἡ κυρία ντὲ Κοσσέ. Ὁ ἴδιος εἶχε στολίσει μὲ μαγικὰ ρουμπίνια καὶ μὲ σπάνια πολύτιμα πετράδια τὰ δάχτυλα τοῦ θρυλικοῦ κόμητος Καλιόστρο. Ὁ Βασιλεὺς Λουδοβῖκος XVI ἀπ' αὐτὸν εἶχε ἀγοράσει τὰ περίφημα ἄσπρα μπριλλάντια του. Ὅσο γιὰ τὴ Μαρία Ἀντουανέττα, εἶχε συμφωνήσει μαζύ του νὰ τοῦ δίνῃ 100 χιλιάδες φράγκα τὸ χρόνο ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερο ταμεῖο της γιὰ τὰ κοσμήματα ποὺ τῆς πουλοῦσε.

Ὁ Μποεμὲρ λοιπὸν εἶχε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἕνα βαρύτιμο περιδέραιο κι' ὀνειρευόταν νὰ τὸ πουλήσῃ στοὺς Βασιλεῖς τῆς Γαλλίας. Μὰ μὲ ποιὸ τρόπο; Ἡ Αὐλή, βλέποντας τὴ δυστυχία ποὺ βασάνιζε τὸ λαό, προσπαθοῦσε ν' ἀλλάξῃ συνήθειες κι' ἔκανε αὐστηρὲς οἰκονομίες. Ὁ Λουδοβῖκος XVI παρουσιαζόταν μ' ἕνα λουλοῦδι πατάτας στὸ στῆθος του κι' ἡ Βασίλισσα προίκιζε τὰ φτωχὰ κορίτσια κι' ἐλεοῦσε στὸ δρόμο τοὺς φτωχούς.

Ὅταν ὁ Μποεμὲρ παρουσιάστηκε μπροστά της καὶ τῆς ἔδειξε τὸ βαρύτιμο περιδέραιο, ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἔμεινε ἀσυγκίνητη ἀπὸ τὴ θέα του.

—Ἡ χώρα βρίσκεται σὲ πόλεμο, τοῦ εἶπε. Καλύτερα ν' ἀγοράσωμε ἕνα πολεμικὸ πλοῖο γιὰ τὴ Γαλλία, παρὰ ἕνα περιδέραιο γιὰ τὴ Βασίλισσα!

Ὁ Μποεμὲρ ὡστόσο δὲν ἀπογοητεύθηκε. Βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ δείξῃ ξεχωριστὰ στὸ Βασιλέα, μὰ κι' ἐκεῖνος ἀρνήθηκε νὰ τ' ἀγοράσῃ καὶ τὸν ἔστειλε πάλι στὴ Βασίλισσα. Ὁ Ἑβραῖος κοσμηματοπώλης κατέφυγε τότε στὸ τελευταῖο του τέχνασμα. Πέτυχε μιὰ ἀκρόασι ἀπὸ τὴ Μαρία Ἀντουανέττα κι' ὅταν παρουσιάστηκε μπροστά της ἔπεσε στὰ πόδια της κι' ἄρχισε τὰ κλάμματα.

— Εἶμαι κατεστραμμένος! Τῆς εἶπε μὲ μιὰ τραγικὴ φωνή. Δὲν μοῦ μένει νὰ κάνω τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ πέσω νὰ πνιγῶ στὸ Σηκουάνα...

Ἡ Βασίλισσα ὅμως σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους της καὶ συλλογίσθηκε: — Εἶνε τρελλός...

Κι' ἡ ἱστορία τοῦ περιδεραίου φαινόταν ὅτι εἶχε τελειώσει, ὅταν μιὰ μέρα παρουσιάσθηκε στὸ Μποεμὲρ ἕνας ὕποπτος ἀριστοκράτης, γνωστὸς σ' ὅλα τὰ σαλόνια τῶν μεγάλων κυριῶν, ὁ κύριος Ντὲ Λὰ Πόρτ.

—Γιατί, τοῦ εἶπε μ' ἕνα παράξενο ὕφος, δὲν δοκιμάζετε νὰ δείξετε τ' ὤμορφο περιδέραιό σας στὴν κόμησσα ντὲ Λὰ Μότ, τὴ μεγάλη καὶ στενὴ φίλη τῆς Βασιλίσσης; Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς βοηθήσω σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι...

Καὶ τὸ βαρύτιμο κόσμημα παρουσιάστηκε στὴν κόμησσα στὶς 29 Δεκεμβρίου τοῦ 1784. Στὴν ἀρχὴ ἡ κόμησσα ντὲ Λὰ Μὸτ ἀρνήθηκε ν' ἀνακατευθῆ σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ ἕνα μῆνα κάλ πάλι τὸν Ἑβραῖο κοσμηματοπώλη νὰ τῆς δείξῃ τὸ περιδέραιο καὶ τ ἀνήγγειλε ὅτι ἕνας «μεγάλος αὐθέντης» εἶχε ἐπιφορτισθῆ νὰ διαπραγματευθῆ τὴν ἀγορά του γιὰ λογαριασμὸ τῆς Βασιλίσσης.

Καὶ πράγματι, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ Μποεμὲρ δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ καρδιναλίου ντὲ Ροάν! Ὁ καρδινάλιος θ' ἀγόραζε τὸ περιδέραιο γιὰ λογαριασμὸ ἑνὸς προσώπου, «τ' ὄνομα τοῦ ὁποίου, πρὸς τὸ παρόν, ἔπρεπε νὰ τηρηθῆ ἀπολύτως μυστικό»... Ὁ ἴδιος μάλιστα συνέταξε καὶ τὸ συμβόλαιο τῆς ἀγορᾶς, τὸ ὁποῖο πῆρε κατόπιν ἡ κόμησσα ντὲ Λὰ Μὸτ καὶ τὸ παρουσίασε στὴν «τρυφερὴ φίλη» της τὸ ἐνέκρινε κι' ὑπέγραψε φαρδυὰ πλατειά: Μαρία Ἀντουανέττα τῆς Γαλλίας.

Ὅταν γύρισε ἀπὸ τ' ἀνάκτορα ἡ κόμησσα, εἰδοποίησε ἀμέσως τὸν καρδινάλιο ντὲ Ροάν, ὁ ὁποῖος, ὅπως θὰ καταλάβατε, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Βασίλισσα, ὅτι ἡ «τρυφερὴ φίλη» της, δηλαδὴ ἡ Μαρία Ἀντουανέττα, περίμενε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ περιδέραιο. Καὶ πράγματι, ὁ Λουΐ ντὲ Ροὰν πῆγε κρυφὰ στὶς Βερσαλλίες, κρατώντας τὸ θησαυρό του...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ παρουσιαστῆ στὴ Βασίλισσα, ὅπως ἀναφέρει στ' «Ἀπομνημονεύματά» του ὁ βαρῶνος ντὲ Μπεζανβάλ. Τὴ στιγμὴ ποὺ βρισκόταν σ' ἕνα ἰδιαίτερο σαλόνι μὲ τὴν κόμησσα ντὲ Λὰ Μότ, παρουσιάσθηκε ἄξαφνα ἕνας ἀπεσταλμένος τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας. Ὁ καρδινάλιος τότε ἀποτραβήχτηκε σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο καὶ τὸν ἄφησε μόνο μὲ τὴν κόμησσα. Ὁ ἀπεσταλμένος ἔδωσε στὴ «φίλη» τῆς Βασιλίσσης ἕνα σημείωμα, τὸ ὁποῖο ἐκείνη ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τὸ δείξῃ στὸ Λουΐ ντὲ Ροάν. Ἦταν ἀπὸ τὴ Μαρία Ἀντουανέττα: Τὸ περιδέραιο ἔπρεπε νὰ παραδοθῆ στὸν κομιστὴ τοῦ σημειώματος. Ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροὰν δὲν ὑποψιάσθηκε τίποτα κι' ἔδωσε τὸ βαρύτιμο κόσμημα στὸν ἀπεσταλμένο τῆς Βασιλίσσης, ὁ ὁποῖος ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ τράβηξε γιὰ τὰ βασιλικὰ διαμερίσματα.

Ἐπὶ τέλους! Ἡ κωμῳδία εἶχε πετύχει. Ὁ Λουΐ ντὲ Ροὰν εἶχε πέσει θῦμα τῆς πιὸ σκοτεινῆς καὶ τῆς πιὸ ἀπόκρυφης συνωμοσίας.

Ὅταν ὁ ἐρωτευμένος καρδινάλιος, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ρώτησε γιατὶ ἡ Βασίλισσα δὲν εἶχε φορέσει ἀκόμα στὸ λαιμό της τὸ περιδέραιο, ἡ κόμησσα ντὲ Λὰ Μὸτ τοῦ ἀπάντησε:

—Ἡ Βασίλισσα βρίσκει τὴν τιμή του ὑπερβολική. Γι' αὐτὸ θέλει νὰ τὸ ἐξετάσουν οἱ εἰδικοὶ ἢ μιὰ μεγάλη ἔκπτωσι στὴν τιμή. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, ἡ «φίλη μου», δὲν θὰ τὸ φορέσῃ στὸ λαιμό της...

Ὁ Μποεμέρ, μπροστὰ στὴ βασιλικὴ ἀπαίτησι, δέχτηκε νὰ ἐλαττώσῃ τὴν τιμή. Συγχρόνως ὁ ντὲ Ροὰν ἔλαβε ἐκεῖνες τὶς μέρες ἕνα καινούργιο γράμμα, μὲ τὴν ὑπογραφὴ τῆς Βασιλίσσης, γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Κι' ἡ ὑπόθεσις κανονίστηκε μὲ τὸν καλύτερο τρόπο. Ὁ ἐρωτευμένος καρδινάλιος ἦταν κατενθουσιασμένος!

—Μὰ γιατί, Μποεμὲρ — εἶπε τότε στὸν Ἑβραῖο κοσμηματοπώλη — δὲν εὐχαριστήσατε ἀκόμη τὴ Βασίλισσα; Πρέπει νὰ τῆς γράψετε, φίλε μου... Πρέπει νὰ τὴν εὐχαριστήσετε μὲ μεγάλο σεβασμό!

Στὶς 12 Ἰουλίου τοῦ ἰδίου χρόνου ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἔλαβε τὸ εὐχαριστήριο γράμμα τοῦ Ἑβραίου. Στὴν ἀρχὴ νόμισε ὅτι εἶχε πιάσει πάλι ἡ τρέλλα τὸν κοσμηματοπώλη. Ἔπειτα ὅμως θέλησε νὰ ζητήσῃ μερικὲς ἐξηγήσεις, καὶ τότε ξεσκεπάσθηκε μὲ μιᾶς ὅλη αὐτὴ ἡ σκοτεινὴ μηχανορραφία, στὴν ὁποία βέβαια δὲν εἶχε λάβει μέρος ἡ Βασίλισσα.

***

Ἡ σατανικὴ κόμησσα ντὲ Λὰ Μὸτ προξένησε σ' ὅλο τὸν κόσμο τὴν κατάπληξι μὲ τὴν τόλμη της, τὴν ἐξυπνάδα της, τὴν πονηριά της καὶ τὸ πεῖσμα της. Ἀρνήθηκε τὰ πάντα! Ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ ὅτι ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς σκοτεινῆς συνωμοσίας ποὺ εἶχε κλέψει τὸ περιδέραιο ἀπὸ τὸν καρδινάλιο ντὲ Ροάν, ὁ ὁποῖος, ὅπως θὰ μαντέψατε, τὸ εἶχε ἀγοράσει μὲ δικά του λεπτὰ κι' ὄχι γιὰ λογαριασμὸ τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας. Ὁ Λουΐ ντὲ Ροὰν ἤθελε νὰ κάνῃ ἕνα ἀντάξιο δῶρο στὸ μεγάλο κι' ἀπόκρυφο ἔρωτά του... Ἡ καταστροφὴ λοιπὸν τοῦ καρδιναλίου ἦταν ἡ σωτηρία τῆς κομήσσης ντὲ Λὰ Μότ. Καὶ ἡ κόμησσα, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, κατέθεσε ὅτι ὁ Λουΐ ντὲ Ροὰν εἶχε συνεννοηθῆ κρυφὰ μὲ τὴ Βασίλισσα σ' ἕνα ἀπόμερο «μποσκὲ» τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν, ὅτι εἶχε πάρει ἀπὸ τὰ χέρια της ἕνα τριαντάφυλλο κι' ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα κι' ὅτι ἦταν κι' ἐκείνη μπροστὰ στὸ ραντεβοῦ τους. Ἦταν ἢ δὲν ἦταν ἀλήθεια ὅλα αὐτά;

Ὁ δυστυχισμένος καρδινάλιος δὲν συλλογίσθηκε οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ τὴ διαψεύσῃ. Πῶς μποροῦσε; Δὲν ἔλεγε ψέμματα ἡ «φίλη» τῆς Βασιλίσσης. Ἄλλωστε εἶχε φυλαγμένα σ' ἕνα χρυσοστόλιστο κουτὶ τὸ τριαντάφυλλο καὶ τὸ τρυφερὸ γράμμα τῆς ἀγαπημένης του. Πῶς λοιπὸν δὲν εἶχε ἰδέα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἡ Μαρία Ἀντουανέττα;

Ὁ Λουΐ ντὲ Ροάν, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ὑπόληψι τῆς Βασιλίσσης, ἦταν ἕτοιμος νὰ θυσιασθῆ, ὅταν ἄξαφνα μιὰ ἀπρόοπτη κατάθεσις διεφώτισε πειὰ αὐτὸ τὸ μυστήριο. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔσωσε τὸν καρδινάλιο ἦταν ὁ μοναχὸς Λώτ.

Ὁ μοναχὸς αὐτὸς ἐπιθυμοῦσε νὰ προσληφθῆ στὴν Αὐλὴ τῶν Βερσαλλιῶν. Ὅταν ὅμως ἔκανε τὴν πρώτη ἀπόπειρα, ἀπέτυχε πανηγυρικὰ καὶ τότε κατέφυγε στὴν κόμησσα ντὲ Λὰ Μότ, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ὁποίας κατώρθωσε νὰ πραγματοποιήσῃ τ' ὄνειρό του. Μιὰ μέρα λοιπὸν στὸ μέγαρο τῆς κομήσσης, εἶχε ἀπομείνει κατάπληκτος ἀπὸ τὴν παράξενη ὁμοιότητα μὲ τὴ Βασίλισσα μιᾶς νεαρῆς κι' ὤμορφης ὑπηρετρίας... Αὐτὴ τὴν ὑπηρέτρια τὴν εἶχε ξαναδῆ ἄλλη μιὰ φορὰ ντυμένη μὲ μιὰ πολυτελῆ τουαλέττα καὶ χτενισμένη ὅπως ἡ Βασίλισσα!

Ἡ ἀποκαλύψεις τοῦ μοναχοῦ Λώτ, ὅπως βλέπετε, ἔδωσαν τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος. Ἡ ἀστυνομία ἄρχισε ἀμέσως νὰ κάνῃ πυρετώδεις ἀναζητήσεις καὶ τέλος κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ στὶς Βρυξέλλες μιὰ κάποια ντ' Ὀλιβά, ἄλλοτε ὑπηρέτρια τῆς κομήσσης ντὲ Λὰ Μότ. Ἦταν ἡ σωσίας τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας!

Ἡ ντ' Ὀλιβὰ στὴν ἀνάκρισι ἐπιβεβαίωσε τὴν κατάθεσι τοῦ μοναχοῦ Λώτ. Ἀφηγήθηκε μάλιστα μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅλη τὴ μηχανορραφία τῆς κομήσσης. Ἡ ντ' Ὀλιβὰ εἶχε συναντήσει μιὰ μέρα τυχαίως στὸ Παλαὶ Ρουαγιὰλ ἕναν ἄγνωστο, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ τὴν ἐπισκέπτεται στὸ σπίτι της καὶ νὰ τῆς μιλῆ γιὰ μεγάλους καὶ πανίσχυρους προστάτες ποὺ ἦσαν πρόθυμοι νὰ τὴ βοηθήσουν νὰ κάνῃ τὴν τύχη της στὴν Αὐλὴ τῶν Βερσαλλιῶν. Ποιὰ γυναῖκα τότε δὲν ὀνειρευόταν τὴ ζωὴ τῶν ἀνακτόρων; Ὁ ἄγνωστος ἔπειτα τῆς ἀνήγγειλε μιὰ μέρα τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς μεγάλης κυρίας τῆς Αὐλῆς. Αὐτὴ ἡ κυρία ἦταν ἡ κόμησσα ντὲ Λὰ Μότ, ἡ ὁποία τῆς προσέφερε 16.000 φράγκα καὶ τῆς εἶπε ὅτι εἶχε ἐπιφορτισθῆ ἀπὸ τὴ Βασίλισσα νὰ βρῇ ἕνα πρόσωπο κατάλληλο νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ σ' ἕνα ραντεβοῦ της.

Ἡ ντ' Ὀλιβὰ δέχτηκε ὁλόχαρη αὐτὴ τὴ θριαμβευτικὴ εἴσοδό της στ' ἀνάκτορα κι' ἡ κόμησσα ντὲ Λὰ Μὸτ μαζὺ μὲ τὸν ἄγνωστο, ποὺ ἦταν ὁ ἄντρας της, τὴν ὡδήγησαν στὶς Βερσαλλίες. Ἐκεῖ πέρα ἡ κόμησσα τὴν ἔντυσε μὲ μιὰ πολυτελῆ τουαλέττα, τὴ χτένισε μ' ἕνα εἰδικὸ τρόπο, τῆς φόρεσε ἕνα «ντεμὶ μποννὲ» κι' ἔπειτα, εὐχαριστημένη ἀπὸ αὐτὴ τὴ μεταμφίεσι, τῆς εἶπε:

— Θὰ σᾶς ὁδηγήσω ἀπόψε στὸ πάρκο, ὅπου θὰ δώσετε αὐτὸ τὸ ἄσπρο τριαντάφυλλο κι' αὐτὸ τὸ γράμμα σ' ἕνα «ὑψηλὸ πρόσωπο»... Τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τοῦ δίνετε τὸ τριαντάφυλλο θὰ τοῦ πῆτε αὐτὰ μονάχα τὰ λόγια: «Ξέρετε τί σημαίνει αὐτό...» Ἔπειτα δὲ γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ τῆς ἐξήγησε ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ διαταγὴ τῆς Βασιλίσσης.

Ὅταν λοιπὸν ἦρθε ἡ ὡρισμένη ὥρα, ἡ κόμησσα ὡδήγησε τὴν ντ' Ὀλιβὰ σ' ἕνα ἀπόμερο «μποσκὲ» τοῦ πάρκου κι' ἔπειτα πῆγε νὰ τῆς φωνάξῃ τὸ «ὑψηλὸ πρόσωπο», ποὺ ἦρθε ἀμέσως κι' ὑποκλίθηκε μπροστά της, νομίζοντας πὼς εἶνε ἡ Μαρία Ἀντουανέττα. Ἡ ντ' Ὀλιβὰ τότε, ντυμένη ἀκριβῶς σὰν τὴ Βασίλισσα, τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ ἔδινε τὸ τριαντάφυλλο, τοῦ εἶπε τὰ συνθηματικὰ ἐκεῖνα λόγια.

Ἀμέσως κατόπιν ὅμως ἀκούστηκαν τρομαγμένες φωνές.

—Γρήγορα! Γρήγορα! Ἐλᾶτε!..

Ἦταν ἡ κόμησσα ντὲ Λὰ Μότ, ἡ ὁποία ἔφτασε ταραγμένη γιὰ νὰ τὴν πάρῃ μαζύ της καὶ νὰ χαθοῦν σὰν ἀστραπὴ μέσα στὸ πάρκο.

Ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροάν, καθὼς βλέπετε, εἶχε πέσει ἀνυποψίαστος σ' αὐτὴν τὴν ἔντεχνη παγίδα.

Αὐτὸ ἦταν τὸ συνταρακτικὸ σκάνδαλο τῆς «Ὑποθέσεως τοῦ περιδεραίου τῆς Βασιλίσσης». Θέλετε τώρα νὰ μάθετε ποιὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης; Ὁ Λουΐ ντὲ Ροὰν καθηρέθη ἀπὸ καρδινάλιος. Ἡ κόμησσα ντὲ Λὰ Μὸτ καταδικάσθηκε νὰ μαστιγωθῆ γυμνή, νὰ στιγματισθῆ μὲ πυρωμένο σίδερο καὶ νὰ φυλακισθῆ ἰσοβίως στὴ Σαλπετριέρ. Ὅσο γιὰ τὸν Ἰωσὴφ Βάλσαμο, τὸν περίφημο κόμητα Καλιόστρο, ὁ θρυλικὸς μάγος ὁ ὁποῖος εἶχε παίξει ἕνα σκοτεινὸ ρόλο σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι, φυλακίσθηκε στὴ Βαστίλλη. Μὰ τὴν ἴδια τύχη εἶχαν κι' ὅλα τ' ἄλλα πρόσωπα αὐτῆς τῆς συνταρακτικῆς μηχανορραφίας, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς τὸ μεγαλείτερο σκάνδαλο τοῦ XVIII αἰῶνος.

Ὁ καρδινάλιος ὑποκλίθηκε μπροστά της...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ νέες γυναῖκες μοιάζουν μὲ τοὺς βασιληάδες. Δὲν ἔχουν εἰλικρινεῖς φίλους. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν τὸ καταλαβαίνουν.

(Σαμφόρ)

Δυὸ εἰδῶν δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τῶν γυναικῶν τὰ μάτια, δάκρυα λύπης καὶ ἀπάτης.

(Πυθαγόρας)

Ἡ γυναῖκα ἔμεινε τελευταία κοντὰ στὸ Σταυρὸ καὶ πρώτη ἐπῆγε στὸν Τάφο τοῦ Κυρίου.

(Μπάρρετ)

Ἡ ἔξυπνη γυναῖκα ἔχει ἐκ γενετῆς ἐχθρούς, ὅλους τοὺς κουτοὺς ἄντρες.

(Μαρία Ἔξενμπαχ)

Ὅταν ἡ γυναῖκα γίνῃ ἴση μὲ τὸν ἄντρα, τότε θἆναι ἀνώτερή του.

(Σωκράτης)

Ἡ συναναστροφὴ μὲ γυναῖκες διαφθείρει τὰ ἤθη καὶ ἀναπτύσσει τὴν καλαισθησία.

(Μοντεσκιέ)

Ἡ ὠμορφιὰ εἶνε τὸ δῶρο ποὺ πρῶτο χαρίζει καὶ πρῶτο παίρνει ἡ φύση ἀπὸ τὴ γυναῖκα.

(Μερέ)

Ἡ καλλονὴ εἶνε ἄνθος καὶ ἡ ἀρετὴ τὸ ἄρωμά του.

(Παροιμία)

Κοινὴ ἀδυναμία τῶν γυναικῶν ποὺ ὑπῆρξαν ὡραῖες εἶνε νὰ λησμονοῦν πὼς δὲν εἶνε πειά.

(Λαροσφουκώ)

Ἡ γυναῖκα θἆταν ἀξιολύπητη ἂν ἡ φύση τὴν ἔκανε ὅπως τὴν καταντάει πολλὲς φορὲς ἡ μόδα.

(Δὶς Ντὲ Λεσπινάς)

Ὁ συζυγικὸς ἔρωτας παράγει τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἡ φιλία τὸ τελειοποιεῖ κι' ὁ παράνομος ἔρωτας τὸ ἐκφυλίζει.

(Βάκων)

Ἄντρες καὶ γυναῖκες σπανίως συμφωνοῦν στὴν ἐκτίμησι μιᾶς γυναίκας, γιατί ἔχουν ἀντίθετα συμφέροντα.

(Λαμπρουγιέρ)

Ἡ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ συγχέουν τὴν ἐκτίμησι μὲ τὴ συμπάθεια.

(Βωβενάργκ)

Ἀκόμα κ' ἡ ἀρετὴ πρέπει νἄχῃ τὰ ὅριά της.

(Μοντεσκιέ)

Ἡ ἰδιοτροπία στὴ γυναῖκα εἶνε τὸ ἀντίδοτο τῆς ὠμορφιᾶς.

(Λαμπρουγιέρ)

Ἡ γυναῖκα γελάει ὅταν μπορῇ καὶ κλαίει ὅταν θέλῃ.

(Παροιμία)

Οἱ ἄντρες εἶνε ἡ αἰτία ποὺ μιὰ γυναῖκα δὲν χωνεύει τὴν ἄλλη.

(Λαμπρουγιέρ)

Ὅποιος ἐδοκίμασε μεγάλον ἔρωτα, παραμελεῖ τὴ φιλία.

(Λαμπρουγιέρ)

Ἡ σχέσις μιᾶς γυναίκας καὶ ἑνὸς ἀντρός, γιὰ νἄχῃ ἐνδιαφέρον, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ σ' αὐτὰ ἀπόλαυσι, ἀνάμνησι ἢ ἐπιθυμία.

(Σαμφόρ)

Ὁ ἔρωτας εἶνε ἐγωισμὸς δυὸ ἀτόμων.

(Ἀντουὰν ντὲ ΛὰΣὰτλ)

Ὁ ἔρωτας; Παληὰ ἱστορία κι' ὅμως πάντα νέα. (Χάϊνε)

Ὅποιος μπορεῖ νὰ διηγηθῆ τὸν ἔρωτά του, πολὺ λίγο ἀγαπάει.

(Πετράρχης)

Μιὰ φορὰ ἀγαπάει κανείς, τὴν πρώτη.

(Λαμπρουγιέρ)

Ὅποιος δὲν γνώρισε πολλὲς πρόστυχες γυναῖκες, δὲν ξέρει οὔτε τὶς τίμιες.

(Σαμφόρ)

Ἕνας φρόνιμος ἄνθρωπος, τρία πράγματα δὲν ἐμπιστεύεται: Τὸν ἄνεμο, τὴν Ἀπριλιάτικη λιακάδα καὶ τοὺς γυναικείους ὅρκους.

(Σουθεϋ)

Τὶς γυναῖκες τὶς κοροϊδεύομε καὶ τὶς βρίζομε κι' ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε χωρὶς αὐτές.

(Ντρέϋντεν)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΓΓΡ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΥ ΜΑΡΛΟΟΥ

Η κατάστασις στὸ φρούριο τοῦ Μάντα - Μουσγιάκι γινόταν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα πιὸ ἐπικίνδυνη γιὰ τὴ μικρὴ φρουρά του, ποὺ ἀντιστεκόταν ἡρωϊκὰ στὶς τρομερὲς ἐπιθέσεις τῶν «πάταν», τῶν ὑπερηφάνων καὶ σκληρῶν 'Ινδῶν, ποὺ εἶχαν κατεβεῖ ἄξαφνα ἀπ' τὰ ὀρεινὰ χωριά τους.

Βαθειὰ κι' ἄγρια δάση, μὲ πανύψηλα βουνὰ στὸ βάθος, περιέβαλαν τὸ φρούριο ἀπὸ τὶς τρεῖς πλευρές του, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἕνα ποτάμι, ἀπ' τὸ ὁποῖο μονάχα θὰ μποροῦσαν νὰ σωθοῦν οἱ Ἄγγλοι στρατιῶτες, ἂν ἐγκατέλειπαν κάθε ἀντίστασι μπροστὰ στὶς μεγαλείτερες δυνάμεις τῶν ἐχθρῶν τους.

'Ο ταγματάρχης Λέβις, διοικητὴς τοῦ φρουρίου, περνοῦσε τραγικὲς ὧρες ἀπὸ τὴν ἀγωνία του. 'Εκεῖνες τὶς μέρες εἶχε φτάσει ἀπὸ τὴν 'Αγγλία ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ κόρη του, ἀνυπόμονες νὰ τὸν ἀγκαλιάσουν καὶ νὰ τὸν φιλήσουν, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ καὶ γιὰ νὰ γνωρίσουν τὶς μυστηριώδεις 'Ινδίες.

Μὰ φαίνεται ὅτι ἦταν μοιραῖο νὰ μὴ μπορέσουν διόλου νὰ χαροῦν τὸ ταξεῖδι τους. Τὴ μέρα ἀκριβῶς ποὺ ἑτοιμαζόντουσαν νὰ ξεκινήσουν γιὰ ἕνα μεγάλο κυνῆγι στὴ Ζούγκλα, κι' ἀπὸ ἐκεῖ νὰ κατεβοῦν στὴν Βομβάη, κάποιος ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς, ὁ ὑπολοχαγὸς Μάρλοου, πληγώθηκε δίχως νὰ τὸ θέλη, τὴ στιγμὴ ποὺ καθάριζε τὸ πιστόλι του, κι' ἡ Μὶς Λέβις, γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῆ, ζήτησε ν' ἀναβάλουν τὴν ἀναχώρησί τους. Αὐτὸ ἦταν βέβαια μιὰ ἀπόδειξις τῆς καλῆς καρδιᾶς της, μὰ τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας οἱ «πάταν» περικύκλωσαν τὸ φρούριο μὲ τὶς ἄγριες ὀρδές τους κι' ἔκλεισαν ὅλους τοὺς δρόμους. Κ' ἡ δυὸ γυναῖκες τότε ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποφέρουν τὴ σκληρὴ ζωὴ τῆς πολιορκίας.

'Η Μὶς 'Ελισσάβετ Λέβις, ἦταν ἕνα πεντάμορφο κορίτσι. Ὅλοι στὸ Μάντα - Μουσγιάκι εἶχαν μαγευθεῖ ἀπ' τὴ γοητεία της : Οἱ στρατιῶτες τὴν ἐλάτρευαν σὰν εἴδωλο κι' οἱ ἀξιωματικοὶ ἔνοιωθαν γι' αὐτὴν τὰ πιὸ τρυφερὰ καὶ τὰ πιὸ τολμηρὰ αἰσθήματα. Μὰ ὁ πιὸ ἐπιφυλακτικὸς ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ ὑπολοχαγὸς Μάρλοου...

'Η ὤμορφη κόρη τοῦ ταγματάρχου Λέβις εἶχε καταλάβει τὸ σιωπηλὸ αἴσθημά του, μὰ ἡ συμπεριφορά της ἀπέναντί του δὲν εἶχε ἀλλάξει διόλου. Μόνο τὸ ξαφνικὸ ἐκεῖνο ἀτύχημα τοῦ Μάρλοου εἶχε κάνει νὰ δακρύσουν λίγο τὰ ὤμορφα γαλανὰ μάτια της καὶ νὰ προδώσουν ἔτσι τὴ συγκίνησί της. Ἔπειτα ὅμως, μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία, ἔγινε ἡ πιὸ ἐπιδέξια κι' ἡ πιὸ παρήγορη νοσοκόμος.

'Ο ταγματάρχης Λέβις σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ εἶχε στείλει δυὸ ἀγγελιοφόρους ἀπὸ τὸ ποτάμι γιὰ νὰ ζητήση βοήθεια. Μὰ δὲν εἶχε λάβει καμμιὰ εἴδησι ὅτι οἱ στρατιῶται του εἶχαν ἐκπληρώσει τὴν ἀποστολή τους. Εἶχαν φτάσει ἄραγε στὴ Βομβάη ἢ μήπως εἶχαν πέσει στὰ χέρια τῶν ἐπαναστατῶν ; Ποιὸς ξέρει... Μιὰ σκληρὴ καὶ μυστηριώδης μοῖρα βάραινε ἀπάνω στὸ φρούριο...

Μιὰ μέρα τέλος συνέβη ἐκεῖνο ποὺ φοβόντουσαν ὅλοι τους : Τὰ πυρομαχικὰ εἶχαν ἐξαντληθῆ ! 'Ο ὑπολοχαγὸς Μάρλοου παρουσιάσθηκε τότε στὸν ταγματάρχη Λέβις καὶ τοῦ ἀνέφερε τὴν τραγικὴ θέσι τους.

—'Υποφέρετε, λοιπόν, στ' ἀλήθεια τόσο πολύ ;...

—Κύριε διοικητά, τοῦ εἶπε, δὲν μποροῦμε ν' ἀντισταθοῦμε περισσότερο ἀπὸ δυὸ μέρες. Εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸ φρούριο καὶ νὰ σώσουμε τοὺς στρατιῶτες ἀπὸ τὴν ἔξοδο τοῦ ποταμοῦ. Ἔχουμε ἀκόμα μιὰ βάρκα γιὰ τὴν κυρία σας καὶ τὴν κόρη σας, τὸ λοχαγὸ Γκότλινγκ καὶ μερικοὺς ἄνδρες. 'Εσεῖς, μὲ τὴν ἄλλη φρουρά, θὰ ἐπιβιβασθῆτε σὲ μεγάλες σχεδίες, τὶς ὁποῖες μποροῦμε νὰ φτιάξουμε καὶ γρήγορα κι' εὔκολα μὲ τὰ ξύλα ποὺ βρίσκονται στὸ φρούριο. Πρὶν φύγετε ὅμως θὰ διατάξετε νὰ γεμίσουν τὰ κανόνια καθὼς καὶ ἀρκετὰ ὅπλα, τὰ ὁποῖα θὰ τοποθετηθοῦν ἀπάνω στὶς ἐπάλξεις. Ἕνας ἄνθρωπος τότε γρήγορος κι' ἐπιδέξιος, τρέχοντας σκυφτὰ κατὰ μῆκος τῶν ἐπάλξεων, θ' ἀδειάση ἀπάνω στὸν ἐχθρὸ τὰ κανόνια καὶ τὰ ὅπλα γιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ νομίση ὅτι ἐξακολουθοῦμε τὴν ἀντίστασι...

—Καὶ ποιὸς θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, Μάρλοου ; Ρώτησε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ὁ διοικητὴς τοῦ Μάντα - Μουσγιάκι.

—'Εγώ, κύριε διοικητά ! Τοῦ ἀπάντησε ὁ ὑπολοχαγὸς ἀποφασιστικά. Τὸ φρούριο δὲν θὰ πέση στὰ χέρια τῶν «πάταν», σᾶς τ' ὁρκίζομαι ! Θὰ τὸ τινάξω στὸν ἀέρα μόλις πατήσουνε τὸ πόδι τους μέσα οἱ ἐχθροί, βάζοντας φωτιὰ στὴν πυριτιδαποθήκη.

—Εἶσαι τρελλός, Μάρλοου ! Φώναξε ὁ ταγματάρχης Λέβις χλωμιάζοντας.

—Ὄχι, κύριε διοικητά, τοῦ ἀπάντησε τότε μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο ὁ ὑπολοχαγὸς Μάρλοου. Πρέπει κάποιος νὰ θυσιασθῆ γιὰ νὰ σώση ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴ τιμή....

'Ο ταγματάρχης Λέβις μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἀγκάλιασε τὸ νεαρὸ ἥρωα καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι, τράβηξε γιὰ νὰ δώση τὶς διαταγὲς γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποφάσεως ποὺ εἶχαν λάβει. 'Η εἴδησι ὅμως τῆς αὐτοθυσίας τοῦ ὑπολοχαγοῦ Μάρλοου, ποὺ διαδόθηκε ἀμέσως σὰν ἀστραπή, ἀναστάτωσε τὴ φρουρά. Μερικοὶ στρατιῶτες προσεφέρθησαν ἀμέσως νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν, μὰ βρέθηκαν μπροστὰ στὴν ἀμετάκλητη ἀπόφασί του.

'Η Μὶς 'Ελισσάβετ Λέβις πῆγε τότε κοντά του καὶ τὸν ρώτησε :

—Γιατί τὸ κάνετε αὐτό, Μάρλοου ;

Στὴ μορφὴ καὶ στὴ φωνὴ τῆς γοητευτικῆς 'Αγγλίδος ἦταν κάτι τὸ σκληρό, τὸ ἐχθρικό, λὲς καὶ ἡ κόρη τοῦ διοικητοῦ ἔνοιωθε γιὰ τὸ νεαρὸ ὑπολοχαγὸ τὸ πιὸ ἄσπονδο μῖσος !

—Γιατί εἶνε ἀνάγκη... τῆς ἀπάντησ' ἐκεῖνος, συγκινημένος καὶ κοιτάζοντας χάμω, γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ βλέμμα της. Πρέπει νὰ σωθῆ ἡ φρουρά, τὴ στιγμὴ ποὺ κάθε ἀντίστασις εἶνε μάταιη πειά !... 'Ο καθένας ἐδῶ πέρα ἔχει κάνει κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸ καθῆκον του...

—Καὶ δὲν θέλετε νὰ σώσετε πρὸ πάντων μονάχα ἕνα....πρόσωπο ; Τὸν ρώτησε πονηρὰ ἡ Μὶς Λέβις.

'Ο Μάρλοου ὅμως γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ δῆ τάχα ποῦ εἶχε φωλιάσει ὁ ἐχθρός....

Ὅταν ἑτοιμάσθηκαν ἡ σχεδίες καὶ ρίχτηκαν στὸ κανάλι ποὺ ἕνωνε τὸ φρούριο μὲ τὸ ποτάμι, οἱ στρατιῶτες ἐγκατέλειψαν τὶς θέσεις τους κι' ἐπιβιβάσθηκαν ἀθόρυβα σ' αὐτές. Στὴ μεγάλη βάρκα πῆραν θέσι ἡ κυρία Λέβις, ἡ κόρη της, ὁ ταγματάρχης Γκότλινγκ καὶ μερικοὶ ἄλλοι. 'Ο ταγματάρχης Λέβις βρισκόταν στὴν πιὸ μεγάλη σχεδία, ἀνάμεσα στοὺς ἡρωϊκοὺς ἄνδρες του, ποὺ κοίταζαν πρὸς τὸ φρούριο μὲ δακρυσμένα μάτια. Ἦταν ἀκόμα σκοτεινά. Μὰ μέσα σὲ μιὰ ὥρα θ' ἄρχιζε νὰ χαράζη. Οἱ «πάταν» τότε θὰ ἔκαναν μιὰ καινούργια ἐπίθεσι κατὰ τοῦ φρουρίου. Δυστυχισμένε Μάρλοου....

'Ο στολίσκος ἀπομακρύνθηκε σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὸ φρούριο, πέρασε τὸ κανάλι, μπῆκε στὸ ποτάμι καὶ παρασύρθηκε ἀπὸ τὸ ρεῦμα του.

Μονάχος μέσα στὸ ἔρημο φρούριο, ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἑτοιμαζόταν ν' ἀντικρύση τὸ θάνατο.

—Φτωχὲ Μάρλοου !... Ψιθύρισε. Σὲ λίγο θὰ τελειώσουν ὅλα πειά... Ἂς ἔρθη μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ὁ θάνατος ! Ἔτσι θὰ πάψω πειὰ νὰ πονῶ, νὰ ὑποφέρω...

—'Υποφέρετε λοιπὸν στ' ἀλήθεια τόσο πολύ ; Τὸν ρώτησε δίπλα του μιὰ γλυκειὰ φωνή.

'Ο Μάρλοου γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι, ξαφνιασμένος, πνίγοντας μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως. 'Η Μὶς 'Ελισσάβετ Λέβις, μ' ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο, στεκόταν τώρα μπροστά του.

—'Εσεῖς !... 'Εσεῖς !... 'Εδῶ πέρα ! Ψιθύρισε, νομίζοντας ὅτι ὀνειρευόταν.

—Ναί. 'Εγὼ εἶμαι... Τοῦ ἀπάντησ' ἐκείνη. Μόνο ἐγὼ κατάλαβα ποιὸς ἦταν ὁ σκοπός σας. Μ' ἀγαπᾶτε, Μάρλοου, μ' ἀγαπᾶτε ἀπελπισμένα, τὸ ξέρω. Θελήσατε νὰ σώσετε τοὺς συντρόφους σας, ναί, μὰ θελήσατε νὰ σώσετε πρὸ πάντων ἐμένα ! Κι' ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, κοντά σας, ἕτοιμη, ἀποφασισμένη νὰ πεθάνω μαζύ σας. Σᾶς μισῶ ἢ σᾶς ἀγαπῶ ; Δὲν ξέρω... Μὰ βρίσκομαι κι' ἐγὼ ἐδῶ, γιὰ ν' ἀντικρύσω σὲ λίγο τὸ θάνατο. Κι' ἐγὼ εἶμαι χαμένη. Δὲν ὑπάρχει πειὰ καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας... 'Η μητέρα μου νομίζει τώρα ὅτι βρίσκομαι γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια μαζὺ μὲ τὸν πατέρα μου. 'Ο πατέρας μου πάλι νομίζει ὅτι εἶμαι μαζὺ μὲ τὴν μητέρα μου. Ὅταν θὰ δοῦν ὅτι χάθηκα, θὰ ὑποθέσουν ὅτι ἔπεσα καὶ πνίγηκα στὸ ποτάμι...

Μακρυά, στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ὁ οὐρανὸς ἄρχιζε ν' ἀσπρίζη. Ξημέρωνε. .

—Σὲ λίγο θὰ σκεπαστοῦμε κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια... Ψιθύρισε μὲ πνιγμένη φωνὴ ὁ ὑπολοχαγὸς Μάρλοου. Μὶς Λέβις, συγχωρέστε με... Δὲν μπορῶ νὰ θυσιάσω δυὸ φορὲς τὴ ζωή μου γιὰ σᾶς. Κι' ὡστόσο, θὰ τὸ ἔκανα μὲ μεγάλη μου χαρά !....

'Η ὤμορφη 'Αγγλίδα, κλείνοντας τὰ μάτια, ἔγειρε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της. Ἄξαφνα ὅμως ἀκούστηκε μιὰ ὁμοβροντία. Οἱ «πάταν» εἶχαν ἀρχίσει κιόλας τὴν ἐπίθεσι. 'Ο Μάρλοου τότε ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν τρελλὸς κατὰ μῆκος τῶν ἐπάλξεων καὶ ν' ἀδειάζη ἀπάνω τους τὰ γεμάτα κανόνια καὶ τὰ ὅπλα τῶν στρατιωτῶν.

'Ο ὑπολοχαγὸς ἔπειτα, ὅταν ἔρριξε καὶ τὴν τελευταία σφαίρα, γύρισε καὶ κύτταξε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν ἀγαπημένη του, ποὺ εἶχε καρφώσει τὰ ὤμορφα μάτια της ἀπάνω του καὶ τὸν κύτταζε μὲ θαυμασμό. Κι' ὕστερα, σκύβοντας τὸ κεφάλι, προχώρησε μ' ἀργὸ βῆμα γιὰ νὰ κατεβῆ στὴν πυριτιδαποθήκη. Εἶχε ὁρκισθεῖ ὅτι τὸ φρούριο δὲν θὰ ἔπεφτε στὰ χέρια τῶν 'Ινδῶν !

Μὰ τί συνέβαινε ; Γιατί κι' ὁ ἐχθρὸς εἶχε πάψει πειὰ νὰ ρίχνη ;

'Ο Μάρλοου, σὰν σὲ ὄνειρο, ἄκουσε τότε νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακρυὰ μιὰ μεγάλη βοή. Ἦταν ἡ βοήθεια, ποὺ περιμένανε μὲ τόση ἀγωνία ἀπὸ τὴ Βομβάη ! Οἱ «πάταν», μπροστὰ στὴν ξαφνικὴ ἐκείνη ἐπίθεσι, ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν πανικόβλητοι... Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ ἀγγλικὸς στρατός, μπαίνοντας στὸ Μάντα - Μουσγιάκι, εἶδε ἕνα νεαρὸ ὑπολοχαγὸ νὰ κρατάη στὴν ἀγκαλιά του λιπόθυμη μιὰ πεντάμορφη νέα. Ἦταν ἡ κόρη τοῦ ταγματάρχου Λέβις, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ γίνη σὲ λίγο γυναῖκα τοῦ ὑπολοχαγοῦ Μάρλοου,

---

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΠΩΣ ΚΑΤΑΚΤΩΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

(Συμβουλὲς μιᾶς γυναίκας ποὺ ἀγάπησε κι' ἀγαπήθηκε πολὺ)

ΠΟΛΛΟΙ ἄνδρες νομίζουν πὼς πρέπει νὰ φέρνωνται μὲ τραχύτητα στὶς γυναῖκες. 'Ο παληὸς δηλαδὴ ἀφορισμὸς τῶν ρωμαντικῶν ὅτι «τὴ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ τὴ δέρνη κανεὶς οὔτε μ' ἕνα λουλοῦδι», θεωρεῖται σήμερα ἀναχρονισμός.

Οἱ ἄνδρες τῆς ἐποχῆς μας εἶνε Νιτσεϊσταί.

—«Πᾶς στὴ γυναῖκα ; ρώτησε μιὰ γρηὰ τὸ Ζαρατούστρα. Πάρε μαζύ σου κι' ἕνα καμουτσίκι !»

«Κάθε ἄνδρας, εἶπε ὁ Νίτσε πάλιν, ἔχει μέσα του ἕνα παιδί. Δουλειὰ τῆς γυναίκας εἶνε νὰ τὸ βρῆ καὶ νὰ τὸ νταντέψη».

«Καὶ σὲ κάθε γυναῖκα μέσα ὑπάρχει ἕνα παιδί, λένε οἱ Νιτσεϊστές. 'Ο ἄνδρας πρέπει νὰ τὸ βρῆ καὶ νὰ τὸ δείρη !....».

'Αφῆστε τους νὰ λένε. Γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Νίτσε ξέρουμε πὼς στὶς γυναῖκες ἦταν τρυφερώτατος. Τὸ ἀντίθετο δηλαδὴ ἀκριβῶς τῶν ὅσων ἔγραφε.

Ὅτι ὁ ἄνδρας εἶνε δυνατώτερος ἀπὸ τὴ γυναῖκα, ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῆ ; Μὰ μιὰ γυναῖκα ὤμορφη, χαριτωμένη, ἔξυπνη, τιθασσεύει καὶ τὸν πιὸ ρωμαλέο καὶ τὸν πιὸ ἄγριον ἄνδρα.

* * *

Εἶνε σοφώτατος ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς μῦθος τοῦ 'Ηρακλῆ καὶ τῆς 'Ομφάλης. 'Ο χειροδύναμος 'Ηρακλῆς, ποὺ τάβαλε μ' ὅλα τὰ θηρία καὶ τὰ τέρατα τοῦ κόσμου, στὸ τέλος ὑπογυναικώθηκε τόσο, ὥστε νὰ τὸν βάλη ἡ 'Ομφάλη νὰ φορέση φουστάνια καὶ νὰ τῆς γνέθη μαλλὶ μὲ τὴ ρόκα ! 'Αφῆστε τους νὰ λένε, λοιπόν. Οἱ ἄγριοι ἄνδρες — εἴτε στὴ θεωρία, εἴτε ἀκόμα καὶ στὴν πράξι — εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ ὑποκύπτουν εὐκολώτερα στὰ θέλγητρα μιᾶς γυναίκας. Οἱ μεγάλοι κατακτηταί, ἐκεῖνοι, ποὺ πραγματικὰ ἔκαψαν καρδιὲς γυναικῶν, ὁ Δὸν Ζουάν, ὁ Καζανόβας, ὁ Δοὺξ τοῦ Ρισελιέ, δὲν ἐμίσησαν ποτὲ γυναῖκα. 'Εσκότωσαν ὅμως, ἐχτύπησαν κι' ἐξευτέλισαν πολλοὺς ἄνδρες γιὰ τὸ χατῆρι τῶν γυναικῶν.

'Η ἀλήθεια εἶνε πὼς καὶ ἡ γυναῖκα ἐκτιμάει στὸν ἄνδρα τὴ δύναμι. Αὐτὸ εἶνε φυσικό. 'Αφύσικο εἶνε νὰ θέλη νὰ μετρηθῆ μαζύ του στὴ δύναμι. Καὶ σ' αὐτό, νομίζω, πὼς ἡ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς μας ἀκολουθοῦνε στραβὸ δρόμο. 'Η γυναῖκα ὥς τώρα, ἀναγνωρίζοντας δυνατώτερό της τὸν ἄνδρα, κυριαρχοῦσεν ἀπάνω του. Μὲ τὴ χειραφέτησι, ὅπως τὴν ἐννοοῦνε ἡ περισσότερες σήμερα — «ἡ γυναῖκα νὰ εἶνε ἴσια κι' ὅμοια μὲ τὸν ἄνδρα» — δὲν αὐξήσαμε τὴν ἐπιρροή μας ἡ γυναῖκες, τὴν ἐλαττώσαμε. Τὰ ὅπλα τῆς γυναίκας εἶνε ἡ ὠμορφιά, ἡ χάρις, ἡ λεπτότης.

* * *

'Η γυναῖκα πολλὲς φορὲς θριαμβεύει μὲ τὴν ὑπερηφάνειά της, μὰ κι' ἄλλες τόσες φορὲς χάνεται ἀπ' τὴν ὑπερηφάνειά της αὐτή. 'Η ὑπερηφάνεια εἶνε μιὰ πανοπλία, ποὺ μᾶς προστατεύει ἀπὸ τὶς προστυχιὲς τῆς ζωῆς κι' ἀπὸ τὴν ἀντίληψι πολλῶν ἀνδρῶν, πὼς ἡ κατάκτησις οἱασδήποτε γυναίκας εἶνε πρᾶγμα εὐκολώτατο. 'Επίσης δίνει ἡ ὑπερηφάνεια μεγαλείτερη ἀξία στὶς χάρες μας καὶ τὴν παραμικρότερη παραχώρησί μας τὴν κάνει νὰ φαίνεται δῶρο οὐράνιο.

Πολλὲς γυναῖκες κρατήθηκαν ἐνάρετες καὶ ὑπόμειναν μὲ ἀξιοπρέπεια ἀπιστίες, προδοσίες, κακομεταχειρίσματα ἀπὸ μέρους τῶν ἀνδρῶν ποὺ ἀγαποῦσαν ἢ δὲν ἀγαποῦσαν, μὰ ἦσαν ἑνωμένες μαζύ τους, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, μόνο καὶ μόνο γιατί ἦσαν ὑπερήφανες. Μὰ ἡ ὑπερηφάνεια, ποὺ εἶνε ἀρετή, καταντάει ἐλάττωμα, ὅταν ὑπερβῆ τὸ μέτρον.

Γιατί πολλὲς γυναῖκες, ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερηφανείας τους, καταδικάστηκαν νὰ ὑποφέρουν σ' ὅλη τους τὴ ζωή. 'Η περισσότερες γεροντοκόρες εἶνε θύματα τῆς ἄμετρης ὑπερηφανείας τους καὶ τῆς ξιππασιᾶς τους. 'Απέκρουσαν γάμους πολὺ καλούς, γιατί ἐκεῖνοι ποὺ τὶς ἐζητοῦσαν κι' εἶχαν ὅλα τὰ προσόντα νὰ τὶς κάνουν εὐτυχεῖς, ἔτυχε νὰ μὴν εἶνε ἀπὸ μεγάλο σόϊ !....

Ἄλλες, ἀντιθέτως, γιὰ νὰ μὴν ὑποδουλωθοῦν — καθὼς ἐνόμιζαν — σὲ ἄνδρες ἀνωτέρους, ἐπροτίμησαν κατωτέρους τους, ὥστε νὰ τοὺς κάνουν ὅ,τι θέλουν. Δυστυχισμένες γυναῖκες !

Τί τὰ θέλετε ; Ἔτσι ἦταν πάντα, ἔτσι εἶνε ακόμα κι' ἔτσι, νομίζω, θἆναι εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα : 'Η ἀξία ἑνὸς ἀνωτέρου ἀνδρὸς ἀντανακλᾶ καὶ στὴ γυναῖκα. Μπορῶ μάλιστα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἐμεῖς ἡ γυναῖκες ἐπωφελούμεθα περισσότερο ἀπὸ τὴν ὑπεροχὴ τῶν ἀνδρῶν μας. Σ' αὐτὸ ἔγκειται καὶ ἡ τέχνη μας. Μιὰ γυναῖκα, παίρνοντας ἕνα ἄνδρα ἀνώτερό της, γίνεται ἴσια του, ὑψώνεται. Μιὰ ὅμως ποὺ παίρνει ἕναν κατώτερό της, δὲν τὸν ὑψώνει, ταπεινώνεται αὐτή. Θέλετε παραδείγματα; Κυττάξτε γύρω σας στὴν κοινωνία καὶ θὰ βρῆτε ὅσα θέλετε.

* * *

Εἶχα μιὰ φίλη, πολὺ ὤμορφη, χαριτωμένη, μορφωμένη, μὰ ξιππασμένη πολύ. Πρὸ παντὸς δὲν ἀνεχότανε νὰ ὑποταχθῆ σὲ κανέναν ἄνδρα καὶ εἶχε τὴν ἀξίωσι νὰ τὴν προσκυνοῦνε οἱ ἄνδρες.

Στὰ πόδια ὅμως μιᾶς ὤμορφης γυναίκας — καὶ ἡ φίλη μου αὐτὴ ἦταν πολὺ ὡραία — μπορεῖ νὰ πέσουν ὅλοι οἱ ἄνδρες, ἀρκεῖ νὰ μὴν τὸ ἀπαιτῆ μὲ ξιππασιά. Αὐτὸ ἔπαθε καὶ ἡ φίλη μου. 'Η ξιππασιά της τὴν ἔκανε ἀποκρουστική. Καὶ μόνον ἕνας ὑπαλληλάκος τοῦ ἐμπορικοῦ ποὺ ἐψώνιζε τῆς ἔγραφε στὸ τέλος ἐρωτικὰ γράμματα, ἐκφράζοντάς της σὲ ἀσυνάρτητο μελοδραματικὸ ὕφος αἰσθήματα λατρείας θρησκευτικῆς. Καὶ ἡ φίλη μου, ἔξυπνη μολαταῦτα, καὶ μορφωμένη κοπέλλα, συγκινήθηκε ἀπὸ τὶς ἀνοησίες αὐτές, μὲ τὶς ὁποῖες θὰ λιγωνότανε στὰ γέλια, ἂν δὲν γραφόντανε σ' αὐτήν, μὰ σὲ καμμιὰν ἄλλη. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε πώς, γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρίζη ἀνώτερό της κανέναν ἄνδρα καὶ νὰ τοὺς θέλη ὅλους ὑποταγμένους σ' αὐτήν, κατάντησε νὰ μπλέξη μὲ τὸν ὑπαλληλάκο, μὲ τὴν ἰδέα πὼς τὸν ἔκανε σκλάβο της. Τέτοια κατάκτησι νὰ μὴ σᾶς τὴν χρωστάη ὁ Θεός, κορίτσια μου !...

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΠΟΤΕ ΘΑ ΒΡΕΞΗ

'Ο λαὸς πιστεύει ὅτι πρόκειται νὰ βρέξη ὅταν ἡ γάτα φταρνίζεται ἢ ξύνει τὸ αὐτί της, ὅταν ὁ σκύλος σκάβει τὸ χῶμα, ὅταν κι' ἡ γάτα κι' ὁ σκύλος γλείφουν τὰ μπροστινά τους πόδια ἢ κατακλίνονται μὲ τὸ δεξὶ πλευρὸ ἢ ξύνονται πάνω στοὺς φράχτες.

Βροχὴ ἐπίσης προμηνύεται ὅταν ἡ πάπιες πετοῦν κράζοντας καὶ βυθίζονται στὸ νερό, ὅταν τὰ περιστέρια γυρίζουν στὸν περιστερεῶνα τους ἀργά, ἡ κόττες κυλιοῦνται στὸ χῶμα περισσότερο ἀπὸ ἄλλες φορές, ὅταν ἡ μέλισσες δὲν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν κυψέλη τους, ὅταν ἡ μυῖγες κεντοῦν δυνατά, ὅταν τὰ σκουλήκια βγαίνουν ἀπὸ τὴ γῆ, ὅταν ἡ ἀράχνες ἀποσύρονται στὶς γωνιὲς κι' ὅταν οἱ ποντικοὶ κάνουν πολὺ θόρυβο τὴ νύχτα.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ THEURIET

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

ΑΥΤΗ τὴ στιγμὴ ἔχω πάνω στὸ τραπέζι μου δυὸ βάζα, γεμᾶτα ἀπ' τὰ τελευταῖα χρυσάνθεμα τοῦ κήπου μου, καὶ θαυμάζω τὰ ὤμορφα καὶ διαφορετικὰ χρώματά τους. Ἄλλα εἶνε τριανταφυλλιά, ἄλλα κίτρινα, ἄλλα κόκκινα σκοῦρα, ἄλλα ἔχουνε τὰ χρώματα τῆς χαραυγῆς, ἄλλα τὴν ἀσπράδα τῶν μαργαριτῶν κι' ἄλλα τὸ χρῶμα τοῦ παληοῦ χρυσαφιοῦ. Κι' ὅμως ἂν κι' ἔχουνε μιὰ τόσο πλούσια ποικιλία χρωμάτων, σοῦ γεμίζουν τὴν ψυχή σου μὲ μιὰ βαθειὰ μελαγχολία. Δὲν ξέρω ἂν ὀφείλεται αὐτὸ στὰ γυμνὰ κοτσάνια τους, ποὺ τὰ λιγοστὰ μαραμένα φύλλα τους κρέμονται ἀπελπισμένα κι' ἕτοιμα νὰ φυλλορροήσουν στὶς πρῶτες φθινοπωρινὲς ψύχρες. Ἔτσι, ὅπως τὰ βλέπω, νομίζω πὼς ἔχω μπροστά μου ἕνα πλῆθος ἀπὸ σύμβολα τῶν παθῶν, παθῶν ποὺ ἀργήσανε νὰ φανερωθοῦν, τῶν παθῶν ἐκείνων ποὺ ἀπ' τὴ γέννησί τους ἀκόμα εἶνε προωρισμένα νὰ μὴν ἱκανοποιηθοῦν ποτέ. Τὰ λουλούδια αὐτὰ τοῦ φθινοπώρου, θαρρεῖς καὶ σοῦ διηγοῦνται μὲ τὸ θλιβερὸ ὕφος τους τὸν πόνο τῶν ἄτυχων ἐρώτων. Σοῦ θυμίζουνε τὴν ἀρχὴ τῆς δύσης τῆς ζωῆς σου, κατὰ τὴν ὁποία ἡ καρδιά σου, νομίζοντας πὼς ξαναναειώνει, ἀρχίζει νὰ ἐλπίζῃ πὼς μπορεῖ νὰ ξαναγαπηθῆ. Μιὰ ἐλπίδα, φυσικά, ἀπατηλή, μιὰ ἐλπίδα ποὺ εἶνε προωρισμένη νὰ ναυαγήσῃ γρήγορα καὶ νὰ μᾶς παρασύρῃ στὸ βυθὸ τῆς πιὸ πικρῆς μελαγχολίας.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, ποὺ ἔχω μπροστά μου τὰ ὤμορφα αὐτὰ λουλούδια, μὲ τὰ πλούσια χρώματα καὶ τὴν πικρὴ μυρουδιά, μοὔρχεται στὴ θύμησί μου ἡ ἱστορία μιᾶς ἀγάπης, ποὺ γεννήθηκε παράκαιρα καὶ φυλλορρόησε, μαζὺ μὲ τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ φθινοπώρου.

* * *

Ἡ ἱστορία αὐτὴ συνέβη στὴν Σ..., σὲ μιὰ ἀπ' τὶς παληὲς καὶ ἥσυχες πόλεις τῆς Τουραίν, στὶς ὁποῖες τὸ ὑγιεινότατο κλῖμα τους, ἡ ὠμορφιὰ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντός τους κι' ἡ φτήνεια τῆς ζωῆς τους τραβοῦν κάθε χρόνο πολλοὺς Ἄγγλους παραθεριστές.

Τὸ χρόνο ἐκεῖνο τὸ πιὸ ἀρχοντικὸ σπίτι τῆς Σ..., ἕνα σπίτι τοῦ XVI αἰῶνος, ποὺ τὸ στόλιζαν ἀριστουργηματικὰ σκαλίσματα, εἶχε νοικιασθῆ ἀπὸ μιὰ Ἰρλανδέζα κυρία, ποὺ τὴ λέγανε κυρία Μαργαρὲ Λακέϋ κ' ἡ ὁποία ἦταν χήρα ἑνὸς Ἄγγλου ἀξιωματικοῦ, ποὺ εἶχε πεθάνει στὴ Βομβάη.

Ἡ κυρία Λακέϋ ἤτανε μιὰ ψηλὴ καὶ καλοκαμωμένη γυναῖκα, ὡς σαράντα χρόνων, μὲ κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ μὲ γαλανὰ ζωηρὰ μάτια. Ἀπ' τὴν καθαρὴ κι' εὐγενικώτατη φυσιογνωμία της θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ συμπεράνῃ ὅτι εἶχε μιὰ εὐγενικιὰ κι' εὐαίσθητη ψυχή. Ὅλοι ὅσοι ἔτυχε νὰ τὴν γνωρίσουν ἦσαν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τοὺς τρόπους της καὶ τὴν συμπεριφορά της. Ζοῦσε μιὰ ἥσυχη ζωὴ καὶ φαινόταν εὐτυχισμένη. Τὸν περισσότερο καιρό της τὸν περνοῦσε διαβάζοντας διάφορα βιβλία καὶ παίζοντας πιάνο.

Ἄξαφνα ὅμως ἕνα ἐντελῶς τυχαῖο περιστατικὸ ἦρθε νὰ ταράξῃ τὴ ζωή της. Ἕνα βράδυ ἀφοῦ ἐνθουσίασε μὲ τὸ ὑπέροχο παίξιμό της τοὺς προσκαλεσμένους της, παραπονέθηκε ὅτι δὲν εἶχε γνωρίσει κανένα βιολιστή, μὲ τὸν ὁποῖο νὰ μποροῦσε νὰ παίζῃ μαζύ. Τότε κάποιος ἀπ' τοὺς καλεσμένους της ἄρχισε νὰ ἐξυμνῆ τὸ ταλέντο ἑνὸς νεαροῦ βιολιστοῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν δάσκαλος τῆς μουσικῆς στὰ σχολεῖα τῆς Σ...

Ἡ κ. Λακέϋ, γεμάτη χαρὰ ποὺ θὰ ἱκανοποιοῦσε τὴν ἐπιθυμία της, παρακάλεσε τὸν κύριο αὐτὸ νὰ τῆς συστήσῃ τὸ νεαρὸ βιολιστή, πρᾶγμα ποὺ γίνηκε ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ Γεώργιος Μαλαπέρ, ἔτσι λέγανε τὸ νεαρὸ μουσικοδιδάσκαλο, ἦταν ἕνας νέος περίπου εἰκοσιὲξ χρόνων, μὲ καστανὰ σγουρὰ μαλλιὰ καὶ μάτια μαῦρα ἐξαιρετικὰ λαμπερὰ κι' ὤμορφα. Τὸ ντύσιμό του ἦταν ἄμεμπτο, οἱ τρόποι του ἐξαιρετικὰ λεπτοὶ καὶ τὸ πάντα σχεδὸν γελαστὸ στόμα του ἄφηνε νὰ φαίνωνται δυὸ σειρὲς κανονικότατα καὶ κάτασπρα δόντια, σὰν μαργαριτάρια.

Ὅπως ἦταν φυσικό, ἡ Ἰρλανδέζα χήρα ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴ γνωριμία του, καὶ καθὼς ἦταν κι' αὐτὸς προθυμότατος σ' ὅλα, συμφωνήσανε νὰ πηγαίνῃ δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα σπίτι της γιὰ νὰ παίζουνε μαζύ.

Ἀλλὰ ἡ μουσικὴ συγκινεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κάνει πιὸ τρυφερό. Ἀνάμεσα δὲ σ' ἕναν ἄντρα καὶ σὲ μιὰ γυναῖκα, ὑπάρχει ὁ κίνδυνος ν' ἀγαπήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Κι' ὁ κίνδυνος αὐτὸς φανερώθηκε ἀπ' τὶς πρῶτες μέρες στὴν κ. Λακέϋ. Ἐνθουσιασμένη ἀπ' τὴ μουσική, κοντὰ στὸ νέο κι' ὤμορφο σύντροφό της, ἄρχισε νὰ ξεχνάῃ τὰ σαράντα χρόνια της καὶ νὰ αἰσθάνεται πὼς ξανάνειωνε. Σιγὰ - σιγὰ μιὰ ἀγάπη, φλογερὴ καὶ γεμάτη πάθος, ἄρχισε νὰ μεγαλώνῃ μέσα στὴν καρδιά της γιὰ τὸν σύντροφό της. Προσπάθησε στὴν ἀρχὴ νὰ τὴν πνίξῃ, μὰ τῆς στάθηκε ἀδύνατο. Ἡ ἀγάπη της φούντωνε διαρκῶς καὶ τὴν τυραννοῦσε, θέλοντας νὰ ἐκδηλωθῆ. Κι' ἡ Ἰρλανδέζα κυρία, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά της, τὴν φανέρωσε στὸ νέο σὰν ἕνα εἶδος μητρικῆς στοργῆς. Περιποιότανε δηλαδὴ τὸ νεαρὸ μουσικὸ καὶ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ φέρνεται σὰν μιὰ μεγάλη φιλενάδα. Γιὰ νὰ κερδίσῃ μάλιστα τὴν ἐμπιστοσύνη του, τοῦ ἄνοιγε τὴν καρδιά της καὶ τοῦ διηγόταν ἕνα - ἕνα τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς της, τὸν ἀναγκάσῃ νὰ κάνῃ κι' νος τὸ ἴδιο.

Ὁ Μαλαπὲρ δὲν εἶχε ὑποπτευθῆ τὸ τρυφερὸ τῆς ἡλικιωμένης χήρας, καὶ μέρα, νοιώθοντας κι' αὐτὸς ἀνάγκη νὰ ἐλαφρώσῃ τὴν του, τῆς ἐκμυστηρεύθηκε νο του : Ἀγαποῦσε κι' τρελλὰ μιὰ νέα γυναῖκα, τῆς ὁποίας ὁ ἄνδρας ἤτανε ὑπάλληλος Σ..., κι' εἶχε λόγους νὰ πιστεύῃ ὅτι τὸν ἀγαποῦσε κι' ἐκείνη. Μὰ βλεπόντουσαν παρὰ μόνο στὸν περίπατο τῆς πλατείας καὶ δυὸ - φορὲς εἶχαν ἀνταλλάξει καὶ γράμματα. Ὡς ἐκεῖ εἶχαν προχωρ σχέσεις τους.

Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ φαντασθῆτε πόσο ὀδυνηρὸ χτύπημα ἦταν ξομολόγησι αὐτὴ γιὰ τὴ δυστυχισμένη χήρα. Ὁ ἄνθρωπος τὸν ἀγαποῦσε, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς τελευταίας ἀγάπης της, ὄχι μόνο τὴν σκεφτότανε καθόλου, ἀλλ' ἀγαποῦσε μιὰν ἄλλη !

Ἡ Μαργαρὲ ὑπέφερε τρομερά, ἀλλὰ δὲν ἔχασε καὶ κάθε ἐλπίδα. πε στὸ νέο ὅτι λυπόταν κατάκαρδα, γιατί τοῦ ἔτυχε ν' ἀγαπήσῃ μιὰ ναῖκα ποὺ ἀνῆκε σ' ἄλλον. Τοῦ μίλησε γιὰ τὶς στενοχώριες, τὶς καὶ τὰ βάσανα τῆς γυναίκας ἐκείνης, ἡ ὁποία θὰ ἦταν ἀναγκασμένη ὑποκρίνεται διαρκῶς μπροστὰ στὸν ἄνδρα της, νὰ τρέμῃ ἀδιάκοπα τὸ φόβο μὴν τὴν ἀνακαλύψῃ ὅτι τὸν ἀπατοῦσε καὶ γιὰ τὸν κίνδυνο διέτρεχε κι' αὐτὸς κ' ἡ ἀγαπημένη του, ἂν τυχὸν μάθαινε τὶς σχέσ τους καμμιὰ φορὰ ὁ σύζυγός της. Τέλος, σὰν μιὰ καλὴ φίλη, τὸν ρακάλεσε νὰ τῆς λέῃ ὅ,τι κι' ἂν τοῦ συνέβαινε σχετικῶς.

Ὁ Μαλαπὲρ συγκινήθηκε ἀπ' τὴν καλωσύνη της καὶ τὸ ἐνδιαφ της, καὶ κάθε μέρα τῆς ἐκμυστηρευότανε ὅλες τὶς δοκιμασίες καὶ τὶς ριπέτειες τῆς μυστικῆς του ἀγάπης. Μὰ κάθε νέο ποὺ τῆς διηγόταν ἦταν γι' αὐτὴν καὶ μιὰ καινούργια φαρμακερὴ σταγόνα στὸ πικρὸ ρι τῆς ἀγάπης της. Περήφανη ὅμως, καθὼς ἦταν, ἄκουγε τὶς καὶ τὶς ἀπελπισίες τοῦ νέου φίλου της μ' ἕνα χαμόγελο συμπαθείας μόνον ὅταν ἔμενε μόνη κλεινόταν στὸ δωμάτιό της κι' ἄφηνε ἐλεύθερο μεγάλο πόνο της νὰ ξεσπάσῃ σὲ δάκ καὶ λυγμούς.

Μιὰ μέρα τέλος ὁ Μαλαπὲρ πῆγε σπίτι τῆς κ. Λακέϋ τόσο χαρούμενος, ὥστε ἐκείνη ἀμέσως μάντεψε πὼς σοβαρὸ εἶχε συμβεῖ.

—Τί τρέχει ; τὸν ρώτησε. Ἔγινε πως δική σου ἡ ἀγαπημένη σου ;

—Ναί... ἀπάντησε ἐκεῖνος, γλυκ στενάζοντας.

—Ἡ δυστυχισμένη !... εἶπε συγκ ἡ κ. Λακέϋ. Σᾶς λυπᾶμαι καὶ τοὺς δ

Ὁ Μαλαπὲρ τὴν κύτταξε τότε προσε χτικὰ κι' ἔμεινε κατάπληκτος ἀπ' λύπη ποὺ ἔδειχνε τὸ πρόσωπό της.

—Ὑποφέρετε, κυρία ; τὴν ρώτησε.

—Ναί, δὲν εἶμαι καὶ τόσο καλά — τοῦ ψιθύρισε. Ἄφησέ με τώρα κι' αὔριο. Ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ.

Ὅταν πῆγε τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μα πὲρ στὸ σπίτι τῆς κ. Λακέϋ, τὴν ἕτοιμη γιὰ ταξεῖδι. Ἦταν ὠχρή, μὲ μάτια της μαυροστεφανωμένα. Ὡστό δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ταραχή.

—Ἔλαβα, τοῦ εἶπε μ' ἕναν ἤρεμο τόνο, σοβαρὲς εἰδήσεις ἀπὸ Ἀγγλία κι' εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ φύγω... Δὲν ξέρω πότε θὰ ξαναϊδω- θοῦμε, γι' αὐτὸ ἂς φιληθοῦμε !

Μὰ καθὼς ἐκεῖνος πλησίαζε τὰ χείλη του στὸ μάγουλο τῆς κ. κέϋ, αἰσθάνθηκε ἄξαφνα στὸ στόμα του ἕνα φίλημα γεμᾶτο πάθος.

—Ἔχε γειά ! Ἔχε γειά ! τοῦ φώναξε ἡ Μαργαρέ, καὶ τὸν ἄφ μόνον, γιὰ νὰ κλειστῆ στὸν κοιτῶνα της.

Ὁ νέος ἔμεινε ἄναυδος. Αἰσθάνθηκε τὸ πάθος, ποὺ εἶχε τὸ φίλημα ἐκεῖνο καὶ κατάλαβε τότε γιὰ πρώτη φορὰ πόσο μεγάλη καὶ δυνατὴ ταν ἡ στερνή της ἀγάπη καὶ πόση πίκρα ἔκλεινε μέσα της !...

Λυπήθηκε κατάκαρδα ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀνταποκριθῆ σ' ἕνα μεγάλο αἴσθημα κι' ἔφυγε μελαγχολικός, γεμᾶτος λυπηρὲς σκέψεις συμπόνια γιὰ τὴ γυναῖκα ἐκείνη, ποὺ τόσο τὴν εἶχε ἀπατήσῃ ἡ ζωή τὰ παράξενα γυρίσματά της.. ....

....

Παράκαιρες ἀγάπες, καταδικασμένες στὴν πιὸ θλιβερὴ διάψευσι ὀνείρων σας, νὰ ξέρατε τάχα πόσο νοιώθω τὴν πίκρα καὶ τὸν πόνο πόσο βαθειὰ μελαγχολία μοῦ φέρνει ἡ θύμησί σας !...

ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΣΤΙΧΟΙ

ΖΩΗΣ ΟΝΕΙΡΟ

—Ποῦ εἶν' ἡ πατρίδα σου, πουλί, ποὺ λάμνεις, στὸν αἰθέρα ;
—Τὴ θάλασσα ἔχω μάνα μου, τὸν οὐρανὸ πατέρα.
—Ποῦθ' ἔρχεσαι καὶ ποῦ κινᾶς, πιὸ γλήγορα ἀπ' τὸ κῦμα ;
—Πίσω ἡ φωληά μου, ἐδῶ ἡ ζωή, μπροστὰ ἕνα ὡραῖο μνῆμα.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JACQUES UVEL

ΜΙΑ ΙΠΠΟΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΤΟΥΣ

I

ΜΙΑ ὤμορφη βραδειὰ τοῦ Ἀπρίλη τοῦ 1717, μιὰ χαριτωμένη νέα καθόταν στὸ μπαλκονάκι τοῦ μικροῦ κομψοῦ μεγάρου της καὶ δροσιζόταν στὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι...

Στὸ πεζοδρόμιο κάτω, ἀθέατος, κάποιος νέος, ψηλός, ντυμένος μὲ μεγάλη πολυτέλεια, τὴν παρακολουθοῦσε μὲ λαχτάρα, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ φανερωθῆ μπροστά της. Περιοριζόταν μόνο ν' ἀναστενάζῃ κάθε τόσο καὶ νὰ κυττάζῃ ἀνήσυχα τὸν μισοσκότεινο δρόμο κάθε φορὰ ποὺ ἄκουγε βήματα κι' ἔβλεπε διαβάτες...

Ψιθύριζε συχνά :

—Σ' ἀγαπῶ, κουκλίτσα μου... Μὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ θάψω βαθειὰ στὴν ψυχή μου αὐτὴ τὴν ἀπελπισμένη ἀγάπη μου... Εἶμαι ἕνας ἀπόκληρος τῆς κοινωνίας, ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι ἕνα λουλοῦδι τῆς ζηλευτὸ κι' ἔχεις χαρίσει σὲ ἄλλον τὴν καρδιά σου !...

Τὸ κρύο τῆς νύχτας δυνάμωσε σὲ λιγάκι. Ἡ κοπέλλα, ἀνύποπτη, τραβήχτηκε μέσα κι' ὁ ψηλὸς ἐκεῖνος νέος, ἀφοῦ ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀκόμη κάτω ἀπ' τὸ κλειστὸ πειὰ μπαλκόνι, ἀποφάσισε νὰ φύγῃ...

Ὁ νέος ἦταν ὁ περίφημος λήσταρχος Καρτούς, ὁ Καπετὰν Φυσέκης, κι' ἡ ἀνύποπτη κοπέλλα ἦταν ἡ Λουκία, ἡ κόρη τοῦ πλουσίου ἐμπόρου Λαμπέρ !....

II

Μεσάνυχτα τώρα. Ὅλοι κοιμόντουσαν στὸ μέγαρο τοῦ Λαμπὲρ καὶ μονάχα ὁ ἴδιος ἀγρυπνοῦσε, ταραγμένος, στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του. Τὴν ἐπομένη τελείωνε μιὰ συναλλαγματική του ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρυσὰ δουκάτα, τὰ ὁποῖα χρωστοῦσε στοὺς προμηθευτές του Βερνέϊγ καὶ Ταρνιέ, κι' ἡ κάσσα του ἦταν ἐντελῶς ἄδεια...

Τί νἄκανε ;... Μόλις πρὶν ἀπὸ πέντε μέρες εἶχε καταστραφεῖ ὁλότελα, χάνοντας τὰ λεπτά του στὶς μετοχὲς τῶν φανταστικῶν χρυσωρυχείων τῆς Λουϊζιάνας. Οἱ φίλοι του, τοὺς ὁποίους τόσες φορὲς εἶχε ὑποχρεώσει μὲ τὴ γενναιοδωρία του καὶ στοὺς ὁποίους κατέφυγε τώρα, σώριασαν μπροστά του ἕνα σωρὸ προφάσεις, κι' ὁ δύστυχος Λαμπὲρ ἔμεινε μονάχα μὲ τὴν ντροπὴ τῶν ἀκάρπων αὐτῶν διαβημάτων του...

Ἡ ἰδέα τῆς πτωχεύσεως τὸν ξετρέλλαινε. Δὲν φοβόταν τόσο τὴ φυλακή, ὅσο τὴν ἀτιμία ποὺ θὰ λέρωνε τὸ ἔντιμο ὄνομά του καὶ θὰ ἀντανακλοῦσε καὶ στὴ λατρευτή του κόρη. Ἴσως μάλιστα νὰ ματαίωνε καὶ τὸν ἐκλεκτό της γάμο μὲ τὸν ἀγαπημένο της καὶ νὰ δυστυχοῦσε κι' αὐτὴ σὲ ὅλη της τὴ ζωὴ ἐξ αἰτίας τοῦ κηλιδωμένου πειὰ πατέρα της....

Ἔξαλλος ὁ ἄμοιρος Λαμπέρ, ἀποφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ, γιὰ νὰ σώσῃ τοὐλάχιστον τὴν τιμὴ τοῦ ὀνόματός του. Ἄφησε στὸ γραφεῖο του μιὰ ἐπιστολὴ γιὰ τὴ γλυκειά του κόρη Λουκία, ζητῶντας της συγχώρησι γιὰ τὸ τρελλὸ διάβημά του, καὶ βγῆκε προφυλακτικὰ στὸ δρόμο κλονισμένος, σὰν νἆχε μεθύσει ἀπὸ κρασί !...

— Τὰ πουγγιά σας ἢ τὴ ζωή σας...

III

Περασμένα πειὰ μεσάνυχτα, ὁ Λαμπὲρ βρέθηκε στὸ Πὸν-Νέφ. Ἔρριξε τὴ δακρυσμένη ματιά του στὰ σκοτεινὰ κι' ὕπουλα νερὰ τοῦ Σηκουάνα, ἀνατρίχιασε ἄθελά του γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα ἔκανε νὰ δρασκελίσῃ τὸ λιθόχτιστο πεζοῦλι τῆς γεφύρας, γιὰ νὰ ριχτῆ μέσα τους...

Μὰ ἔξαφνα, ἕνα σιδερένιο χέρι τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸν ὦμο, τὸν τράβηξε ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω, καὶ μιὰ λεπτὴ εἰρωνικὴ φωνὴ ψιθύρισε στ' αὐτί του :

—Ἔ, φιλαράκο μου... Τρελλάθηκες, γιὰ νὰ ζητᾶς κολύμπι μὲ τέτοια τσουχτερὴ ὑγρασία, σ' αὐτὴ τὴν κάπως ἀκατάλληλη ὥρα ;...

Ὁ Λαμπὲρ κατάπληκτος γύρισε πίσω κι' ἀντίκρυσε ἕναν ψηλό, γεροδεμένο ἄγνωστο, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπο ἔκρυβε ὁ ψηλὸς γιακᾶς τοῦ εὐρύχωρου μανδύα του.

—Ἀφῆστε με ἥσυχον, κύριε... Ψιθύρισε ὁ Λαμπέρ. Θέλω νά... Πρέπει, εἶνε ἀνάγκη νὰ πνιγῶ !...

—Εὐχαρίστως νὰ σᾶς ἀφήσω, κύριέ μου... Μὰ πρέπει νὰ μοῦ πῆτε πρῶτα τὴν ἀφορμὴ τῆς ὄχι καὶ τόσο διασκεδαστικῆς αὐτῆς ἀσχολίας σας !... Ἀποκρίθηκε εἰρωνικὰ ὁ ἄγνωστος, κρατῶντας τον ἀκόμα γερά...

—Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο ;... Ξανᾶπε ὁ Λαμπέρ.

Μὰ βλέποντας τὴν ἀλλόκοτη ἐπιμονὴ τοῦ ἀγνώστου καὶ δίχως νὰ προσέξῃ τὸ ἐλαφρὸ τρεμούλιασμα τῆς φωνῆς του, τοῦ διηγήθηκε ἄκρες - μέσες τὴ θλιβερὴ ἱστορία του...

Ὅταν τελείωσε, στενάζοντας βαθειά, ὁ ἄγνωστος ξεφώνισε μὲ ζωηράδα :

—Ὄχι, κύριέ μου... Οὔτε θὰ ἀτιμασθῆτε, οὔτε φυλακὴ θὰ πᾶτε, κι' οὔτε θὰ πνιγῆτε... Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι κατηγορηματικά !...

—Καὶ τί θὰ κάνετε γιὰ ν' ἀποφύγω τὴν τραγική μου τύχη ;

—Θὰ σᾶς δανείσω ἐγὼ αὐτὲς τὶς τρεῖς χιλιάδες δουκάτα ποὺ σᾶς λείπουν !...

—Ἐσεῖς ;... Ἐσεῖς ;... Μὰ ποιὸς εἶστε, λοιπόν ;... Ξεφώνισε τώρα κατάπληκτος ὁ Λαμπέρ, μὴ πιστεύοντας τ' αὐτιά του.

Ὁ ἄγνωστος ὅμως ἀποκρίθηκε ἀόριστα :

—Εἶμαι... Εἶμαι... Μὰ τί σᾶς μέλλει ποιὸς εἶμαι ;... Πέστε πὼς εἶμαι ἕνας εὐεργέτης καὶ παρηγορητὴς τῶν θλιμμένων... Μονάχα, κάντε μου τὴ χάρι κι' ἀκολουθῆστε με ὡς τὸ σπίτι μου, γιατί οἱ δρόμοι τέτοια ὥρα εἶνε ἐπικίνδυνοι... Ἐκεῖ ἄλλωστε θὰ σᾶς δανείσω καὶ τὰ χρήματά σας....

IV

Ὁ Λαμπέρ, νομίζοντας πὼς ὀνειρεύεται, ἀκολούθησε μηχανικὰ τὸν ἄγνωστο ὡς κάποιο ἰσόγειο, μὰ κομψό, σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Πὸ-ντὲ φὲρ-Σαὶν Μαρσέλ. Τρύπωσαν κι' οἱ δυό τους μέσα, καὶ σὲ λίγη ὥρα ὁ ἄγνωστος τοῦ μετροῦσε, ἀμίλητος καὶ σοβαρός, τὶς τρεῖς χιλιάδες χρυσᾶ δουκάτα...

—Κύριέ μου, εἶστε ἐξάπαντος ὁ καλὸς ἄγγελος τοῦ πανάγαθου Θεοῦ ! Τραύλισε κατάπληκτος ὁ Λαμπέρ.

Μὰ ὁ ἄγνωστος, χαμογελῶντας λυπημένα, εἶπε :

—Εἶνε ἡ ἀτομική σας γνώμη αὐτή... Δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶνε καὶ γενική !... Ὡστόσο, λίγο μὲ ἐνδιαφέρει... Ἀκοῦστε τώρα καὶ κάτι... Αὔριο βράδυ θὰ καλέσετε στὸ σπίτι σας τοὺς δανειστές σας.... Θὰ τοὺς μετρήσετε τὸ χρέος σας καὶ θὰ τοὺς κρατήσετε νὰ φᾶνε μαζύ σας.... Μὴ λυπηθῆτε τὸ κρασί !... Οὔτε καὶ τοὺς καλοὺς μεζέδες... Ἔχω τὸ σχέδιό μου ἐγώ, γιὰ νὰ σᾶς μιλάω ἔτσι... Μοῦ τὸ ὑπόσχεστε ;...

—Μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, κύριέ μου... Ἀποκρίθηκε μὲ ἐνθουσιασμὸ ὁ Λαμπέρ. Ἄλλωστε δὲν βλέπω καὶ τίποτε τὸ ἄτοπο σ' αὐτά... Ὡστόσο, θὰ προτιμοῦσα νὰ τοὺς πνίξω αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἄκαρδους τοκογλύφους, παρὰ νὰ τοὺς κάνω τραπέζι στὸ σπίτι μου, μὰ μιὰ ποὺ ἐπιμένετε....

—Καὶ πολὺ μάλιστα ἐπιμένω !... Διέκοψε ζωηρὰ ὁ ἄγνωστος.

—Ἔ, τότε δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀρνηθῶ αὐτό... Ξανᾶπε ὁ Λαμπερ. Καὶ μὲ τί ὅρους μοῦ δανείζετε αὐτὰ τὰ λεπτά ;...

Ὁ ἄγνωστος ἔπνιξε κάποιο στεναγμὸ κι' ἀποκρίθηκε, χαμογελῶντας πένθιμα :

—Ἂν σᾶς τὰ δάνειζα μὲ ὅρους, δὲν θὰ ἤμουν πειὰ ὁ «καλὸς ἄγγελος τοῦ πανάγαθου Θεοῦ» γιὰ σᾶς... Κρατῆστε τα δίχως ἀπόδειξι... Δίχως τόκους... Ὅσον καιρὸ θέλετε.... Κι' ὅταν εὐκολυνθῆτε, ἔρχεστε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι μιὰ βραδειά, μὲ συναντᾶτε καὶ μοῦ τὰ ἐπιστρέφετε... Λέγομαι Μπουργκινιόν... Σύμφωνοι, κύριέ μου ;....

—Σύμφωνοι... Καὶ ποτέ μου δὲν θὰ ξεχάσω τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ σᾶς χρωστάω !.... Τραύλισε δακρυσμένος ὁ Λαμπέρ. Μοῦ σώσατε τὴ ζωή, μὰ καὶ τὸ σπουδαιότερο, ἐξασφαλίσατε γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία τῆς κόρης μου !...

Ἔσκυψε, φίλησε ξαφνικὰ τὸ χέρι τοῦ εὐεργέτη του καὶ χάθηκε στὴ σκοτεινιὰ τῆς νύχτας, ἐνῶ ὁ αἰνιγματικὸς ἐκεῖνος ἄγνωστος μουρμούριζε :

—Ναί... Ἐξασφάλισα τὴν εὐτυχία Ἐκείνης... Τῆς Λουκίας μου !

V

Ὅταν κατὰ τὰ μεσάνυχτα τῆς ἐπομένης ὁ Βερνέϊγ κι' ὁ Ταρνιὲ ἄφησαν τὸ μέγαρο τοῦ Λαμπέρ, τἄβλεπαν ὅλα ρόδινα. Εἶχαν πληρωθεῖ τὸ χρέος τους κι' αὐτὸ τοὺς ἔκανε εὐτυχεῖς.

Μὰ ὅταν ἔφτασαν στὴ γειτονικὴ γέφυρα τοῦ Πὸν-Νέφ, μιὰ σκιά, ποὺ γλυστροῦσε ἀθόρυβα, παρακολουθῶντας τους, ξεπρόβαλλε ἄξαφνα μπροστά τους καὶ σημαδεύοντάς τους κατάστηθα μὲ δυὸ τεράστιες πιστόλες, μούγκρισε :

—Τὰ πουγγιά σας ἢ τὴ ζωή σας... Εἶμαι ὁ Καρτούς !...

Οἱ δυὸ τοκογλύφοι παράλυσαν ἀμέσως ἀπὸ τὸν τρόμο τους. Παράδωσαν στὸν τρομερὸ λήσταρχο τὰ πουγγιά τους καί, ὅταν σκέφτηκαν νὰ ζητήσουν βοήθεια, ἐκεῖνος εἶχε γίνει ἄφαντος !...

VI

Ὅταν ὁ Λαμπέρ, σ' ἕνα χρόνο, πῆγε στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Πὸ-ντὲ φὲρ-Σαὶν Μαρσέλ, γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸν κ. Μπουργκινιόν, καὶ νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ δουκάτα, ποὺ τὸν εἶχαν σώσει, ἔμαθε μὲ κατάπληξι μὰ καὶ μὲ πόνο ἀνέκφραστο, ὅτι ὁ κ. Μπουργκινιὸν κι' ὁ λήσταρχος Καρτούς, ποὺ εἶχε μόλις ἐκεῖνες τὶς μέρες καρατομηθεῖ, ἦσαν τὸ ἴδιο πρόσωπο !....

Δάκρυσε μὲ ἱερὴ συγκίνησι. Χάρισε τὰ λεπτὰ αὐτὰ σ' ἕνα φιλανθρωπικὸ κατάστημα, κι' ὅταν τὸ μεσημέρι ἀποκάλυψε τὴ θλιβερὴ αὐτὴ ἀλήθεια στὴ χλωμὴ μοναχοκόρη του, ἀναγκάστηκε πολλὲς φορὲς νὰ τῆς σκουπίσῃ στοργικὰ τὰ δακρυοπλημμυρισμένα γλυκά της μάτια...

Μὰ οὔτε αὐτὸς ποτέ, οὔτε κι' Ἐκείνη, μάντεψαν τὸ τρυφερὸ μυστικὸ τοῦ νεαροῦ καὶ τραγικοῦ ληστάρχου !...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΟ
ΦΕΒΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στὸν πύργο τοῦ μαρκησίου Κάϋλους - Ταρρίντες φιλοξενεῖται ὁ Φίλιππος τῆς Μάντουας, πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας, τὸν ὁποῖον ὁ πυργοδεσπότης πρόκειται νὰ παντρέψη μὲ τὴν κόρη του Αὐγή. Μὰ ἡ Αὐγὴ ἔχει παντρευτῆ μυστικὰ πρὸ τετραετίας μὲ τὸν δοῦκα Φίλιππο τοῦ Νεβέρ, φίλο στενὸ τοῦ πρίγκηπος τῆς Γκονζάγκας, μὲ τὸν ὁποῖον ἔχει ἀποκτήσει καὶ παιδί. Ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος τὸ ξέρει αὐτό, ἔχει ἀναθέσει στὸν ἔμπιστό του Πεϋρὸλ νὰ συγκεντρώση τοὺς καλυτέρους σπαθιστὰς τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν Νεβέρ, γιατὶ ἔτσι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, θὰ τὸν κληρονομήση, ἐπειδὴ εἶνε ξάδελφός του. Ὅλοι οἱ σπαθισταὶ βρίσκονται συγκεντρωμένοι σ' ἕνα πανδοχεῖο, κοντὰ στὸν πύργο, κι' ἐκεῖ συζητοῦν γιὰ τὸν θρυλικὸ ἱππότη Λαγκαρντέρ, ἕνας δὲ ἀπ' αὐτούς, ὁ Κοκαρντάς, τοὺς διηγεῖται τὴν ἱστορία τοῦ Λαγκαρντέρ. Σὲ λίγο φτάνει στὸ πανδοχεῖο κι' ἕνας ὅμιλος ἀπὸ ὀχτὼ ἐθελοντὲς τοῦ βασιλέως, τῶν ὁποίων ἀρχηγὸς εἶνε ὁ Λαγκαρντέρ. Γίνεται τότε μιὰ παρεξήγησις καὶ οἱ ἐθελονταὶ κι' οἱ σπαθισταὶ ἔρχονται στὰ χέρια, μὰ οἱ τελευταῖοι ὑποχωροῦν μόλις μαθαίνουν ὅτι οἱ ἀντίπαλοί τους εἶνε ἄνθρωποι τοῦ Λαγκαρντὲρ κι' ἔτσι συμφιλιώνονται καὶ συνεχίζουν τὸ γλέντι τους μαζύ. Τέλος ἐμφανίζεται κι' ὁ Λαγκαρντὲρ ὁ ἴδιος, ὡραῖος, λεβέντης, ὑπέροχος. Μὰ μόλις μαθαίνει ὅτι οἱ σπαθισταὶ βρίσκονται ἐκεῖ γιὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν Νεβέρ, τοὺς διώχνει κακὴν κακῶς καὶ φεύγοντας ἀπ' τὸ πανδοχεῖο πηγαίνει πρὸς τὸν πύργο. Ἐκεῖ βλέπει τὸν Πεϋρὸλ κι' ἕναν ἄλλο ἄντρα νὰ τὸν πλησιάζουν. Μέσ' στὸ σκοτάδι ὁ Πεϋρὸλ ξεγελιέται, ὑποθέτει πὼς ὁ Λαγκαρντὲρ εἶν' ἕνας ἀπ' τοὺς σπαθιστάς, ὁ Σαλντάνι, καὶ τὸν φωνάζει κοντά του. Τοῦ ἀναθέτει τότε νὰ παρουσιαστῆ μέσ' στὸ σκοτάδι ὡς Νεβὲρ στὴν Αὐγὴ καὶ νὰ πάρη το παιδί της. Ὁ Λαγκαρντὲρ παίρνει πράγματι τὸ παιδί, μὰ γιὰ νὰ τὸ σώση.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τώρα ὁ Λαγκαρντὲρ λίκνιζε τὴ μικρούλα μέσα στὴν ἀγκαλιά του ποὺ ἦταν ἐντελῶς ἀσυνήθιστη στὰ καθήκοντα τῆς παραμάνας. Δὲν εἶχε πειὰ παρὰ μιὰ φροντίδα μόνο σ' αὐτὸν τὸν κόσμο : πῶς νὰ μὴν τὴν ξυπνήση !..

—Νάνι !.. Νάνι ! τῆς ἔλεγε μὲ μάτια ὑγρὰ ἀπὸ συγκίνησι, μὰ καὶ γελῶντας συγχρόνως.

Κανεὶς ἀπ' ὅσους τὸν ἤξεραν, δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φανταστῆ τί ἔκανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ τρομερὸς αὐτὸς ξιφομάχος... Ἦταν ἀφοσιωμένος ὁλόκληρος στὰ καθήκοντά του τῆς νταντᾶς... Περπατοῦσε ἀνάλαφρα γιὰ νὰ μὴν τινάζεται τὸ παιδὶ μέσα στὰ χέρια του καὶ κρατοῦσε κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴν ἀναπνοή του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε γιὰ δεύτερη φορὰ σάλπισμα κυνηγετικοῦ κέρατος. Ὁ δεύτερος ἀπ' τοὺς σκοποὺς τοῦ πρίγκηπος τῆς Γκονζάγκας εἰδοποιοῦσε τὸν ἀφέντη του ὅτι ὁ Φίλιππος τοῦ Νεβὲρ εἶχε μπῆ μέσα στὸ δάσος.

—Τί διάβολο εἶν' αὐτό ; Ἀναρωτήθηκε ὁ Λαγκαρντέρ.

Μὰ δὲν ἐνδιαφέρθηκε περισσότερο, γιατὶ ἡ προσοχή του ὅλη ἦταν πάντα συγκεντρωμένη στὸ πολύτιμο φορτίο του. Δὲν τολμοῦσε κἂν νὰ φιλήση τὴ μικρούλα... Ἦταν ἕνα τόσο χαριτωμένο πλασματάκι, λευκὸ καὶ τριανταφυλλένιο !.. Πάνω ἀπ' τὰ κλειστά της βλέφαρα, δυὸ μακρυὰ μεταξένια φρύδια ἔδειχναν ὅτι ἔμοιαζε τῆς μητέρας της... Ἦταν ἕνας ἄγγελος, ἕνας ὤμορφος ἄγγελος τοῦ Θεοῦ κοιμισμένος... Ὁ Λαγκαρντὲρ ἄκουγε τὴ γλυκειὰ κι' ἁγνὴ ἀνάσα της... Ὁ Λαγκαρντὲρ θαύμαζε τὴ βαθειά της γαλήνη ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἕνα ἀπέραντο χαμόγελο.

— Καὶ ὅμως, συλλογίστηκε ὁ ἱππότης μας, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ μητέρα της κλαίει κι' ὁ πατέρας της κινδυνεύει... Ἄ ! Ἄ ! Χάρις σ' ἐμένα, θ' ἀλλάξουν πολλὰ πράγματα... Ἐμπιστεύθηκαν μιὰ μικρούλα, σὲ μένα, τὸν ξεμυαλισμένο Λαγκαρντέρ... Ἔ, λοιπόν, γιὰ νὰ ὑπερασπίση αὐτὴ τὴ μικρούλα, ὁ Λαγκαρντὲρ θὰ βάλη μυαλό !.. Μὰ πῶς κοιμᾶται, Θεέ μου !.. Τί νὰ σκέφτεται τάχα αὐτὸ τὸ μετωπάκι, τὸ στεφανωμένο μ' ἀγγελικὲς μποῦκλες ; Ναί, ὑπάρχει μιὰ ψυχὴ ἐκεῖ μέσα, κι' αὐτὴ ἡ μικρούλα θὰ γίνη κάποτε μιὰ γυναίκα, ποὺ θὰ γοητεύη καὶ πού, ἀλλοίμονο, ὑποφέρη !..

Στάθηκε λίγο κ' ἔπειτα ἐξακολούθησε :

— Τί ὡραῖο ποὺ θὰ εἶνε νὰ κερδίσω σιγὰ-σιγά, μὲ τὶς φροντί καὶ τὴ στοργή, ὅλη τὴν ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ μικροῦ πλάσματος, νὰ βλέπω νὰ μοῦ χαμογελάη, νὰ μὲ φιλάη...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε γιὰ τρίτη φορὰ ἦχος κυνηγετι κέρατος. Αὐτὸ σήμαινε πως ὁ Νεβὲρ εἶχε φτάσει στὸ συνοικισμὸ Ταρρίντες.

Ὁ Λαγκαρντέρ, ἀκούγοντας τὸ σάλπισμα αὐτό, ἀνασκίρτησε ξύπνησε... Γιὰ μιὰ στιγμή, εἶχε ὀνειρευτῆ πὼς ἦταν πατέρας... ἴδια στιγμή, ἕνα βῆμα ζωηρὸ καὶ ἠχηρὸ ἀκούστηκε κι' ὁ ἱππότης μουρμούρισε :

—Εἶν' αὐτός ! Ὁ Νεβέρ !..

Πράγματι, ἦταν ὁ Νεβέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀφήσει τὸ ἄλογό του ἄκρη τοῦ δάσους καὶ προχωροῦσε πεζός.

Δὲν πέρασε οὔτ' ἕνα λεπτὸ κι' ὁ Λαγκαρντέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει τώρα ὅτι τὰ σαλπίσματα ἦσαν συνθήματα ποὺ εἰδοποιοῦσαν δολοφόνους γιὰ τὴν ἄφιξι τοῦ Νεβέρ, τὸν εἶδε νὰ περνάη μπρὸς ἀπ' φανάρι ποὺ βρισκόταν στὴν ἀρχὴ τῆς γεφύρας.

Τὸ ὡραῖο κεφάλι τοῦ Φιλίππου τοῦ Νεβέρ, τὸ νεανικὸ μὰ καὶ λαγχολικό, φωτίστηκε ζωηρὰ γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα, ὅταν ὁ δοὺξ πομακρύνθηκε ἀπ' τὴ γέφυρα καὶ προχώρησε πρὸς τὴν τάφρο, χα ἡ ὑψηλὴ καὶ περήφανη σιλουέττα του φαινόταν. Κατόπιν ἐξα στηκε κι' αὐτή, γιατὶ ὁ Νεβὲρ κατέβαινε στὴν τάφρο ἀπὸ τὴ σκάλα ποὺ ἦταν σκαμμένη στὸ τοίχωμά της. Ὅταν κατέβηκε τέλος τω, ὁ Μικρὸς Παρισινὸς τὸν ἄκουσε νὰ τραβάη τὸ σπαθί του.

Καὶ ὁ Νεβὲρ ἄρχισε νὰ προχωρῆ μὲ προφύλαξι. Σκόνταφτε τόσο στὶς θυμωνιὲς ποὺ βρισκόντουσαν σκορπισμένες ἐδῶ κ' ἐκεῖ γῆς.

Σὲ κάποια στιγμὴ στάθηκε καὶ φώναξε :

—Ἔ, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἐδῶ ;

—Εἶμ' ἐγώ ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Λαγκαρντέρ. Καί, δόξα τῷ Θεῷ, μόνο ἐγώ !

—"Ω ! μὰ εἶστε ἀνυπόφορος ! Φώναξε ὁ Λαγκαρντέρ, ἀποκρούοντας τὸ πρῶτο χτύπημα τοῦ Νεβέρ.

Ὁ Νεβὲρ δὲν ἄκουσε παρὰ τὸ «Εἶμ' ἐγώ !» κι' ἀναγνώρισε φωνὴ τοῦ Μικροῦ Παρισινοῦ. σως διευθύνθηκε ζωηρὰ πρὸς μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀκούστηκε φωνή του.

—Ἐμπρός, ἱππότα ! τοῦ φώναξε. Τραβῆχτε τὸ σπαθί σας !.. Δὲν καιρὸ γιὰ χάσιμο !

Ὁ Μικρὸς Παρισινὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ νανουρίζη τὴ μικρούλα, ὁποία κοιμόταν τώρα μακάρια στὴν ἀγκαλιά του.

—Πρέπει πρῶτα νὰ σᾶς μιλήσω, κύριε δούξ ! ἀπάντησε στὸ Νεβέρ.

— Σᾶς τὸ ἀπαγορεύω αὐτό, διέκοψε ὁ Νεβὲρ ἔπειτ' ἀπὸ τὸ προσβλητικὸ γράμμα ποὺ μοῦ στείλατε τὸ πρωΐ !.. Ξιφουλκῆστε, λοιπόν, ἱππότα... Θὰ μονομαχήσουμε στὸ σκοτάδι...

Μὰ ὁ Λαγκαρντὲρ οὔτε κἂν συλλογιζότανε νὰ ξιφουλκήση. Τὸ σπαθί του, ποὺ πετοῦσε συνήθως μόνο του ἀπ' τὴ θήκη του, φαινόταν σὰν νὰ κοιμᾶται ὅπως ὁ μικρὸς ἄγγελος ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ὅταν σᾶς ἔστειλα τὸ πρωινὸ γράμμα μου, ἀπάντησε, ἀγνοοῦσα ὅσα ξέρω ἀπόψε !

— Ὢ ! Ὢ ! ἔκανε ὁ νεαρὸς δοὺξ εἰρωνικά. Βλέπω πὼς δὲν σᾶς ἀφ- σει νὰ μονομαχήσετε στὰ σκοτεινά !..

Κι' ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστά. Ὁ Λαγκαρντὲρ ξιφούλκησε τότε καὶ τοῦ ξανάπε :

—Ἀκοῦστε με, σᾶς παρακαλῶ, ὑψηλότατε...

—Μήπως θέλετε νὰ προσβάλετε πάλι τὴν δίδα Αὐγὴ ντὲ Κάϋλους, ὅπως κάνατε στὸ πρωϊνὸ γράμμα σας ; ρώτησε ὁ δοὺξ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ὀργή.

—Ὄχι !.. Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι !.. Ἀκοῦστε με !..

Μὰ ὁ Νεβὲρ δὲν ἄκουγε τίποτε... Εἶχε ἀρχίσει πειὰ τὴν ἐπίθεσί του...

—Ἄ ! μὰ εἶστε ἀνυπόφορος ! φώναξε ὁ Μικρὸς Παρισινός, ἀποκρούοντας τὸ πρῶτο χτύπημά του. Φυλαχτῆτε... Μὰ ἀκοῦστε με, ἐπὶ τέλους !

Ὁ Νεβὲρ εἶχε μανιάσει, γιατὶ νόμιζε πὼς ὁ Λαγκαρντὲρ τὸν κοροΐδευε.

Ρίχτηκε μὲ ὅλη του τὴν ὁρμὴ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του κι' ἄρχισε νὰ τοῦ καταφέρη ἀλλεπάλληλες σπαθιὲς μ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ ταχύτητα ποὺ τὸν ἔκανε τόσο τρομερὸ μονομάχο... Ὁ Μικρὸς Παρισινὸς περιοριζόταν στὴν ἀρχὴ νὰ τὶς ἀποκρούη ἀκίνητος στὴ θέσι του. Ἔπειτα, ἄρχισε νὰ τραβιέται πίσω, κρατῶντας μὲ τὸ ἕνα χέρι του τὸ σπαθί του καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ σπαθὶ τοῦ Νεβὲρ καὶ ἀποκρούοντας πάντοτε. Κάθε φορὰ ποὺ ἀπέκρουε μιὰ ἐπίθεσι τοῦ ἀντιπάλου του, φώναζε :

—Ἀκοῦστε με ! Ἀκοῦστε με ! Ἀκοῦστε με !

—Ὄχι ! Ὄχι ! Ὄχι ! τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ Νεβέρ, συνοδεύοντας κάθε ἄρνησί του καὶ μὲ μιὰ σπαθιά.

Ὑποχωρῶντας διαρκῶς ὁ Λαγκαρντέρ, ἀκούμπησε σὲ κάποια στιγμὴ στὸ τεῖχος τοῦ πύργου. Ὅλο τὸ αἷμα του ἀνέβηκε τότε στὸ κεφάλι. Ἦταν πράγματι μεγάλος ἡρωϊσμὸς νὰ ἀντιστέκεται τόση ὥρα στὴν ἐπιθυμία του νὰ καταφέρη ἕνα δυνατὸ χτύπημα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

— Θὰ μ' ἀκούσετε ; φώναξε γιὰ τελευταία φορά.

— Ὄχι ! ἀπάντησε ὁ Νεβέρ.

— Βλέπετε ὅτι δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ὑποχωρήσω ! φώναξε ὁ Λαγκαρντὲρ μὲ ἀπόγνωσι ποὺ εἶχε καὶ τὸν κωμικό της τόνο.

— Τόσο τὸ καλύτερο ! ἀπάντησε ὁ Νεβέρ.

— Διάβολε ! φώναξε ὁ Μικρὸς Παρισινός, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπομονὴ εἶχε ἐξαντληθῆ πειά. Θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς συντρίψω τὸ κρανίο γιὰ νὰ σᾶς ἐμποδίσω νὰ σκοτώσετε τὸ παιδί σας ;

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν σὰν κεραυνὸς γιὰ τὸ Νεβέρ. Ἀμέσως τὸ σπαθί του ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του.

— Τὸ παιδί μου ! φώναξε. Ὥστε ἡ κόρη μου βρίσκεται μέσα στὴν ἀγκαλιά σας ;

Ὁ Λαγκαρντὲρ εἶχε τυλίξει μὲ τὸ μανδύα του τὴ μικρούλα. Κ' ἔτσι, μέσ' στὸ σκοτάδι, ὁ Νεβὲρ ὑπέθετε ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅτι ὁ ἀντίπαλός του εἶχε τυλίξει τὰ μανδύα του γύρω ἀπ' τὸ ἀριστερό του χέρι καὶ τὸν χρησιμοποιοῦσε γιὰ ἀσπίδα, ὅπως συνηθιζόταν τότε... Τὸ αἷμα του πάγωσε μέσ' τὶς φλέβες του, καθὼς συλλογιζόταν τώρα τὶς πετυχημένες σπαθιὲς ποὺ κατάφερνε προηγουμένως στὴν τύχη. Θὰ μποροῦσε περίφημα νὰ εἶχε σκοτώσει τὸ παιδί του...

—Ἱππότα, εἶπε, εἶστε ἕνας τρελλός, ὅπως εἶμαι ἄλλωστε κ' ἐγὼ καὶ τόσοι ἄλλοι, μὰ τρελλὸς ἀπὸ ἀνδρεία, τρελλὸς ἀπὸ τιμή.. Ἂν μοῦ ἔλεγαν ὅτι πουληθήκατε στὸ μαρκήσιο ντὲ Κάϋλους, δὲν θὰ τὸ πίστευα...

—Σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως, ἀπάντησε ὁ Μικρὸς Παρισινός, ποὺ λαχάνιαζε σὰν ἄλογο.

—Δόστε μου τὴν κόρη μου !

Καὶ ὁ Νεβέρ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, θέλησε ν' ἀνασηκώση τὸ μανδύα τοῦ Λαγκαρντέρ. Μὰ ἐκεῖνος τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὸ κατέβασε κάτω, λέγοντας :

—Σιγά... Θὰ μοῦ τὴν ξυπνήσετε !..

—Θὰ μὲ πληροφορήσετε τουλάχιστον πὼς ἡ κόρη μου βρίσκεται στὰ χέρια σας ; εἶπε ὁ δούξ.

—Τί διαβολάνθρωπος ! ἔκανε ὁ Λαγκαρντέρ. Πρὸ ὀλίγου δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀφήση νὰ τοῦ πῶ μονάχα δυὸ λόγια καὶ τώρα θέλει νὰ τοῦ διηγηθῶ ἱστορίες ὁλόκληρες.. Κύριε μπαμπᾶ, φιλῆστε τὸ παιδί σας... πολὺ ἀνάλαφρα.. πολὺ ἀνάλαφρα γιὰ νὰ μὴν τὸ ξυπνήσετε !..

Ὁ Νεβὲρ μηχανικά, ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Λαγκαρντέρ.

—Ἔχετε ξαναϊδῆ — ἐξακολούθησε ὁ τελευταῖος — ποτέ σας τέτοια μονομαχία ; Ἔχετε δῆ κανεὶς τὸ Λαγκαρντὲρ ν' ἀποκρούη μιὰ ἐπίθεσι τοῦ Νεβέρ, τοῦ Νεβὲρ τρομεροῦ στὴν ὀργή του, χωρὶς ν' ἀντεπιτεθῆ οὔτε μιὰ φορά, μ' ἕνα παιδὶ κοιμισμένο μέσα στὴν ἀγκαλιά του, ἕνα παιδί, πού, παρ' ὅλ' αὐτά, δὲν ξύπνησε ;

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μοῦ τὸ θυμίζετε ! εἶπε ἱκετευτικὰ ὁ δούξ.

—Διάβολε ! ἔκανε ὁ Λαγκαρντέρ. Εἶμαι μουσκίδι στὸν ἱδρῶτα !.. Φτάνουν πειὰ τὰ φιλήματα, κύριε μπαμπᾶ ! Ἀφῆστε τὴ μικρούλα ἥσυχη... Ξέρετε, εἴμαστε κιόλας παληοὶ φίλοι, ἡ μικρούλα κ' ἐγώ... Στοιχηματίζω ἑκατὸ πιστόλες — τὶς ὁποῖες δυστυχῶς δὲν ἔχω — πὼς ὅταν ξυπνήση, θὰ μοῦ χαμογελάση !

Ξανασκέπασε τὴ μικρούλα μὲ τὸ μανδύα του, μὲ φροντίδα πραγματικὰ μητρική. Ἔπειτα τὴν ἀπόθεσε σὲ μιὰ θυμωνιὰ κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα.

— Κύριε δούξ, εἶπε τότε, δίνοντας στὴ φωνή του τὸ σοβαρὸ καὶ ἀρρενωπό της τόνο. Ἐγγυῶμαι γιὰ τὴν κόρη σας μὲ τὴ ζωή μου, ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν συμβῆ. Ἔτσι ἐξιλεώνομαι γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανα μιλῶντας στὸ γράμμα μου ἐπιπόλαια γιὰ τὴ μητέρα της, ἡ ὁποία εἶνε μιὰ ὡραία, μιὰ εὐγενικιά, μιὰ ἁγία γυναίκα...

— Θὰ με κάνετε νὰ τρελλαθῶ ! φώναξε ὁ Νεβὲρ μ' ἀνυπομονησία. Μιλῆστε μου !.. Πέστε μου τί συνέβη !.. Εἴδατε τὴν Αὐγή ;

—Τὴν εἶδα !

—Ποῦ ;

—Ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ παράθυρο.

—Καὶ αὐτὴ σᾶς ἔδωσε τὸ παιδί μας ;

—Ναί, μοῦ τὸ ἔδωσε, νομίζοντας πὼς τὸ δίνει σὲ σᾶς !..

—Μὰ εἰνε τρομερό... φώναξε ὁ δούξ. Θὰ πεθάνω ὥς ὅτου νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα...

Ὁ Νεβὲρ τοῦ πῆρε τὸ χέρι καὶ τοῦ τὸ ἔσφιξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι

— Ἄ ! κύριε δούξ, ἔκανε ὁ Λαγκαρντέρ, συμβαίνουν ἐδῶ πολὺ παράδοξα πράγματα !.. Ἔχετε σήμερα, καθὼς ἀντελήφθην, πολεμοχαρεῖς διαθέσεις... Θὰ τὶς ἱκανοποιήσετε λοιπὸν σὲ λίγο...

—Μήπως πρόκειται νὰ γίνη καμμιὰ ἐπίθεσις ἐναντίον μου ; ρώτησε ὁ Νεβέρ.

Ὁ Μικρὸς Παρισινὸς ἔσκυψε ἀπότομα καὶ κόλλησε τὸ αὐτί του στὴ γῆ.

— Νομίζω πὼς ἔρχονται ! ψιθύρισε καθὼς ἀνασηκωνόταν.

— Γιὰ ποιοὺς μιλᾶτε ;

— Γιὰ τοὺς μπράβους, στοὺς ὁποίους ἔχει ἀνατεθῆ νὰ σᾶς δολοφονήσουν !

Καὶ ἄρχισε μὲ λίγα λόγια νὰ διηγῆται στὸ δοῦκα τὴ συνομιλία του μὲ τὸν Πεϋρὸλ καὶ τὸν «ὑψηλότατο» σύντροφό του — γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν ἤξερε πὼς ἦταν ὁ Φίλιππος τῆς Γκονζάγκας — τὴν ἐμφάνισι τῆς Αὐγῆς καὶ τὰ λοιπὰ γεγονότα ποὺ ἐπακολούθησαν.

Ὁ Νεβὲρ τὸν ἄκουγε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Αὐτὸς ὁ Πεϋρὸλ — μουρμούρισε σὲ μιὰ στιγμὴ σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του — εἶνε ὁ πιὸ ἔμπιστος ἄνθρωπος τοῦ Φιλίππου τῆς Γκονζάγκας, τοῦ καλύτερού μου φίλου, τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὁ ὁποῖος βρίσκεται τώρα σ' αὐτὸ τὸν πύργο γιὰ νὰ μ' ἐξυπηρετήση...

— Δὲν εἶχα ποτὲ τὴν τιμὴ νὰ συναντηθῶ μὲ τὸν κ. πρίγκηπα τῆς Γκονζάγκας, ἀπάντησε ὁ Λαγκαρντέρ. Δὲν ξέρω λοιπὸν ἂν ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖο ὁ Πεϋρὸλ ἀποκαλοῦσε «Ὑψηλότατο» ἦταν αὐτός...

—Αὐτός ! φώναξε σὰν νὰ διαμαρτυρόταν ὁ Νεβέρ. Ἀδύνατον ! Ὅσο γιὰ τὸν Πεϋρὸλ κ' ἐμένα τὸ μοῦτρο του δὲν μοῦ ἄρεσε ποτέ... Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀπίθανο νὰ ἔχη πουληθῆ στὸ γέρο Κάϋλους...

—Ὄχι, εἶπε ὁ Μικρὸς Παρισινός. Ὁ «ὑψηλότατος» δὲν ἦταν ὁ κ. ντὲ Κάϋλους. Ἦταν ἕνας νέος... Μὰ ἂς μὴ χανόμαστε σὲ ὑποθέσεις, κύριε δούξ. Ὅποιος κι' ἂν εἶνε αὐτὸς ὁ ἄθλιος, ἔχει λάβει περίφημα τὰ μέτρα του... Ἤξερε ἀκόμα καὶ τὸ σύνθημά σας μὲ τὴ δεσποινίδα Αὐγή... Τὸ σύνθημα αὐτὸ χρησιμοποίησα κ' ἐγὼ καὶ κατώρθωσα νὰ τὴν ἐξαπατήσω... Ἄ ! ἡ δεσποινὶς Αὐγή, σᾶς λατρεύει.. Μ' ἀκοῦτε ; Ὤ ! θὰ ἤθελα πολὺ νὰ φιλήσω τὸ χῶμα μπρὸς στὰ πόδια της γιὰ νὰ μὲ συχωρέση γιὰ τ' ἄστοχα λόγια μου...

Ὁ Νεβὲρ τοῦ πῆρε τὸ χέρι καὶ τοῦ τὸ ἔσφιξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

—Λαγκαρντέρ, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ βαθειὰ συγκινημένη, δὲν σᾶς ἤξερα... Εἶστε μιὰ μεγάλη καρδιά !

—Ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Μικρὸς Παρισινός, γελῶντας, δὲν ἔχω πειὰ παρὰ μιὰ μόνο ἰδέα... Νὰ παντρευτῶ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα γιὰ ν' ἀποκτήσω ἕνα ξανθὸ ἀγγελοῦδι σὰν τὸ δικό σας... Σιωπή !..

Κ' ἔσκυψε πάλι στὴ γῆ γιὰ ν' ἀφογκραστῆ.

—Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν γελιέμαι, εἶπε σὲ λίγο.

Τότε ὁ Νεβέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε σκύψει κι' αὐτός, εἶπε :

—Ἐγὼ δὲν ἀκούω τίποτε...

('Ακολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

ΤΑ 113 ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΜΙΑΣ ΕΥΘΥΜΗΣ ΧΗΡΑΣ

Τὸ πιὸ ἐπιδέξιο «κόλπο» τοῦ Χάλλαμ Μπάρκλαιϋ. Τὸ ἀποκαλυπτικὸ σημείωμα μιᾶς κατασκόπου του. Ἡ ἄφιξις στὴν Εὐρώπη τῆς «μίσες» Ἀραμπέλας Ἤβανς. Ὁ Χάλλαμ Μπάρκλαιϋ στὸ ξενοδοχεῖο «Καΐζερχοφ» τοῦ Βερολίνου. Ἕνας μυστηριώδης Ὀλλανδὸς πραγματογνώμων κοσμημάτων. Πῶς ἐκλάπη τὸ περιδέραιο τῆς βαθύπλουτης χήρας κτλ.

Ὁ Χάλλαμ Μπάρκλαιϋ, ὁ νεώτερος Ἀρσὲν Λουπέν, ἔβγαλε ἀπ' τὸ καρνέ του ἕνα μυστηριῶδες σημείωμα καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε γιὰ νὰ τὸ διαβάσω. Ἦταν ἕνα πράσινο φύλλο χαρτιοῦ μὲ μικροσκοπικὰ γράμματα καὶ περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

«Σίδνεϋ. Γ. Α. IV. Στοιχεῖα τῆς Ἀραμπέλλας - Μαργαρίτας - Λάουρας Ἤβανς, τὸ γένος Κόομπ.

»Χήρα τοῦ Ἔρμπερτ - Σαμουὴλ Ἤβανς, βασιλέως τοῦ μαλλιοῦ, ἰδιοκτήτου ἀπεράντων κτημάτων στὴν Αὐστραλία καὶ μερικῶν ἀδαμαντωρυχείων.

»Ἔχει 24 μέγαρα στὸ Μέλμπουρν κι' ἕναν οὐρανοξύστη στὸ Σίδνεϋ. Περιουσία κολοσσιαία.

»Κοσμήματα ἀνεκτιμήτου ἀξίας, ἀγορασμένα ἀπὸ τοῦ Μέλλερ Σμὶθ καὶ Υἱός, Πέμπτη Λεωφόρος. Νέα Ὑόρκη. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἕνα ὑπέροχο περιδέραιο μὲ 113 μαργαριτάρια, ἀξίας 200.000 δολλαρίων. Κατέχει κι' ἕνα παρόμοιο περιδέραιο, ἀπὸ ψεύτικα ὅμως μαργαριτάρια, φτειαγμένο ἀπὸ τὸν ἴδιο κοσμηματοπώλη.

»Ἡλικία : 57 χρόνων. Δὲν ἔχει ξαναπαντρευτεῖ. Τῆς ἀρέσει ὅμως νὰ ἐρωτοτροπῆ μὲ νέους, τοὺς ὁποίους συναντάει στὰ ταξείδια της.

»Ἐπιβιβάζεται στὶς 14 γιὰ τὸ Ἀμβοῦργο, ἀπ' ὅπου θὰ πάη στὸ Βερολῖνο.

»Σκοπὸς τοῦ ταξειδίου της : ἐπίσκεψις τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης.

»Ἔχει πάρει μαζύ της ὅλα τ' ἀληθινά της κοσμήματα.

»Πληροφορίες τῆς Ν. Ο.».

—Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Ν. Ο. ; Ρώτησα περίεργος τὸν Χάλλαμ Μπάρκλαιϋ.

—Ἄ, ναί... Ἔχεις δίκηο. Μοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος μου. Πρέπει νὰ σοῦ ἐξηγήσω... Τὰ Ν. Ο. εἶνε τ' ἀρχικὰ τῆς Νέλλυ Ὄβερ, τῆς κατασκόπου μου, ἡ ὁποία εἶχε κατορθώσει νὰ προσληφθῆ ὡς καμαριέρα τῆς «μίσες» Ἀραμπέλλα Ἤβανς.

—Γιὰ ποιὸ λόγο ;

—Γιὰ νὰ πετύχω τὸ πιὸ ὤμορφο «κόλπο» τῆς ζωῆς μου ! Νομίζεις, λοιπόν, ὅτι δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ ἐνδιαφερθῶ κάπως ἰδιαίτερα γι' αὐτὴν τὴν βαθύπλουτη χήρα ἀπὸ τὸ Σίδνεϋ ;

—Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω, Χάλλαμ, τὴν περιπέτειά σου μὲ τὴ «μίσες» Ἀραμπέλλα Ἤβανς....

—Κι' ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ... Γι' αὐτὸ ἄλλωστε σοῦ ἔδωσα νὰ διαβάσης τὰ στοιχεῖα τοῦ θύματός μου. Ἄκουσε λοιπόν :

»Δέκα ἡμέρες μετὰ τὸ σημείωμα τῆς Νέλλυ Ὄβερ, ἔλαβα ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Ἀμβοῦργο μὲ τὰ ἑξῆς :

«Ὁ φίλος ἀπεβιβάσθη σήμερα τὸ πρωΐ. Ἐκράτησε τὸ διαμέρισμα 35 στὸ Καΐζερχοφ, Ι Βιλελμπλάτς, Βερολῖνο».

»Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ Χάρτμαν, ὁ βοηθός μου κι' ἐγώ, πήραμε τὸ ἐξπρὲς γιὰ τὴ γερμανικὴ πρωτεύουσα. Ἡ κλοπή, τὴν ὁποία ἑτοιμαζόμαστε νὰ κάνουμε, ἀνῆκε στὴν κατηγορία τῶν «κόλπων» τῶν λεγομένων «ἀ λ' ἀμερικαίν». Αὐτὲς ὅμως ἡ ἐπιχειρήσεις δὲν γίνονται καὶ τόσον εὔκολα ἀπὸ τὸν καθένα. Χρειάζονται ἐμφάνισι ἀψόγου κομψότητος, μεγάλη εὐγένεια τρόπων κι' ἀνώτερη μόρφωσι. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο «κόλπο» πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ ζῇ σὰν ἀριστοκράτης καὶ νὰ κινῆται μὲ ἄνεσι μέσα στὴν ἀνωτέρα κοινωνία τῶν κοσμοπολιτικῶν ξενοδοχείων... Ἔπειτα τέτοιες κλοπὲς πετυχαίνουν μόνο ὕστερ' ἀπὸ προσεχτικὲς μελέτες τῶν στοιχείων τοῦ θύματος κι' ἀκριβεῖς ὑπολογισμοὺς ἀπάνω σὲ κάθε λεπτομέρεια. Συνήθως τὶς ἀναλαμβάνουν διεθνεῖς μυστικὲς ὀργανώσεις, μὲ πράκτορας στὰ μεγαλείτερα κέντρα τοῦ κόσμου. Μὴ ξεχνᾶς ὅτι ἡ κατάσκοπός μου Νέλλυ Ὄβερ εἶχε προσληφθῆ ὡς καμαριέρα ἀπ' τὴ «μίσες» Ἀραμπέλλα Ἤβανς στὸ Σίδνεϋ !...

»Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσουμε στὴν ἱστορία μας. Ὅταν φτάσαμε στὸ σταθμὸ Λέρτε τοῦ Βερολίνου, χωρίσαμε. Ὁ Χάρτμαν πῆρε τὸν Οὐντεργκρούντμπαν (τὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο) κι' ἐγὼ ἕνα ταξί, τὸ ὁποῖο μὲ μετέφερε ἀμέσως στὸ Καΐζερχοφ.

»Σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο συγκεντρώνεται πάντα ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῆς γερμανικῆς πρωτευούσης. Καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο ἡ «βασίλισσα τοῦ μαλλιοῦ» εἶχε καταλύσει στὸ Καΐζερχοφ. Εἶχε τὴν ἐλπίδα, φαίνεται, ὅτι θὰ εὕρισκε ἐκεῖ πέρα ἀρκετοὺς νεαροὺς ἀριστοκράτες, γιὰ τὰ ἐφήμερα «φλέρτ» της.

»Στὸ Καΐζερχοφ μοῦ ἔδωσαν τὸ διαμέρισμα 86, στὸ τέταρτο πάτωμα, πρὸς τὸ Βιλελμπλάτς. Ὅσο γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ ἄρχισα νὰ κάνω, δὲν διέφερε ἀπὸ τὴ ζωὴ ἑνὸς κοσμοπολίτου, ὁ ὁποῖος δὲν ξέρει μὲ ποιὸ τρόπο μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ εὐχάριστα τὴν ὥρα του.

»Ἡ πληροφορίες τῆς Νέλλυ Ὄβερ ἦσαν ἀκριβεῖς. Ἡ «μίσες» Ἤβανς τριγύριζε στοὺς διαδρόμους τοῦ ξενοδοχείου μὲ τολμηρὲς κι' ἐξώμες τουαλέττες νειόπαντρης, ἡ ὁποία κάνει τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου της, κρύβοντας τὶς ρυτίδες τοῦ λαιμοῦ της μὲ τέσσερις σειρὲς ἀπὸ ὑπέροχα μαργαριτάρια, ποὺ θὰ τὰ ζήλευαν κι' αὐτὲς ἀκόμη ἡ γυναῖκες τῶν μαχαραγιάδων !

»Κι' ἀλήθεια, ἡ συντροφιὰ τῶν νέων τῆς ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη, μὰ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της, κανεὶς ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ἀριστοκράτες τοῦ ξενοδοχείου δὲν εἶχε ἐρωτευθεῖ ἀκόμη τὰ κάπως μαραμένα θέλγητρά της.

»Μόνο ἕνας Ὀλλανδός, ὁ Χέντρυκ Ρόσσεμ, ἕνας γνωστὸς πραγματογνώμων κοσμημάτων στὰ δικαστήρια τοῦ Ἄμστερνταμ, μὲ τὸν ὁποῖο ἡ «μίσες» Ἀραμπέλλα Ἤβανς ἔπαιρνε συχνὰ τὸν καφέ της στὸ καπνιστήριο, φαινόταν ὅτι διασκέδαζε μὲ τὶς ἐρωτικὲς φλυαρίες τῆς ἀδιόρθωτης Αὐστραλῆς.

»Πέρασαν λοιπὸν ἔτσι ὀχτὼ ἡμέρες... Τέλος μιὰ ξαφνικὴ βλάβη τοῦ «ἀσανσέρ», μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ συστηθῶ στὴ «μίσες» Ἤβανς, ἡ ὁποία φάνηκε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ καταγοητευμένη ἀπ' αὐτὴ τὴ καινούργια γνωριμία της. Ἄ ! Αὐτὲς ἡ ἡλικιωμένες κυρίες, εἶνε τρομερὰ ἐπικίνδυνες !... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγινα ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῆς φιλάρεσκης χήρας. Μᾶς ἔβλεπαν πάντα μαζὺ στὸ τσάϊ, στὸ ἑστιατόριο, στὸ χὼλλ τοῦ ξενοδοχείου καὶ φυσικὰ αὐτὸ τὸ φανερὸ φλὲρτ μας προκαλοῦσε τὰ διακριτικὰ χαμόγελα τοῦ κόσμου...

»Ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ δειπνούσαμε μαζύ, ἔρριξα μιὰ παραξενεμένη ματιὰ στὸ περιδέραιό της καὶ τῆς εἶπα, ξεσπῶντας σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο :

»—Ἄ ! θαυμάζω τὰ ψεύτικα μαργαριτάρια σας, κυρία μου !... Εἶνε ὑπέροχα ! Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ξεχωρίσῃ ἀπὸ τ' ἀληθινά...

»Ἡ «μίσες» Ἀραμπέλλα Ἤβανς ἔγινε κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ἔκπληξί της.

»—Μά... κάνετε λάθος, ἀγαπητέ μου φίλε !... Διαμαρτυρήθηκε μὲ ζωηρότητα. Τὰ μαργαριτάρια μου εἶνε ἀληθινά ! Τὰ ψεύτικα τὰ ἔχω ἀφήσει μέσα στὸ «μπουντουάρ» μου, στὸ Σίδνεϋ !...

»Ἐγὼ ὅμως, κάνοντας τὸν εἰδικό, ἐπέμεινα :

»—Μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω, κυρία μου, ὅτι πολὺ σπανίως κάνω λάθος... Αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια εἶνε ψεύτικα. Νόμιζα ὅτι ἦταν ἡ ἀπομίμησις τοῦ ἀληθινοῦ κολλιέ σας... Εἴσαστε βέβαιη ὅτι δὲν ἄλλαξε κανεὶς τὸ περιδέραιό σας μ' ἕνα ψεύτικο ;

Ἡ Ἀραμπέλλα Ἤβανς καὶ τὰ μαργαριτάρια της

»—Ἀδύνατον! Φώναξε ταραγμένη ἡ «μίσες» Ἤβανς. Δὲν τὸ βγάζω ποτὲ ἀπὸ τὸ λαιμό μου !...

»—Ὢ ! Ξέρετε, ὑπάρχουν στὸν κόσμο μερικοὶ πολὺ ἐπιδέξιοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι μποροῦν νὰ σᾶς κλέψουν δίχως νὰ τὸ καταλάβετε. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐργάζονται πάντα στὰ μέρη ποὺ συχνάζετε. Ποιὸς ξέρει ἂν κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ξένους δέν... Τί νὰ σᾶς πῶ ; Εἴθε, ἀγαπητή μου κυρία, νὰ κάνω λάθος. Μὰ δὲν θέλω νὰ σᾶς κρύψω ὅτι ξέρω ἀπὸ μαργαριτάρια... Ὁ πατέρας μου ἦταν ἔμπορος πολυτίμων λίθων στὸ Λονδῖνο.

»Καὶ δίχως νὰ προσθέσω τίποτ' ἄλλο, ἄλλαξα θέμα κι' ἄρχισα νὰ μιλῶ μὲ τὴ «μίσες» Ἤβανς γιὰ τὶς κοῦρσες τῆς ἐπαύριον ἡμέρας. Ἡ βαθύπλουτος χήρα προσπάθησε νὰ κάνῃ τάχα τὴν ἀδιάφορη, μὰ φαινόταν καθαρὰ ὅτι ἡ σκέψις της ἦταν ἀλλοῦ. Ἡ ἀμφιβολία εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν βασανίζῃ. Ἦταν ὅμως Κυριακὴ κι' ὅλα τὰ κοσμηματοπωλεῖα ἦταν κλειστά... Ἡ «μίσες» Ἤβανς λοιπόν, ἀφοῦ ἄλλαξε πρῶτα ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἴριδος, σηκώθηκε ἀπότομα καὶ μ' ἀποχαιρέτησε μὲ μιὰ πρόφασι. Ἐγὼ ὡστόσο εἶχα μαντέψει τὴ σκέψη της...

»Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνέβαινα στὸ δωμάτιό μου, τὴν εἶδα νὰ χτυπάῃ διακριτικὰ τὴν πόρτα τοῦ Ὀλλανδοῦ πραγματογνώμονος... Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, στὸ πρόγευμα, ἡ «μίσες» Ἀραμπέλλα Ἤβανς μὲ ὑποδέχθηκε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο :

»—Ἀγαπητέ μου φίλε, μοῦ εἶπε ὁλόχαρη, ἡ γκάφα σας θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη !.. Ἐκάνατε πολὺ καλὰ ποὺ δὲν ἀκολουθήσατε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα σας. Τὰ μαργαριτάρια μου εἶνε ἀληθινά !... Χτὲς τὸ βράδυ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ τὰ ἐξετάσῃ ὁ κ. Ρόσσεμ, ὁ καλύτερος πραγματογνώμων κοσμημάτων τοῦ Ἄμστερνταμ !...

»Ἡ ταραχή μου ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ καμμιὰ δικαιολογία. Ἔκανα μόνο μιὰ ὑπόκλισι μπροστὰ στὴ βαθύπλουτη χήρα κι' ἔφυγα γιὰ νὰ κρύψω τὴν ντροπή μου...

»Τὴν ἴδια μέρα, μέσα στὸ ἐξπρὲς ποὺ εἴχαμε πάρει γιὰ τὴ Βιέννη, ὁ Χάρτμαν μοῦ ἐξιστοροῦσε πῶς ὁ Χέντρυκ Ρόσσεμ εἶχε κλέψει τὸ περιδέραιο τῆς «μίσες» Ἤβανς»...

—Μιὰ στιγμή, Χάλλαμ.... Τὸν διέκοψα. Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ Ὀλλανδὸς πραγματογνώμων Χέντρυκ Ρόσσεμ ;

—Ὁ Χάρτμαν, ὁ βοηθός μου, φίλε μου ! Μοῦ ἀπάντησε ὁ Χάλλαμ Μπάρκλαιϋ, καὶ ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο. Ἀκόμα λοιπὸν δὲν κατάλαβες πῶς ἔγινε τὸ κόλπο ; Ἡ Νέλλυ Ὄβερ, ἡ ὁποία συνώδευε φυσικὰ τὴν κυρία της στὴν Εὐρώπη, εἶχε φέρει μαζύ της κι' εἶχε παραδώσει στὸ Χάρτμαν τὸ ψεύτικο κολλιὲ τῆς φιλάρεσκης χήρας, ποὺ τὸ εἶχε κλέψει ἀπ' τὸ «μπουντουάρ» της. Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ ὁ βοηθός μου, ὁ ὁποῖος εἶχε διαδόσει στὸ ξενοδοχεῖο ὅτι ἦταν Ὀλλανδὸς πραγματογνώμων κοσμημάτων, ἐξήταζε τὰ μαργαριτάρια τῆς «μίσες» Ἀραμπέλλας Ἤβανς, τ' ἄλλαξε ἐπιδέξια μὲ τὰ ψεύτικα κι' ὅταν ἐκείνη ἔφυγε ἀπὸ τὸ διαμέρισμά του, δὲν ὑποψιαζόταν διόλου ὅτι φοροῦσε στὸ λαιμό της τὴν ἀπομίμησι τοῦ κολλιέ της, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἰδέα ὅτι βρισκότανε στὸ Σίδνεϋ !... Τί λὲς τώρα γι' αὐτὸ τὸ «κόλπο ἀ λ' ἀμερικαίν ;» Δὲν ἦταν μιὰ πρώτης τάξεως ἐπιτυχία ;....

Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Χάλλαμ Μπάρκλαιϋ μ' ἔκανε νὰ τὸν θαυμάσω. Ἡ περιπέτειά του μὲ τὴν βαθύπλουτη Αὐστραλὴ κι' ἡ κλοπὴ τῶν 113 μαργαριταριῶν της, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπιδέξια κατορθώματά του.

ΚΛΩΝΤ ΒΕΝΣΕΛ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Τὸ νερὸ τῆς ἀμμωνίας δὲν ὑποβοηθεῖ βέβαια τὴν ἀνάπτυξι τῶν μαλλιῶν, περιορίζει ὅμως προσωρινῶς τὴν τριχόπτωσι καὶ ἰδίως ὅταν αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ νευραλγίες ἢ πυρετούς. Καθαρίζει ἐπίσης τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴ σκόνη.

Ἡ κίνα, διαλυμένη μέσα σὲ οἰνόπνευμα, εἶνε μοναδικὴ κατὰ τῆς τριχοπτώσεως, ποὺ προέρχεται ἀπὸ κρυολόγημα τοῦ κεφαλιοῦ, λόγῳ παραμονῆς στὸ ὕπαιθρο κατὰ τὶς νυχτερινὲς ὧρες κοντὰ σὲ παραλίες ἢ σὲ ὄχθες λιμνῶν, ὅπου ὑπάρχει ὑγρασία.

Ἐπίσης τὸ ἀφέψημα καρυοφύλλων εἶνε ἐξαίρετο τονωτικὸ τοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς, ὅταν εἶνε ἀσθενικὸ ἐκ φύσεως ἢ λόγῳ μακροχρονίου ἀσθενείας.

Ἡ διάφορες ἀλοιφές, ποὺ ἔχουν βάσι τὸ μυαλὸ τοῦ βωδιοῦ ἢ τὸ λίπος τῆς ἀρκούδας, τρέφουν τὶς ρίζες τῶν τριχῶν καὶ ὑποβοηθοῦν τὴν ἀνάπτυξί τους. Τὶς ἀλοιφὲς ὅμως αὐτὲς πρέπει νὰ τὶς μεταχειρίζωνται κυρίως οἱ μελαχροινοί, οἱ νευρικοὶ κι' ὅσοι ἔχουν ξηρὸ δέρμα.

Τὰ στυπτικὰ ὕδατα, ὅπως τὸ «ἀγγλικὸ νερό», τὸ «ἐκχείλισμα κανθαρίδων» καὶ ἡ διάφορες φυτικὲς οὐσίες, ὑποβοηθοῦν τὴν ἀνάπτυξι καὶ στερέωσι τῶν τριχῶν, συνιστῶνται ὅμως εἰδικῶς στὶς λυμφατικὲς φύσεις καὶ στοὺς ξανθούς, τῶν ὁποίων τὸ δέρμα ἔχει ἀνάγκη τεχνητοῦ ἐρεθισμοῦ.

Τὸ ἁλάτι καὶ τὸ σαποῦνι εἶνε ἐξαίρετα κατευναστικὰ κατὰ τοῦ κνισμοῦ, τοῦ ἐρεθισμοῦ καὶ τῆς πιτυριάσεως τοῦ δέρματος.

Θαυμάσιο ὑγρὸ γιὰ ὑγιεινὸ «λοσιὸν» τῶν μαλλιῶν εἶνε καὶ ἡ μπύρα, μὲ λίγες σταγόνες ροῦμι μέσα, καὶ τὸ ζεστὸ νερό, μέσα στὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε ρίξει λίγη στάχτη καὶ ἀρκετὸ χυμὸ λεμονιοῦ. Ἡ τελευταία αὐτὴ συνταγὴ χρησιμοποιεῖται εὐρύτατα ἀπὸ τὶς Ἰαπωνίδες, ἡ ὁποῖες φημίζονται γιὰ τὰ πλούσια καὶ στιλπνὰ μαλλιά τους.

Πρέπει τέλος νὰ ξέρετε ὅτι ἡ δυσπεψία εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες αἰτίες τῆς τριχοπτώσεως καὶ τέλος τῆς φαλακρότητος. Ὅταν ἰδῆτε πάντως ὅτι ἀρχίζουν νὰ σᾶς πέφτουν τὰ μαλλιά, πρέπει νὰ συνηθίσετε νὰ τρίβετε μὲ τὰ δάχτυλά σας τὸ τριχωτὸ δέρμα, ἐρεθίζοντας ἔτσι τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, γιὰ νὰ προμηθεύσουν περισσότερο αἷμα στὶς ρίζες τῶν τριχῶν καὶ νὰ τὶς δυναμώσουν.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Ἡ ἰδιοφυΐα καλλιεργεῖται καλύτερα στὴ μόνωσι, ὁ χαρακτῆρας ὅμως σφυρηλατεῖται μέσα στὴν τρικυμιώδη θάλασσα τῆς ζωῆς.

—Ἡ σκιὰ τῆς δυστυχίας εἶνε κατὰ κανόνα πιὸ μελανὴ κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ δυστυχία.

—Ὁ Θεὸς δίνει τὴν τροφὴ σὲ κάθε πουλί, ἀλλὰ δὲν τοῦ τὴ ρίχνει καὶ μέσα στὴ φωλιά !

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Τοῦ ΓΑΒΡΙΗΛ ΒΟΛΛΑΝ)

Πάνω στὸν καλοστρωμένο δρόμο τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε, μουγκρίζοντας σὰν ζῶο, μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ δώσῃ στοὺς ἐπιβάτες τὸν ἐλαφρὸν ἐκεῖνον ἴλιγγο, ποὺ μοιάζει σὰν τὴν εὐχάριστη καὶ γεμάτη κέφι ζάλη, ποὺ φέρνουν δυὸ ποτήρια σαμπάνια.

—Τί ὡραῖα ποὺ εἶνε ! Εἶπε ἡ κ. Ναρέλ, κυττῶντας μ' ἐρωτικὴ τρυφερότητα τὸν ἄντρα της.

Ἐκεῖνος, προσεκτικός, ψύχραιμος, διηύθυνε τὸ αὐτοκίνητο μὲ ἀκρίβεια καὶ ἀσφάλεια μοναδική.

Ἦταν ἕνα ζευγάρι ταιριασμένο. Ἐκείνη, ὡραία, γλυκειά, χαριτωμένη. Ἐκεῖνος, εὐγενικός, περιποιητικός. Ἦσαν εὐτυχισμένοι καὶ ἡ ζωή τους ἐκυλοῦσεν εὐχάριστη καὶ ἤρεμη, σὰν τὸν καλοστρωμένο δρόμο, πάνω στὸν ὁποῖο ἔφευγε τὸ αὐτοκίνητο, τὴν ἡλιόλουστη αὐτὴ μέρα.

Ἡ δουλειὲς τοῦ κ. Ναρὲλ πήγαιναν καλά. Ἀπόδειξις τὸ ἰδιόκτητο αὐτοκίνητό τους. Μικρὸ ἐπίσης ἦταν καὶ τὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι τους, στὸ ὁποῖο πήγαιναν τώρα, συγυρισμένο, περιποιημένο, φωτεινό, ἄνετο, καλοεπιπλωμένο — σωστὴ ἐρωτικὴ φωλίτσα...

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὸν ἴσιο, καλοστρωμένο καὶ ἡλιοφώτιστο δρόμο, φέρνοντας μακρυά, στὴν ἐξοχή, τὸ ταιριασμένο ζευγάρι καὶ τὴν εὐτυχία του... Ἄξαφνα.....

—Ἔχεις τὸ διαμάντι στὴν τσέπη σου ; Ρώτησε ἡ κ. Ναρὲλ τὸν ἄντρα της. Πρόσεξε μὴν τὸ χάσης.

—Τὸ διαμάντι ; Ποιὸ διαμάντι ; Ἀπάντησε ὁ κ. Ναρέλ.

—Τὸ ξέχασες κιόλας ; Τὸ διαμαντένιο δαχτυλίδι, ποὺ σοὔδωσα νὰ μοῦ φυλάξης...

—Ἐμένα μοὔδωσες δαχτυλίδι νὰ φυλάξω ; Μὰ δὲν εἶμαι ξεχασμένος ἐγώ....

—Δὲν θυμᾶσαι ! Ἔτσι κάνεις πάντα, τὄχεις σύστημα.... Εἶπε νευριασμένη λίγο ἡ κ. Ναρέλ.

—Δὲν φταῖς ἐσύ, φταίω ἐγὼ ποὺ συζητῶ ! Ἀπάντησε στὸν ἴδιο τόνο ὁ ἄντρας της.

Ἡ συζήτησις γινότανε ζωηρότερη.

—Πέτρο, μὴν παίρνης αὐτὸ τὸ ὕφος τοῦ ἀδικημένου. Θυμοῦμαι καλά. Τὴν ὥρα ποὺ φεύγαμε σοὔδωσα τὸ δαχτυλίδι μου νὰ μοῦ τὸ φυλάξης. Θυμοῦμαι ἀκόμα καὶ τὴ χειρονομία σου, ποὺ τὤβαλες στὴ δεξιά σου τσέπη...

—Γιὰ νὰ ἰδοῦμε !... Εἶπε βαρυεστισμένος ἀπὸ τὴ συζήτησι κι' ἴσως κλονισμένος στὴν πεποίθησί του ὁ κ. Ναρέλ.

Ἐσταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο καὶ κατέβηκαν κι' οἱ δυὸ κάτω. Ὁ κ. Ναρὲλ ἐψάχτηκε μὲ προσοχή. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴ σιγαροθήκη του, τὴν πίπα του, διάφορες σημειώσεις, ἕνα κλειδί....

—Ὢ ! τὤβαλες μαζὺ μ' ὅλα αὐτὰ τὰ παληοπράγματα !... Ἕνα δαχτυλίδι τέτοιας ἀξίας ! Εἶπεν ἡ κ. Ναρέλ.

Ὁ κ. Ναρὲλ δὲν καταδέχτηκε ν' ἀπαντήσῃ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, στὴν τσέπη του δὲν βρέθηκε τίποτα.

—Μήπως εἶνε τρύπια ἡ τσέπη σου ; ρώτησε ἡ γυναῖκα του.

Ἄλλο ψάξιμο. Ὄχι, δὲν ἦταν τρύπια. Μήπως τὤβαλε στὴν ἀριστερὴ τσέπη ; Κι' ἐκεῖ τίποτα. Ὁ κ. Ναρὲλ ἔψαξε τέλος ὅλες του τὶς τσέπες, μὰ τίποτα, τίποτα !...

—Τὤχασες, ἁπλούστατα !... Ἐφώναξεν ἡ κ. Ναρέλ.

—Αἴ, μὰ δὲν ὑποφέρεσαι !.... Ἐξέσπασεν ὁ κ. Ναρέλ. Δὲν εἶνε νὰ συζητῇ κανένας μὲ σένα !....

—Ὢ ! ἀχάριστε ! Εἶπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ κ. Ναρέλ. Δὲν τὤβγαζα ποτὲ ἀπὸ τὸ χέρι μου, γιατί μοῦ τὸ χάρισες ἐσύ, τὴν ἡμέρα τῶν ἀρραβώνων μας. Τότε ἦσουν λεπτός, εὐγενικός, δὲν ἦσουν ὅπως τώρα !

—Καλά, καλά, δὲν τὸ χωριζόσουν ποτὲ τὸ δαχτυλίδι σου, μονάχα σήμερα βάλθηκες νὰ τὸ χάσης. Ἄς γυρίσουμε στὸ σπίτι νὰ ἰδοῦμε ποιὸς ἔχει δίκηο.

Κι' ἐγύρισε τὸ αὐτοκίνητο.

Ἦταν ἕνα ἀντρόγυνο ἁρμονικό, ἐρωτευμένο. Μὰ κι' ὁ πιὸ ξάστερος οὐρανὸς ἔχει πάντα μερικὰ συννεφάκια. Ἄν ἦταν στὸ σπίτι, ὁ κ. Ναρὲλ θὰ χτυποῦσε τὸ πόδι στὸ πάτωμα, θἄδινε μιὰ γροθιὰ στὸ τραπέζι, θὰ βροντοῦσε τὶς πόρτες καὶ θὰ ξεθύμαινε. Μὰ μέσα στὸ αὐτοκίνητο πῶς νὰ ξεσπάσῃ ; Ἄνοιξε λοιπὸν ὅλη τὴν ταχύτητα τῆς μηχανῆς.

—Πέτρο ! Πέτρο ! Τί κάνεις ; Ἐφώναξε ἡ κ. Ναρέλ.

Μὰ ἦταν ἀργά. Τὸ αὐτοκίνητο, τρέχοντας μὲ ὅλη του τὴν ταχύτητα, ἔπεσε σὲ μιὰ στροφὴ πάνω σ' ἕνα φορτηγό, ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι.

……

Ἦταν χειμῶνας, ὅταν ξαναγύρισε στὸ σπιτάκι της ἡ κ. Ναρέλ, ὕστερ' ἀπὸ ἔξη μῆνες, ποὺ ἔμεινε πληγωμένη βαρειὰ στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ ἄντρας της εἶχε σκοτωθεῖ στὴ σύγκρουσι τοῦ αὐτοκινήτου. Κι' αὐτὴ τώρα ἐγύριζε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο χήρα, μαυροφορεμένη, θλιμμένη, ἀπελπισμένη !... Μόλις ἔφτασε στὸ σπίτι, ἐπήγεν ἴσια στὴν τουαλέττα της. Καὶ μόλις ἄνοιξε τὸ πρῶτο συρτάρι, ἐλύγισαν τὰ γόνατά της κι' ἔπεσε κάτω, βγάζοντας μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή. Μέσα στὸ συρτάρι βρισκόταν τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ διαμάντι, τὸ ὁποῖο ἔλαμπε σὰν δάκρυ, ποὺ δὲν θὰ στεγνώσῃ ποτέ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ο Ρουλταμπίλ, σὰν νὰ τὸν χτύπησαν στὴν καρδιά, ἔβγαλε μιὰ βαθειὰ κραυγὴ καὶ τοῦ φάνηκε πὼς ὁ κόσμος στριφογύριζε γύρω του σ' ἕνα διαβολικὸ χορό.

Ὁ γέρο-Ἀλέξης, ἀνάμεσα στ' ἀλλόκοτα ἀντικείμενα τοῦ ἐργαστηρίου του, τοῦ φάνηκε σὰν τὸ Σατανᾶ τὸν ἴδιο. Τὸν ἔσπρωξε μάλιστα τὴν στιγμὴ ποὺ ἐκεῖνος ἅπλωσε πρὸς αὐτὸν τὰ χέρια του, βλέποντάς τον νὰ κλονίζεται. Νόμισε πὼς ἔβλεπε μέσα ἀπ' τὶς πολύχρωμες φλόγες,, ποὺ ἔκαιγαν στὸ ἐργαστήριο, τὸ φάντασμα τοῦ Μιχάλη Κορσακὼφ νὰ τοῦ φωνάζη :

«Βλέπεις ! Τὸ θειοῦχο ἀρσενικὸ ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργο του ! Κι' ὅμως ἐγὼ εἶμαι σκοτωμένος !»

Ἔγειρε πάνω στὴν πόρτα, ἡ ὁποία ἄνοιξε καί, πεφτοντας, πῆγε καὶ σωριάστηκε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι ὅπου χτύπησε στὸ μέτωπο.

Αὐτὸ τὸ χτύπημα, ποὺ μποροῦσε νὰ ἦταν καὶ θανάσιμο, τὸν συνέφερε ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη του καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀναχτήση τὴ συναίσθησι τοῦ ἑαυτοῦ του. Πετάχτηκε πάνω, πήδηξε μέσ' ἀπ' τοὺς σωροὺς τῶν παληοαντικειμένων τοῦ γέρο-Ἀλέξη κι' ὥρμησε ἔξω. Μόλις ἀνάπνευσε καθαρὸν ἀέρα, προσπάθησε ν' ἀναχτήση τὴν ψυχραιμία του καὶ νὰ σκεφθῆ... Ἦταν δυνατὸν νὰ εἶχε ὑποπέση σὲ μιὰ τόσο θανάσιμη πλάνη ;.. Καὶ ὅμως δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία, ἀφοῦ ὁ δηλητηριαστὴς ἐξακολουθοῦσε τὸ ἔργο του μὲ τὸ θειοῦχο ἀρσενικό.

Ἔκανε μιὰ τεράστια προσπάθεια γιὰ νὰ διώξη τὴ φρίκη, ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ἡ σκέψις ὅτι ὁ ἀθῶος Μιχάλης Κορσακώφ, εἶχε σκοτωθῆ ἐξ αἰτίας του.

Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ τὸ συλλογίζεται αὐτό !.. Ἔπρεπε νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις του γιὰ νὰ ἐπανορθώση τὸ τρομερὸ λάθος του, ἂν ἤθελε ν' ἀποφύγη κάποια καινούργια τρομερὴ κατασστροφή... Ὢ ! ὁ δολοφόνος ἦταν ἀκούραστος !.. Ἀπόδειξις ἡ τελευταία ἀπόπειρά του !.. Τί τρομερὴ ἑκατόμβη ἂν πετύχαινε !.. Θὰ πέθαιναν συγχρόνως ὁ στρατηγός, ἡ Ματρένα Πέτροβνα, ἡ Νατάσα κι' αὐτός, ὁ Ρουλταμπὶλ (ὁ ὁποῖος σχεδὸν λυπόταν γιατί, γιὰ λογαριασμό του, ἡ ἀπόπειρα δὲν εἶχε πετύχει)... καί.. καὶ ὁ Κουπριάν !.. Ὁ Κουπριὰν ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς προσκαλεσμένος στὸ γεῦμα !.. Ἀλήθεια, τί θρίαμβος γιὰ τοὺς μηδενιστάς !.. Ἔτσι ἦταν !.. Ἔτσι ἦταν !.. Ὁ Ρουλταμπὶλ καταλάβαινε τώρα γιατὶ δὲν εἶχε διστάσει καθόλου νὰ τοὺς δηλητηριάσουν ὅλους συγχρόνως... Ἁπλούστατα, γιατὶ ἦταν μαζύ τους κι' ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας, ὁ Κουπριάν...

Ἔτσι θὰ ἐξεδικοῦντο μὲ τὸ παραπάνω τὸ θάνατο τοῦ Μιχάλη Κορσακώφ !

Τὸ χτύπημα εἶχε ἀποτύχει αὐτὴ τὴ φορά, μὰ ἔπρεπε στὸ ἑξῆς νὰ περιμένουν τὰ πάντα... Ὁ Ρουλταμπὶλ ἔνοιωθε τὴ σκέψι του νὰ χάνεται σὲ μιὰν ἀπύθμενη ἄβυσσα!

Ποῦ νὰ πάη ;.. Τί νὰ κάνη ;.. Τὰ εἶχε χαμένα !..

Ὁ Ρουλταμπὶλ δὲν ἦταν πειὰ ὁ Ρουλταμπίλ...

IV

Η ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΒΟΜΒΕΣ

Ἐντελῶς τυχαίως—γιατὶ ἡ τύχη μόνο ὁδηγοῦσε τώρα τὰ βήματά του— ξαναγύρισε στὴ βίλλα Τρεμπασώφ... Μεγάλη ταραχὴ ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ. Ἡ φρουρὰ εἶχε διπλασιαστῆ. Οἱ φίλοι τοῦ στρατηγοῦ, προσκαλεσμένοι ἀπὸ τὸν ἴδιο, εἶχαν τρέξει κοντά του, διαδηλώνοντας σ' αὐτὸν καὶ τὴν Ματρένα τὴν ἀγάπη τους καὶ τὴν ἀφοσίωσί τους. Ὁ Φέοντορ κ' ἡ γυναῖκα του βρισκόντουσαν ἀκόμα στὰ κρεββάτια τους. Ὡστόσο, ἕνας νεαρὸς γιατρός, ποὺ τὸν ἔφερε στὴν τύχη ἡ ἀστυνομία, τοὺς καθησύχασε, λέγοντας πὼς εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ κάθε κίνδυνο... Ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ εἶχε πάει ἐπίτηδες, δὲν εἶχε βρῆ στὰ σπίτια τους τοὺς δυὸ τακτικοὺς γιατροὺς τοῦ στρατηγοῦ, τοὺς δόκτορας Κίστερ καὶ Λίσκωφ, μὰ ἀνήγγειλε ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔφταναν δυὸ σπουδαῖοι γιατροὶ τοὺς ὁποίους εἶχε εἰδοποιήσει. Ἐντωμεταξύ, εἶχε φέρει αὐτὸ τὸ νεαρὸ γιατρὸ ποὺ τὸν εἶχε βρῆ στὸ δρόμο του.

Ὁ Ρουλταμπὶλ ξαφνιάστηκε πολύ, μὴ βλέποντας τὴ Νατάσα, οὔτε στὸ δωμάτιο τοῦ στρατηγοῦ, οὔτε στὸ δωμάτιο τῆς Ματρένας. Ὅταν μάλιστα ρώτησε τὴν τελευταία ποῦ βρισκόταν ἡ κόρη της, ἐκείνη τὸν κύτταξε μὲ τρόμο καὶ τοῦ ἀπάντησε :

—Δὲν ξέρω, δὲν ξέρουμε ποῦ εἶνε !.. Σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησί σας, ἐξαφανίστηκε καὶ δὲν τὴν ξαναείδαμε.. Ὁ στρατηγὸς τὴν ζήτησε πολλὲς φορές... Ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ ἀπαντήσω ὅτι τὴν πῆρε μαζύ του ὁ Κουπριὰν γιὰ νὰ τὴν ἐξετάση γιὰ ὅσα συνέβησαν ἐδῶ... Αὐτὴ ἡ ἐξαφάνισί της μοῦ φαίνεται πολὺ παράδοξη, στὴν στιγμὴ ποὺ κινδυνεύουμε ἐγὼ κι' ὁ πατέρας της... Ὢ ! ἀφῆστε με, παιδί μου... πνίγομαι !.. πνίγομαι !..

Ὁ Ρουλταμπὶλ φώναξε τὸ νεαρὸ γιατρὸ καὶ βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο... Εἶχε πάει μὲ τὴν ἰδέα νὰ ἐπισκεφθῆ ὅλη τὴ βίλλα ὥς τὴν τελευταία της ἄκρη γιὰ νὰ δῆ ἂν μποροῦσε κανεὶς νὰ μπῆ μέσα ἀπὸ μέρος ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἀνακαλύψει ὥς τότε.. ἀπὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο γλυστροῦσε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ περιφέρεται στὴ βίλλα μὲ τὸ δηλητήριό του...

Μὰ νὰ ἕνα καινούργιο γεγονὸς μεγάλης σημασίας παρουσιαζόταν τώρα ξαφνικά : ἡ ἐξαφάνισις τῆς Νατάσας. Ὢ ! πόσο καταριόταν τὴν ἄγνοια τῆς ρωσσικῆς γλώσσης ποὺ δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ μάθη περισσότερες πληροφορίες. Τέλος μπόρεσε νὰ μάθη κάτι ἀπὸ τὸν Ἐρμολάϊ. Ὁ ἐπιστάτης τῆς βίλλας εἶχε δῆ μιὰ στιγμὴ τὴν Νατάσα στὴν ἐξώπορτα νὰ κυτταζη δεξιὰ κι' ἀριστερά. Μά, ἐπειδὴ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸν φώναξε ὁ στρατηγὸς κοντά του, δὲν μπόρεσε νὰ δῆ περισσότερα...

Δυστυχῶς, εἶχε νυχτώσει πειὰ κι' ὁ Ρουλταμπὶλ δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνη τὰ ἀνάλαφρα ἴχνη τῆς Νατάσας. Ἦταν, ἀλήθεια, λοιπὸν πὼς ἡ νέα κόρη εἶχε φύγει σὲ μιὰ τέτοια στιγμή ; Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπόπειρα τῆς δηλητηριάσεως ; Πρὶν ἀκόμα μάθει ὅτι ὁ πατέρας της κ' ἡ μητρυιά της ἦσαν ἐκτὸς κινδύνου ; Ἂν ἡ Νατάσα ἦταν ἀθώα, ὅπως ἤθελε νὰ πιστεύη ἀκόμα ὁ Ρουλταμπίλ, αὐτὴ ἡ στάσις της ἦταν ἐντελῶς ἀκατανόητη, γιατὶ ἡ νέα κόρη δὲν ἀγνοοῦσε ὅτι ἐνίσχυε ἔτσι τὸν Κουπριὰν στὶς ὑποψίες του ἐναντίον της...

Ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ εἶχε σπουδαίους λόγους νὰ τὴν δῆ ἀμέσως, νὰ τῆς μιλήση... Μὰ ποῦ ἦταν λοιπον ; Σκέφτηκε ὅτι πολὺ πιθανὸν νὰ εἶχε πάει νὰ συναντήση τὴν Ἀννιούσκα. Μὰ ποῦ ἦταν ἡ Ἀννιούσκα ; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ τὸ πῆ ;.. Ὁ Γκουνσόφσκυ ἴσως...

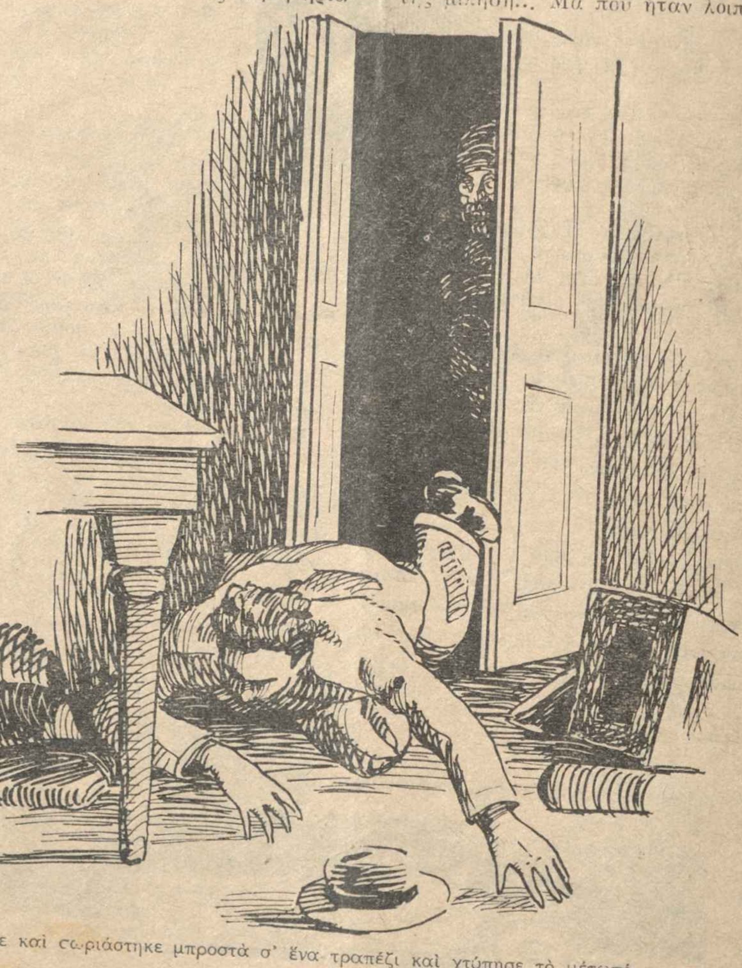

Πῆγε καὶ σωριάστηκε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ χτύπησε τὸ μέτωπό του..

Ὁ Ρουλταμπίλ, μὲ τὴ σκέψη αὐτή, μπῆκε σ' ἕνα ἀμάξι κ' ἔδωσε στὸν ἀμαξᾶ τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς «Ὀκράνας». Καὶ τότε μόνο θυμήθηκε ὅτι ὁ Γκουνσόφσκυ τὸν εἶχε προσκαλεσμένο ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ φάη στὸ σπίτι του... Μὰ σίγουρα δὲν θὰ τὸν περίμεναν πειά, γιατὶ ἡ ὥρα εἶχε περάσει.., Καὶ ὅμως, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, εἶδε ὅτι τὸν περίμεναν, μολονότι εἶχαν ἀποφάει πρὸ ὥρας.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γκουνσόφσκυ ἔπαιζαν, ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ παρτίδα ντάμες, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας τους. Ὁ ἀρχηγός τῆς «Ὀκράνας» μόλις εἶδε τὸ Ρουλταμπὶλ νὰ μπαίνη στὸ σαλόνι, ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, κάνοντας ἕνα σωρὸ ὑποκλίσεις, μὲ τὰ χέρια του ἁπλωμένα μπροστά... Τὸν παρουσίασε στὴν κ. Γκουνσόφσκυ, ἡ ὁποία φοροῦσε μαῦρο μεταξωτὸ φόρεμα, γεμᾶτο πολύτιμα κοσμήματα... Ἦταν μιὰ γυναίκα ὥριμη, παχειά, μὲ ὑπέροχα μάτια...

—Σᾶς περιμέναμε, ἀγαπητὲ κύριε, εἶπε στὸ Ρουλταμπίλ.

Καὶ καθὼς ὁ Ρουλταμπὶλ προσπαθοῦσε νὰ δικαιολογηθῆ, ἐκείνη πρόσθεσε :

—Ὢ ! ξέραμε πὼς εἶστε πολὺ ἀπησχολημένος, κύριε Ρουλταμπίλ... Ὁ σύζυγός μου δὲν μοῦ μιλάει παρὰ γιὰ σᾶς... Μὰ ξέραμε ὅτι θὰ ἐρθῆτε στὸ τέλος... Μὰ φάγατε ὅμως ἄσχημα στοῦ στρατηγοῦ Τρεμπασώφ, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπεισοδίου ποὺ συνέβη ἐκεῖ... Περᾶστε στὴν τραπεζαρία !

—Ἄ! τὸ μάθατε κιόλας! ρώτησε ὁ Ρουλταμπὶλ ξαφνιασμένος. Ὄχι, ὄχι, εὐχαριστῶ... Δὲν πεινάω...

—Ἂν ἐρχόσαστε νὰ φᾶτε μαζύ μας, δὲν θὰ συνέβαινε ἴσως τίποτε, εἶπε γαλήνια ὁ Γκουνσόφσκυ. Πάντως, μπορεῖτε νὰ διαβιβάσετε τὰ συγχαρητήριά μου στὸν Κουπριάν, γιατὶ τὴ γλύτωσε πολὺ φτηνά...

Ὁ Ρουλταμπὶλ ἔπιασε τὸ λιπαρὸ χέρι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς «Ὀκράνας» καὶ τὸν ρώτησε μ' ἀμφιβολία :

—Τί μοῦ λέτε ; Πῶς θὰ μπορούσατε νὰ προβλέψετε ὅσα συνέβησαν ;

—Πρέπει νὰ τὰ περιμένη κανεὶς ὅλα, ἀπάντησε ὁ Γκουνσόφσκυ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ προδότης ἀστυνομικὸς Τούμαν, ἢ μᾶλλον ὁ Ματάγιεφ ἀντικαταστάθηκε στὴ φρούρησι τῆς βίλλας Τρεμπασὼφ ἀπὸ τὸν Πριμκώφ, ποὺ εἶν' ἐπίσης προδότης...

—Τί; Τί εἴπατε ; ἔκανε ὁ Ρουλταμπίλ.

—Εἶπα πὼς ὁ Πριμκώφ, ποὺ εἶνε ἀφοσιωμένος ὁλόκληρος στοὺς μηδενιστάς, βρίσκεται μεταξὺ τῶν ὀργάνων τοῦ Κουπριὰν ποὺ φρουροῦν τὴ βίλλα Τρεμπασώφ. Ὅταν τὸ ἔμαθα, σκέφτηκα ἀμέσως ὅλα τὰ δυστυχήματα ποὺ μποροῦν νὰ συμβοῦν... Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε δουλειὰ δική μου, δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἂν ἔκανα τίποτε, ὁ Κουπριὰν θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ πῆ : «Μὴν ἀνακατεύεστε στὶς δουλειές μου !» καὶ θὰ εἶχε δίκηο !

Ὁ Ρουλταμπὶλ κόντευε νὰ τρελλαθῆ πειά... Δὲν συλλογιζόταν παρὰ ἕνα μόνο πρᾶγμα : ὅτι ἕνας ἐπαναστάτης, ὀνομαζόμενος Πριμκώφ, γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος, βρισκόταν μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ φρουροῦσαν τὴ βίλλα ! Μὰ ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήση τὸν Κουπριὰν ἀμέσως.

—Ὢ ! κύριε Γκουνσόφσκυ, φώναξε, γιατὶ εἰδοποιήσατε τὸν Κουπριάν ; Γιατὶ περιμένατε ἐμένα γιὰ νὰ μιλήσετε γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ;.. Εἶνε ἀφάνταστο...

—Συγγνώμην ! Συγγνώμην ! ἔκανε ὁ Γκουνσόφσκυ, χαμογελῶντας πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά του. Ἂν εἰδοποιοῦσα τὸν Κουπριάν, δὲν θὰ μὲ πίστευε ἐμένα... Ἐνῶ ἂν τοῦ τὸ πῆτε σεῖς, χωρὶς νὰ τοῦ φανερώσετε ὅτι σᾶς τὸ εἶπα ἐγώ, τὸ πρᾶγμα διαφέρει... Ἐσᾶς θὰ σᾶς πιστέψη... Ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἀκόμα εἶνε ὅτι ὁ Πριμκὼφ θὰ παίξη σπουδαῖο ρόλο στὴν ὑπόθεσι τῶν ἀνθρώπων ποὺ θὰ πᾶνε ζωσμένοι μὲ βόμβες γιὰ νὰ σκοτώσουν τὸ στρατηγὸ Τρεμπασὼφ καὶ νὰ σκοτωθοῦν κ' οἱ ἴδιοι... Αὐτὸς θὰ τοὺς βοηθήση νὰ μποῦν μέσα στὴ βίλλα... Ξέρετε, ἄλλοτε εἶχα τὸν Πριμκὼφ στὴν ὑπηρεσία μου, μὰ τὰ χαλάσαμε καὶ πῆγε τότε νὰ προσφέρη τὶς ὑπηρεσίες του στὸν Κουπριάν... Ὡραῖες ὑπηρεσίες, μὰ τὴν ἀλήθεια... Εἶμ' εὐχαριστημένος ποὺ τὸν ξεφορτώθηκα !..

Ὅσα εἶχε ἀκούσει ὁ Ρουλταμπὶλ ἦσαν ὑπεραρκετὰ μάλιστα. Ὢ ! αὐτὴ ἡ ἱστορία τῶν ζωντανῶν βομβῶν, τὸν τρέλλαινε... Ζήτησε τὴν ἄδεια ν' ἀποσυρθῆ κι' ὁ Γκουνσόφσκυ τὸν συνώδευσε ὥς τὴν ἐξώπορτα.

Εἶχε ἰδεῖ μιὰ στιγμὴ τὴ Νατάσα στὴν ἐξώπορτα νὰ κυττάζη δεξιὰ κι' ἀριστερά...

Ἐκεῖ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς «Ὀκράνας» τὸν ρώτησε χαμογελῶντας παράδοξα :

—Πιστεύετε, πάντοτε στὴν ἀθωότητα τῆς Νατάσας ;

—Θὰ πιστεύω μέχρι τοῦ θανάτου μου, ἀπάντησε ὁ ρεπόρτερ. Μὰ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ξέρετε τί ἀπόγινε...

—Κυττᾶχτε πρὸς τὴν Ἀκτὴ τοῦ Λάκα κ' ἐλᾶτε αὔριο νὰ μοῦ πῆτε ἂν πιστεύετε ἀκόμα στὴν ἀθωότητά της...

* * *

Ὁ Ρουλταμπὶλ ἔτρεχε ἔξαλλος στὸ δρόμο. Στὴ γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Φαρμακείων εἶδε τὸν Κουπριάν, ὁ ὁποῖος ἔβγαινε ἀπ' τὸ μαγαζὶ τοῦ γέρο Ἀλέξη κι' ὁ ὁποῖος μόλις τὸν ἀντίκρυσε σταμάτησε ἀμέσως τὸ ἀμάξι του, φωνάζοντάς του ὅτι πήγαινε στὴ βίλλα.

—Ἔ, λοιπόν, τὸν ρώτησε ὁ Ρουλταμπίλ, εἴδατε τὸν Ἀλέξη ;..

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Κουπριάν. Μὰ αὐτὴ τὴ φορά, ἀποδεικνύεται πὼς εἶχα δίκηο... Ὅ,τι σᾶς ἔλεγα, ὅ,τι εἶχα προβλέψει, βγῆκε ἀληθινό. Ἔχετε νεώτερα ἀπ' τὰ θύματα τῆς δηλητηριάσεως... Ἀλήθεια, ἀκοῦστε κάτι παράδοξο : πρὸ ὀλίγου, συνάντησα τὸν Κίστερ...

—Τὸ γιατρό ;

—Ναί, ἕναν ἀπ' τοὺς γιατροὺς τοῦ Τρεμπασώφ, στὸ σπίτι τοῦ ὁποίου εἶχα στείλει ἕνα ἀπὸ τὰ ὄργανά μου γιὰ νὰ τὸν πάη στὴ βίλλα μαζὺ μὲ τὸν ἄλλο γιατρὸ τοῦ στρατηγοῦ, τὸ δόκτορα Λιτσκώφ... Ἔ, λοιπόν, οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος εἰδοποιήθηκαν ! Δὲν ἤξεραν κἂν τί συνέβη στὴ βίλλα !.. Δὲν εἶδαν καθόλου τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοὺς ἔστειλα... Φαίνεται πὼς ὁ τελευταῖος θὰ συνάντησε κανένα ἄλλο γιατρὸ στὸ δρόμο καί, λόγῳ τῆς βίας τοῦ πράγματος, ἔστειλε αὐτὸν στὴ βίλλα...

—Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη, ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπίλ, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἔξαφνα τρομερὰ χλωμός. Ὡστόσο εἶνε παράδοξο πῶς οἱ δυὸ αὐτοὶ γιατροὶ δὲν εἰδοποιήθηκαν, ἀφοῦ ἄκουσα νὰ λένε στὴ βίλλα ὅτι, ἐπειδὴ οἱ τακτικοὶ γιατροὶ τοῦ στρατηγοῦ δὲν βρισκόντουσαν σπίτι τους, τὰ ὄργανά σας εἰδοποίησαν δυὸ ἄλλους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔφταναν σὲ λίγο...

Ὁ Κουπριὰν ἀναπήδησε καὶ φώναξε :

—Μὰ ὁ Κίστερ κι' ὁ Λιτσκὼφ δὲν ἔφυγαν καθόλου ἀπ' τὸ σπίτι τους ἀπόψε.. Τί σημαίνει αὐτό ;

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, ρώτησε ὁ Ρουλταμπίλ, ποὺ ἔνοιωθε τὸν κεραυνὸ ἕτοιμο νὰ πέση, πῶς ὀνομάζεται τὸ ὄργανό σας, στὸ ὁποῖο ἀναθέσατε τὴν ἐντολὴ νὰ φέρη τοὺς δυὸ γιατροὺς τοῦ στρατηγοῦ ;

—Πριμκώφ ! ἀπάντησε ὁ Κουπριάν.

Ὁ Ρουλταμπὶλ πετάχτηκε τότε ἀπάνω καὶ φώναξε :

—Ὁ Πριμκώφ !... Ξέρετε ποιοὺς θὰ μπάση στὴ βίλλα ὡς γιατρούς... Τοὺς ἐπαναστάτες μὲ τὶς βόμβες!.. Τὶς ζωντανὲς βόμβες!..

* * *

Ἄ ! Τὸ ἀμάξι τοῦ Κουπριὰν δὲν ἔτρεχε πειά, πετοῦσε. Μέσα στὸν ἔρημο ἐξοχικὸ δρόμο, μέσα στὴ νύχτα, τ' ἄλογά του φαινόντουσαν σὰν νὰ εἶχαν ξεκινήσει, γιὰ νὰ φτάσουν στ' ἄστρα. Τὸ ὄχημα πίσω τους μὲ τοὺς ἐπιβάτες του, δὲ ζύγιζε οὔτε ὅσο ἕνα φτερό. Ὁ ἀμαξᾶς, σκυμμένος ἀπὸ πάνω τους, τραβοῦσε διαρκῶς τὰ χαλινάρια κι' ὁ θόρυβος ποὺ ἔκανε ὁ καλπασμός του, γέμιζε ὁλόκληρη τὴ γαλήνη τῆς νύχτας.

— Ὁ Πριμκώφ ! Ὁ Πριμκώφ !.. ρόγχαζε ὁ Κουπριάν, ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις τοῦ Ρουλταμπίλ. Ὥστε εἶνε πουλημένος ; Ὥστε εἶνε ὄργανο τῶν ἐπαναστατῶν ; Καὶ τώρα θὰ φτάσουμε τάχα ἐγκαίρως, πρὶν μπάση τοὺς δυὸ γιατροὺς μέσα στὴ βίλλα ;

Ἦσαν κι' οἱ δυὸ ὄρθιοι μέσα στὸ ὄχημα κι' ἐρέθιζαν τὸν ἀμαξᾶ, ἐσ́πρωχναν...

Ἦσαν κι' οἱ δυὸ ὄρθιοι μέσα στὸ ὄχημα κι' ἐρέθιζαν τὸν ἀμαξᾶ, ἔσπρωχναν τ' ἄλογα, φωνάζοντας : Σκάρι !... Σκάρι !... (Γρήγορα ! Γρήγορα !...).

Θὰ ἔφταναν τάχα πρὶν ἀπ' τὶς ζωντανὲς βόμβες, ἢ θὰ τὶς ἄκουγαν να σκάζουν πρὶν φτάσουν ;

Πηδοῦσαν ἀπὸ ὄχθη σὲ ὄχθη σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχαν γέφυρες γιὰ νὰ τὶς διασχίσουν. Εἶχαν τ' αὐτιά τους τεντωμένα καὶ περίμεναν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ν' ἀκούσουν τὴν τρομερὴ ἔκρηξι, ποὺ θ' ἀνατίναζε τὴ βίλλα κι' ὅσους θὰ βρίσκονταν μέσα σ' αὐτή.

Ἔξαφνα, ἐνῶ βρισκόντουσαν ἀκόμα σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴ βίλλα, ὁ Ρουλταμπὶλ διέταξε τὸν ἀμαξᾶ :

— Στόϊ !.. Στόϊ !.. (Στάσου ! Στάσου !..)

— Τρελλαθήκατε, οὔρλιαξε ὁ Κουπριάν, νὰ σταματήσουμε ἐδῶ, σὲ τόση ἀπόστασι ἀπ' τὴ βίλλα ;..

— Θὰ εἴμαστε πραγματικὰ τρελλοὶ ἂν κάναμε τὴν ἐμφάνισί μας, ἔχοντας ὄψι τρελλῶν ! Οἱ μηδενισταί, βλέποντάς μας ἔξαλλους, θὰ ἐπετάχυναν τὴν καταστροφή. Ἐνῶ, ἂν ὑπάρχη μιὰ πιθανότης νὰ προλάβουμε ἢ νὰ ἐμποδίσουμε τὸ κακό, εἶνε νὰ φτάσουμε γαλήνιοι, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα. Ἔτσι οἱ μηδενισταί, ἂν βρίσκωνται ἐκεῖ, δὲν θὰ ὑποπτευθοῦν πὼς ξέρουμε ποιοὶ εἶνε. Νὰ ἡ ἔπαυλις ! Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, διατάξτε τὸν ἀμαξᾶ σας νὰ σταματήση !.. Ἂν οἱ γιατροὶ βρίσκωνται ἐκεῖ καὶ δὲν σταματήσουν ἐδῶ, ἐμεῖς θὰ σκοτώσουμε τὸ στρατηγό.

—Ἔχετε δίκηο, εἶπε ὁ Κουπριὰν καὶ διέταξε τὸν ἀμαξᾶ νὰ σταθῆ.

Κατέβηκαν ἀπ' τ' ἀμάξι καὶ μόλις προχώρησαν λίγο εἶδαν τὸν Ἐρμολάϊ νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τους.

—Ὁ Πριμκώφ ; Ποῦ εἶνε ὁ Πριμκώφ ; τὸν ρώτησε τρέμοντας ὁ Κουπριάν.

—Ξανάφυγε, ἐξοχώτατε.

—Πῶς !.. Ξανάφυγε ;

—Ναί. Μὰ ἔφερε τοὺς γιατρούς.

Ὁ Κουπριὰν ἔπιασε τὰ χέρια τοῦ Ρουλταμπὶλ καὶ τοῦ τὰ ἔσφιξε μὲ ἀγωνία, τραυλίζοντας :

—Οἱ γιατροὶ βρίσκονται μέσα !

Ἐντωμεταξὺ ὁ Ἐρμολάϊ, μὴ καταλαβαίνοντας τὴν ταραχή τους, ἔλεγε :

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δρχ. 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησις των παρὰ τῶν ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτόν τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ., εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἱασδήποτε τιμῆς.

Νέον Ἴκαρον, Πειραιᾶ. — Τὸ «Φίλημα», ὡς στιχουργικὸ παιχνίδι, δὲν εἶνε κακὸν καὶ τὸ δημοσιεύουμε :

'Ακόμα
στὸ στόμα
—Νὰ ἕνα φιλί !
Νὰ πλῆθος,
Στὸ στῆθος,
—Τί κάνεις πουλί ;
Τί κάνεις ;
Μὲ χάνεις,
—Τὰ μάτια σφαλνᾶς !

Σπαράζεις ;
Μὲ σφάζεις,
—Τὸν νοῦν μου γυρνᾷς !
Νεκρώθεις ;
Δὲν νοιώθεις,
—Δὲν βγάζεις μιλιά ;
Νὰ χίλια
Στὰ χείλια
—Πουλί μου ! Φιλιά !

Ἐν τούτοις, νὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ποῦμε, ὅτι τὸ ποιηματάκι αὐτὸ δὲν εἶνε ἴσως δικό σας. Τὴν ὑποψίαν αὐτὴν μᾶς τὴν γεννᾷ ἡ διατύπωσις τῆς ἐπιστολῆς σας, ποὺ δείχνει ἄνθρωπον μὴ γνωρίζοντα τόσον καλῶς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἕνας ποὺ γράφει ἕνα καλὸ τραγουδάκι, ξέρει νὰ γράψη καὶ μιὰ ἐπιστολὴ χωρὶς λάθη. Παραξέρει, μάλιστα. Σᾶς τὰ λέμε ὅλα αὐτὰ φιλικῶς καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ μᾶς παρεξηγήσετε.

Χ. Ἀλεξόπουλον, Κωνσταντινούπολιν. — Μᾶς γράφετε στὴ φιλικὴ ἐπιστολή σας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς :

«Παρακαλῶ ὑμᾶς θερμῶς διὰ τῆς παρούσης μου ὅπως εὐαρεστηθῆτε νὰ καταχωρήσητε εἰς τὰς στήλας τοῦ ὑμετέρου ἐγκρίτου περιοδικοῦ τὸ τρίστροφον ποίημα τὸ ὁποῖον συνοδεύει τὴν παροῦσάν μου...».

Δυστυχῶς ὅμως τὸ ποίημά σας δὲν εἶνε καλό. Εἶνε τρίστροφον, ἀλλὰ καὶ....περίστροφον, κατὰ τῆς ποιήσεως ἐκπυρσοκροτοῦν. Καὶ ἰδού :

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Εἶμαι δοῦλος τῆς σκιᾶς σου
κ' ἐρωμένος τῆς καρδιᾶς σου
ποὺ γιὰ μένα εἶναι ζωὴ
ἀναστήνοντάς μου τὴν ψυχή.
Ἡ σκιά σου ἡ κρυφὴ
στὴ γῆς ἐπάνω περπατεῖ
κι' ὁλοένα προχωρεῖ
δίχως πίσω της νὰ διῆ.
Ἔλα νὰ ρίξης μιὰ ματιὰ
στὴν πονεμένη μου καρδιὰ
γιατί ἡ ματιά σου ἡ γλυκειὰ
εἶναι γεμάτη παρηγοριά.

Ἀκοῦστε λοιπὸν τὴν φιλικὴ συμβουλή μας : Μὴ γράφετε ἐπὶ τοῦ παρόντος στίχους. Διαβάζετε μόνον, διαβάζετε πολύ.

Χ. Γερ., Κέρκυραν.—Στεῖλτε μας τὴν διεύθυνσί σας, σᾶς παρακαλοῦμεν, γιὰ νὰ σᾶς γράψουμε ταχυδρομικῶς πᾶν ὅ,τι θέλουμε. Περιμένουμε.

Ἀπόστολον Κουμαντᾶν, Βόλον.—Ἡ «Ἀνθολογία» τοῦ κ. Ἀποστολίδη τιμᾶται δραχ. 100. Ἀξίζει ὅμως πολὺ περισσότερο, γιατί εἶνε ἕνα μνημειῶδες βιβλίο ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχη σὲ κάθε βιβλιοθήκη. Ἡ «Ἄγνωστη» τοῦ Τσβάϊγκ κι' ἡ «Ἐγκαταλελειμμένη» τοῦ Μπαλζὰκ δὲν ἔχουν κυκλοφορήσει ἑλληνικὰ σὲ βιβλίο. Ἐδημοσιεύθηκαν μόνο πρὸ 1—2 ἐτῶν στὸ «Μπουκέτο».

Τάκην Ὀρεινόν, Κομοτηνήν. — Ἀπὸ τὰ ποιήματά σας, ὁπωσδήποτε καλύτερο ἡ «Ἀκουαρέλλα». Μὰ κι' αὐτὸ ἐντελῶς πρωτόλειο, μολονότι ἡ στιχουργία του εἶνε καλή.

Ν. Πρωτονοτάριον, Ἀπείρανθον.—Κρατήσαμε τὴν «Ἀμφιβολία». Τὸ «Ξημέρωμα» ἀρκετὰ καλὸ μέσ' στὴ συντομία του καὶ τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ :

Σώνεται ἡ νύχτα καὶ μουντὰ ροδο-
(χαράζει ἡ μέρα,
τἄστρα ποῦ ὡς τώρα λάμπανε ψηλά-
(θε, ἀργὰ χλωμιάζουν,
κι' ἀγνάντια τὰ ὡραῖα νησιὰ τοῦ Αἰ-
(γαίου λὲς πῶς μοιάζουν
μὲ σκόρπια ροδοπέταλα σὲ γαλανὴ
(ἐταζέρα.

Ρέαν Συλβίαν, Ἐνταῦθα.—Δυστυχῶς τὸ πεζογράφημά σας καθόλου ἐπιτυχές. Κοινόν, πολὺ κοινὸν μάλιστα.

Α. Κολλάρον, Ἐνταῦθα. — Γιατί μᾶς στέλνετε τὴ διεύθυνσί σας ;... Γράψετέ μας τὸ λόγο.

Ν. Σφυροέραν, Νάξον. — Μὲ χαρά μας σᾶς πληροφοροῦμε ὅτι τὰ ποιήματά σας παρουσιάζουν διαρκῶς μιὰ σημαντικὴ πρόοδο. Κρατήσαμε τὸ «Χωρισμὸ» καὶ τὸ «Ἐπίμετρο» καὶ θὰ τὰ δημοσιεύσουμε προσεχῶς.

Δ. Π. Β., Θεσσαλονίκην. — Τὰ ποιήματά σας ὄχι κακά. Ἕνα - δυὸ θὰ δημοσιευθοῦν στὴν οἰκείαν στήλην. Ἐπέσατε ὅμως ἔξω στὴν μίμησι τοῦ ποιήματος τοῦ Γκαῖτε. ποὺ ὑπάρχει μέσα στὴ «Μινιόν». Ἰδοὺ τὸ δικό σας :

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Ἡ χώρα ποὺ γεννήθηκα πολὺ μακρυὰ δὲν κεῖται,
«Ἀκρόπολι τῆς Ἠπείρου» πολλοὶ τὴν ὀνομάζουν,
δὲν εἶναι χώρα λουλουδιῶν καὶ τραγουδιῶν καὶ μήτε
ἡ χώρα ποὺ τῶν πρόγονων τὰ ὀνόματα δοξάζουν.
Στὴν χώρα ποὺ γεννήθηκα ἐκεῖ πέρα !
πόσο ποθῶ νὰ γύριζα ψυχή μου κάποια μέρα.

Ἐκεῖ ὁ πρῖνος κι' ἡ σπηλιὲς τὰ σκῆπτρ' αὐτοκατέχουν,
οἱ γύπες ὅμοιοι μὲ σταυροὺς στὰ οὐράνια γράφουν κύκλους
κι' ἀχοῦν τοῦ Βίκου τὰ νερὰ στὶς λαγκαδιές· καὶ τρέχουν
οἱ στρατοκόποι πέρνοντας λαχτάρα ἀπὸ τοὺς κονίκλους.
Στὴ χώρα ποὺ γεννήθηκα ἐκεῖ πέρα !
Πόσο ποθῶ νὰ γύριζα ψυχή μου κάποια μέρα.

Ἐκεῖ πρὶν χρόνια κάμποσα ἡ λάμιες — λὲν — πῶς ζοῦσαν
Κι' ἁρπάζαν τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀπ' τὶς κούνιες τῶν μανάδων
οἱ δράκοντες· καὶ ἡ ξοθιὲς τὶς νύχτες τραγουδοῦσαν
πέρ' ἀπ' τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ στὶς σκιάδες τῶν φτιλιάδων.
Στὴ χώρα ποὺ γεννήθηκα ἐκεῖ πέρα !
Στὴ Βίτσα τὴ πολυάγαπη θὰ ξαναπάω μιὰ μέρα ;...

Τὸ ποίημά σας αὐτὸ ἔχει ἐξωφρενισμούς, καταντάει σὲ πολλά του σημεῖα κωμικό. Καταντάει δηλαδὴ νὰ νομίζη κανεὶς πὼς δὲν τὸ ἔγραψε ὁ ἴδιος ποὺ πούγραψε κι' ὅλα τ' ἄλλα ποιήματα ποὺ στείλατε. Γι' αὐτὸ ἀποφεύγετε στὸ ἑξῆς τὶς ἀπομιμήσεις.

Π. Κ.—Δυστυχῶς τὰ ποιήματά σας παρουσιάζουν πολλὲς ἀτέλειες, προπάντων στιχουργικές : χασμωδίες, λανθασμένα μέτρα, κτλ.

Πικραμένην, Λουτράκι.—Καὶ τὸ δικό σας ποίημα «Στὴ Ζωὴ» ἀστοχεῖ. Νά, ὡς παράδειγμα, ἕνα τετράστιχό του :

Τί κι' ἂν εἶν' ὁ δρόμος σου μικρός,
Τὰ βάσανά σου εἶναι μεγάλα,
κι' ὅσα κι' ἂν διαβῶ περαστικῶς,
τὄνα κυλῶντας δὲν σκεπάζει τ' ἄλλα !!!

Λουδοβῖκον Α. Μαρτζώκην, Πάτρας.—Ἀπευθυνθῆτε σχετικῶς στὸν βιβλιοπώλην κ. Βασ. Κομπούγιαν (Εὐριπίδου 8, Ἀθήνας).

Ρέμβον Ἰσκιώτην, Ἐνταῦθα.—Ἔχετε δίκηο. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὸ φιλικὸν ἐνδιαφέρον σας.

Σωτήρην Μήλιον.—Τὰ ποιήματά σας ὄχι καὶ τόσον ἐπιτυχῆ. Δείχνουν ὅμως ὅτι σύντομα θὰ γράψετε πολὺ καλύτερα, γιατί δὲν σᾶς λείπει οὔτε τὸ γοῦστο, οὔτε ἡ πραγματικὴ καὶ καλὰ ἐννοουμένη ἀγάπη πρὸς τὴν ποίησι.

Τάκην Δόξαν, Πύργον Ἠλείας.—Πρόκειται, ὅπως μᾶς γράφετε, νὰ κάνετε μιὰ διάλεξι γιὰ τὴν Σαπφώ. Μὰ τὸ πρᾶγμα μᾶς φαίνεται ἐξαιρετικὰ δύσκολο, γιατί θὰ ἔπρεπε ν' ἀνατρέξετε σὲ πλῆθος πηγῶν, ἑλληνικῶν καὶ προπάντων ξένων, ποὺ θὰ χρειαζόντουσαν χρόνια ὁλόκληρα μελέτης καὶ ἐργασίας. Γι' αὐτὸ θὰ ἦταν προτιμώτερο γιὰ σᾶς νὰ ἐγκαταλείψετε αὐτὸ τὸ δύσκολο θέμα καὶ νὰ διαλέξετε ἕνα ἄλλο, πιὸ εὔκολο καὶ πιὸ προσιτό.

Τοῦρκον Συνταγματάρχην, Κωνσταντινούπολιν. — Συμφωνοῦμε ἀπολύτως μαζύ σας καὶ σᾶς συγχαίρουμε γιὰ τὸ εἰδύλλιό σας μὲ τὴν Ἑλληνίδα φίλη μας, ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ ἀπόδειξι τῆς ἐγκαρδιότητος, ἡ ὁποία ἑνώνει τὴ χώρα σας μὲ τὴ δική μας.

Θ—ς Κ—ς, Τρίπολιν.—Τὸ διήγημά σας ἀρχίζει καλά, μὰ προχωρεῖ ἄσχημα καὶ τελειώνει ἄσχημα.

·ΜΠΟΥΚΕΤΟ·
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)
Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 || Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 || Ἀμερικῆς » 6
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt.4!) New York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo — Belge.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: ATHENS NEWS AGENCY, 308-310 WEST 58TH STREET, NEW YORK CITY, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΔΕΟ

Ζαντανιώνει τὸ δέρμα

ρεπει νὰ ἔχετε ρυτίδες οὔτε κουρα-
δέρ. Χωρὶς λόγο φαίνεσθε ἔτσι
σμένη καὶ κακοκεφη. Ἡ Λοσιὸν
ου Scherk καθαρίζει βαθειὰ τοὺς
Βοηθεῖ τὴν ἄδηλο ἀναπνοή, προ-
τὸν μαρασμὸ τοῦ δέρματος καὶ
τὰ μπιμπίκια. Λίγες σταγόνες
Βαμβ αὐτὸ τρίβετε τὸ
σας πρωὶ καὶ βράδυ. Τὸ
σας ρα θὰ γείνη ὡραιό-
τερο καὶ πολὺ πιὸ νεανικό.

Mystikum ἡ φημισμένη Πούδρα τοῦ Scherk
κουτὶ Δρ 80 Μικρότερο Δρ 50

ἀποστέλλουσα 5δραχμον γραμματόσημον εἰς τὴν δ/σιν: Π. Ι. Μαγκριώτην, λαμβάνει ἕνα δεῖγμα τῆς Λοσιόν.

Λοσιὸν προσώπου Scherk μόνον γνωστὰ φιαλίδια μὲ τὸ σῆμα Scherk.

SCHERK

μεγεθος Δρ 90 Μικρότερον Δρ 55

Scherk
Face
Lotion
(Λοσιὸν διὰ τὸ πρόσωπον)

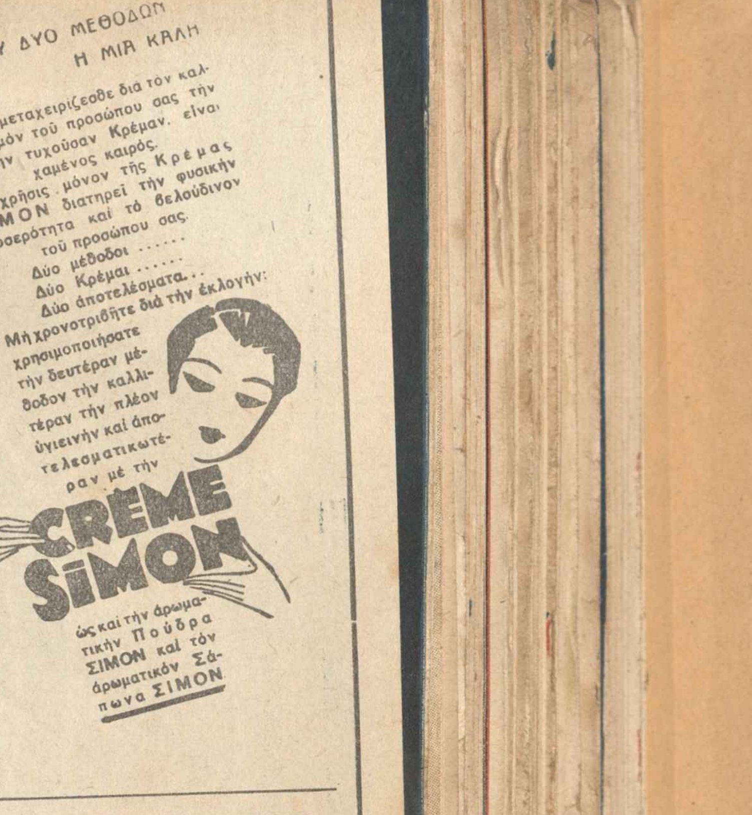

ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΜΕΘΟΔΩΝ
Η ΜΙΑ ΚΑΛΗ

Τὸ νὰ μεταχειρίζεσθε διὰ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ προσώπου σας τὴν πρώτην τυχοῦσαν Κρέμαν, εἶναι χαμένος καιρός.
Ἡ χρῆσις μόνον τῆς Κρέμας SIMON διατηρεῖ τὴν φυσικὴν δροσερότητα καὶ τὸ βελούδινον τοῦ προσώπου σας.
Δύο μέθοδοι ......
Δύο Κρέμαι ......
Δύο ἀποτελέσματα...
Μὴ χρονοτριβῆτε διὰ τὴν ἐκλογήν: χρησιμοποιήσατε τὴν δευτέραν μέθοδον τὴν καλλιτέραν τὴν πλέον ὑγιεινὴν καὶ ἀποτελεσματικωτέραν μὲ τὴν

CRÈME SIMON

ὡς καὶ τὴν ἀρωματικὴν Πούδρα SIMON καὶ τὸν ἀρωματικὸν Σάπωνα SIMON

Μόνον

ἡμεῖς ἔχομεν τὴν πλουσιωτέραν καὶ ὡραιοτέραν συλλογὴν Παρισινῶν Μοντέλλων

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

εἶνε νὰ βάφετε μόναι Σας τὰ περσινά Σας φορέματα μὲ τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς

ARTI

Αἱ Βαφαὶ ARTI κάνουν τὰ παληὰ φορέματα καινούργια καὶ μοδέρνα. Ἐπιτυχία ἀφάνταστος. Χρῆσις ἁπλουστάτη. Ὁδηγίαι Ἑλληνιστί. Αἱ Βαφαὶ ARTI ἐτιμήθησαν μὲ τὸ Μέγα Βραβεῖον τῆς τελευταίας Ἐκθέσεως. Πωλοῦνται στὰ ἐμπορικὰ καὶ τὰ φαρμακεῖα.

Τὸ Δικηγορικὸν Γραφεῖον κ. κ. Παναγιώτου Τσιμπιδάρου καὶ Π. Καλαμαριώτου, ὁδὸς Σταδίου (Μέγαρον Καραπάνου), ἀναλαμβάνει τὴν διαχείρισιν οἱασδήποτε φύσεως ὑποθέσεων — ἀστικῶν ποινικῶν, διοικητικῶν, φορολογικῶν — ἁρμοδιότητος οἱουδήποτε δικαστηρίου καὶ πάσης ἀρχῆς. Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 23-666.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ἰατρὸς δερματολόγος. Δέχεται ἐν τῇ ΝΕΑ ΚΛΙΝΙΚΗ του, Μάγε 23α 9-1 καὶ 5-8. ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΔΙ' ΕΝΑ ΕΚΑΣΤΟΝ ΠΕΛΑΤΗΝ.

Ὁ εἰδικὸς Δερματολόγος καὶ τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων ἰατρὸς κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ
τ. Διευθυντὴς τοῦ Εἰδικοῦ Τμήματος τῆς Ἀστυκλινικῆς τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου. Δέχεται ΣΟΛΩΝΟΣ 40, 10—1 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ.
Δίδονται κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ συμβουλαὶ δι' ἀλληλογραφίας.

Καλλίτερα ἀπὸ κάθε ρεκλάμα πείθει μιὰ δοκιμή. Ζητήσατε ἀπὸ τὸν προμηθευτήν σας ἕνα δεῖγμα πούδρας

NOVINA

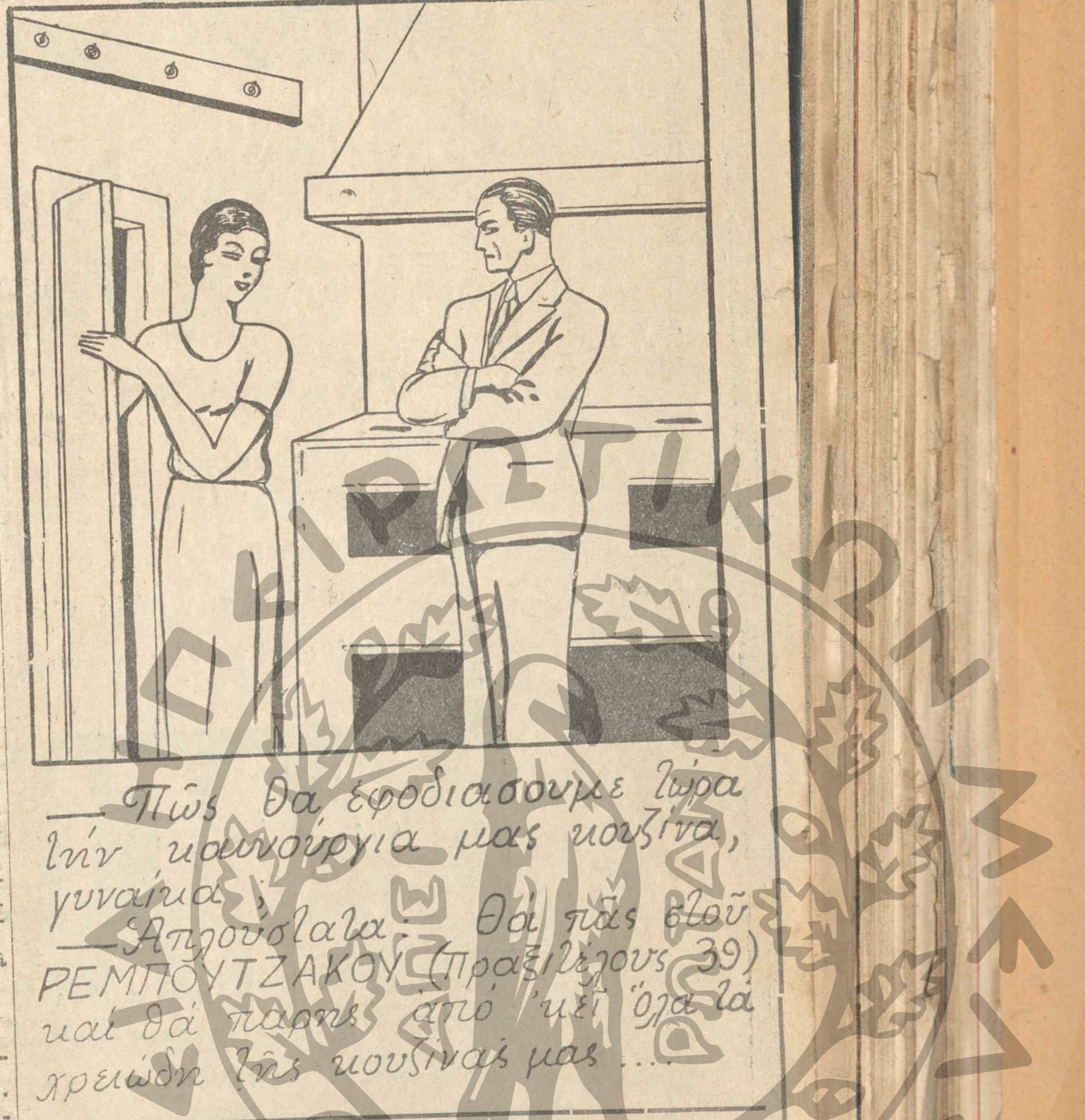

—Πῶς θὰ ἐφοδιάσουμε τώρα τὴν καινούργια μας κουζίνα, γυναίκα;
—Ἀπλούστατα. Θὰ πᾶς στοῦ ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιτέλους 39) καὶ θὰ πάρης ἀπὸ 'κεῖ ὅλα τὰ χρειώδη τῆς κουζίνας μας....

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθῆναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
τῆς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης ἔλαβον αἱ οἰκιακῆς χρήσεως Γερμανικαὶ Βαφαὶ ὑφασμάτων
ARTI

Θὰ ζήσης ἐνενήνια χρόνια

ἂν φροντίσῃς γιὰ τὴν ὑγεία σου

Μὴ λησμονῆς ὅμως νὰ παίρνης κάθε πρωῒ καὶ κάθε βράδυ ἕνα κουταλάκι ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ, ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διευκολύνῃ τὴν πέψι, ν' ἀπολυμαίνῃ καὶ νὰ δροσίζῃ τὸν στόμαχον καὶ τὰ ἔντερα.

MAGNESIA
S. PELLEGRINO

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ